Judith

N. I. Saloff-Astakhoff

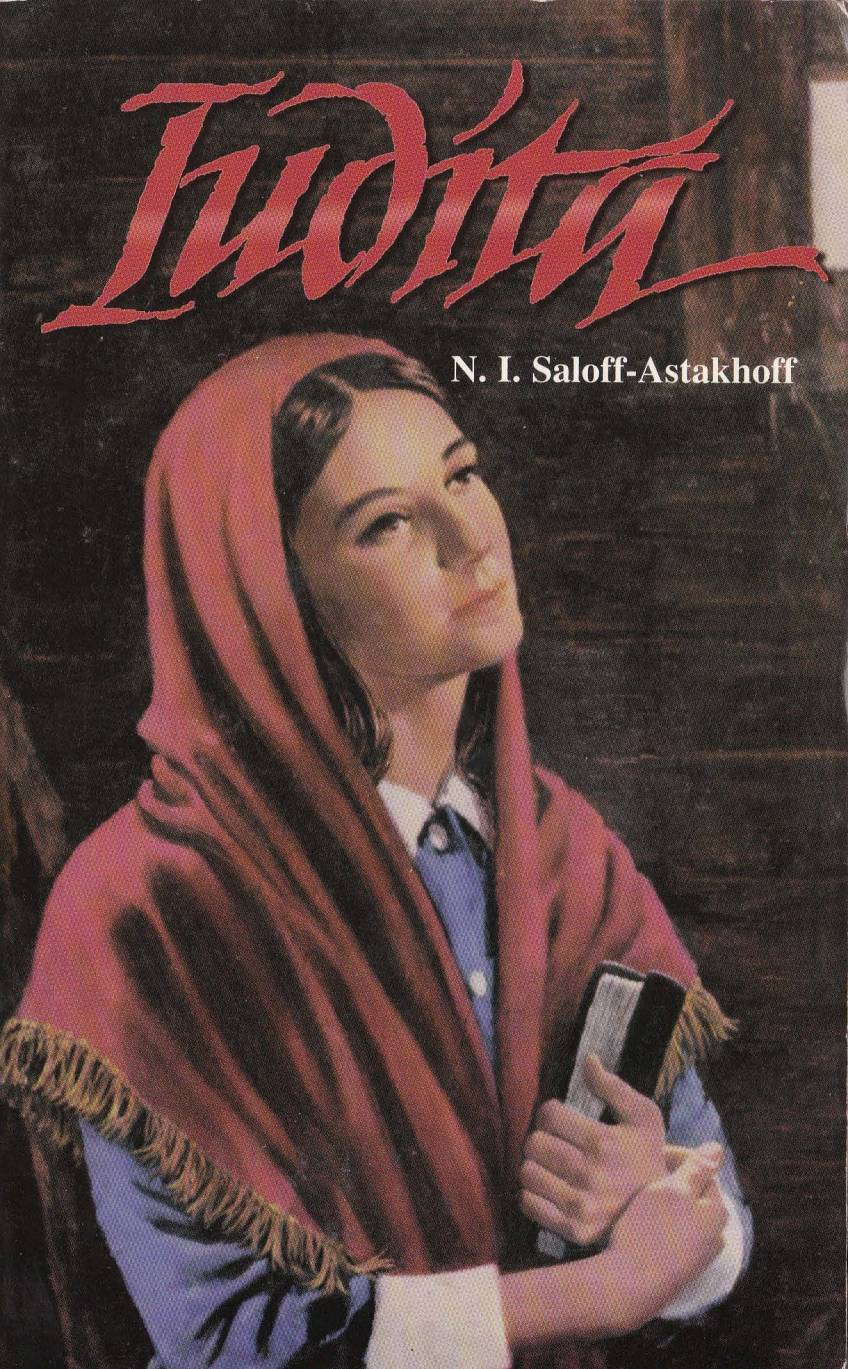

IUDITA

Misionara martiră din Rusia

de N. I. Saloff- Astakhoff

Cuprins

Zilele fericite ale copilăriei

Refugiații

Căutați și veți găsi

Persecutată din cauza lui Hristos

Dedicată Domnului

Tânăra martiră

Capitolul 1

Zilele fericite ale copilăriei

Fiica preaiubită-- La țară-- Discursul rabinilor-- Cine a fost „Yeșua"?

Viața din căminul domnului Weinberg fusese fericită și netulburată timp de mulți ani. El era un negustor bogat de bunuri textile. Sub conducerea lui destoinică, venitul crescuse an de an. Firma creștea și avea un succes deosebit, mai ales în ultima perioadă. Dar bunăstarea materială nu era principalul scop al vieții domnului și doamnei Weinberg. Comoara lor cea mai mare o reprezentau cele trei fiice adorabile, care umpleau inimile părinților de bucurie și încântare.

Ambiția părinților era să le dea fiicelor cea mai bună educație și, ceea ce era mai important, să instileze în ele obiceiurile vechi și bune cu principii de viață evreiești, să planteze în inima copiilor credința în binecuvântatul Iehova, Cel care în vremurile trecute îi ajutase mult pe toți Israeliții adevărați și credincioși.

Familia Weinberg avea printre strămoșii ei o mulțime de rabini destoinici și fermi, care apăraseră și protejaseră cu gelozie tradițiile religioase ale părinților lor. Pe bună dreptate această familie fusese numită purtătoarea vieții religioase, una dintre puținele rămase din această națiune,

care-și pierdea religia tot mai mult.

Erau perioade când domnul și doamna Weinberg erau triști și abătuți deoarece Dumnezeu nu le dăruise un fiu și moștenitor care să continue vechea familie. Cea mai mare tristețe într-o familie de evrei este absența unui fiu, a cărui menire este să se roage după moartea tatălui său pentru acesta din urmă, pentru a-i înmulți fericirea în viața de apoi. Totuși asemenea momente de tristețe erau rare, deoarece cele trei fete vioaie reușeau de fiecare dată să împrăștie norii supărării. Prin sporovăiala lor voioasă, ele umpleau inimile și căminul părinților cu bucurie și fericire la fel cum păsărelele umplu aerul primăverii cu ciripitul lor.

Iudita, cea mai mare dintre surori și puiul preaiubit al familiei, era o bucurie deosebită pentru părinții ei. De mică își dezvoltase abilitățile și se dovedise a fi mult mai capabilă decât celelalte. Plăcerea și interesul timpuriu al micuței Iudita în religie, cât și multele ei întrebări pline de seriozitate, de prea multă seriozitate pentru vârsta ei, aprinseseră în inimile părinților speranța că ea va deveni mai târziu o „adevărată purtătoare" a religiei lor și a tradițiilor strămoșilor lor. De multe ori ea își asalta părinții cu întrebări privitoare la detaliile aspectului ceremonial al vieții religioase.

Toate obiceiurile vechi evreiești erau considerate sacre și ținute cu sfințenie în căminul soților Weinberg. Tatăl, în mod obișnuit de Sărbătoarea Paștelor, le povestea fiicelor care erau numai ochi și urechi despre semnificația acelei serbări pentru evrei. El le povestea cum în vremuri străbune strămoșii lor fuseseră sclavii unui tiran crud-- Faraon, regele Egiptului. Le descria în culori vii cum într-o noapte memorabilă, noaptea privegherii, evreii, fiecare familie înconjurată de copiii lor, mâncaseră pentru prima oară mielul pascal cu pâine nedospită și ierburi amare. Totul

fusese făcut după porunca binecuvântatului Iehova, și sub comanda celui mai de seamă om al lui Dumnezeu, Moise. Totul era gata de drum în timp ce mâncarea fu mâncată în grabă. Mijlocul trebuia să le fie încins, toiegele în mâini și bagajele pe umeri. În acea noapte îngerul morții a zburat deasupra Egiptului, omorând toți întâii născuți, începând cu însuși fiul lui Faraon, până la fiul ultimului sclav. Le povestea cum Dumnezeu poruncise Israelului după ce îi eliberase de sclavia egipteană, să celebreze sărbătoarea Paștelor în fiecare an în cea de-a patrusprezecea zi a lunii Nisan, de-a lungul generațiilor ca o aducere aminte a marelui și gloriosului eveniment.

După ce ascultase cu foarte multă atenție, Iudita își întrerupse tatăl brusc: „Tati, de ce i-a omorât îngerul numai pe copiii egipteni? Au fost copiii evreilor mai buni decât cei ai egiptenilor?"

„Da, copila mea," răspunse domnul Weinberg, oarecum încurcat de o asemenea întrebare. „Copiii evreilor au fost mai buni în ochii lui Iehova decât copiii egipteni. De fapt toți evreii au fost mai buni decât egiptenii. De aceea i-a ales Dumnezeu pe evrei ca să fie poporul Lui, ca ei să-L slujească pe El, adevăratul Dumnezeu. Toate celelalte popoare, inclusiv egiptenii, se închinau la idoli fără viață, lucru care este o scârbă înaintea lui Dumnezeu."

„Tăticule, ce sunt idolii?" continuă plină de curiozitate micuța Iudita, fixându-și asupra tatălui ochii ei întrebători.

„Se pare că tu vrei să știi dintr-o dată toate lucrurile, copila mea," răspunse el cu un zâmbet.

„Da tati, vreau să știu totul, și dumneata ai să ne spui, nu-i așa? Te rog tăticule dragă. Dumneata ești așa de bun și pe toate le știi."

„Da, da, tati, dumneata ești bun," se alăturară și celelalte două fetițe. „Spune-ne ce sunt idolii; vrem să știm."

„Un idol, copilele mele, este ceva ce oameni iubesc mai mult decât pe Dumnezeu, și i se închină ca lui Dumnezeu. Dar nouă ni se spune de către Iehova prin binecuvântații noștri profeți, să-L iubim pe Domnul Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul nostru. Egiptenii au avut mulți idoli. Ei s-au închinat soarelui, boului cel mare-Apis, crocodilului. Fluviul Nil a fost sacru pentru ei, și s-au închinat de asemenea înaintea multor altor lucruri."

„Tati, dar e greșit dacă noi te iubim pe dumneata și pe mama mai mult decât pe Dumnezeu?"

„O Iudita, tu pui așa de multe întrebări ciudate încât este imposibil să răspund la toate deodată. Probabil că o voi face altă dată. Dar acum ascultă la felul în care Dumnezeu i-a pedepsit pe acei egipteni idolatri, în timp ce pe evrei i-a ajutat deoarece ei L-au iubit și I s-au rugat doar Lui."

Domnul Weinberg continuă să le povestească despre plecarea israeliților din Egipt, folosind pe alocuri cu pricepere, drept ilustrații, diferite legende din Talmud și din datina strămoșească. După ce-l ascultă cu atenție o vreme, Iudita îl întrerupse cu o nouă întrebare: „Tată, de ce au trebuit evreii să taie și să mănânce mielușelul în noaptea aceea? De ce l-au omorât? Mielușeii sunt drăguți. Ah, ce cruzi sunt oamenii! Eu niciodată n-aș omorî un miel, și nici dumneata tăticule, nu-i așa?"

„Draga mea Iudita," răspunse domnul Weinberg râzând; „într-o singură seară tu vrei să devii la fel ca bunicul tău, un rabin înțelept. E imposibil să înveți totul dintr-o dată."

„Dar de ce, eu vreau să le știu pe toate, și mai ales de ce au trebuit evreii să omoare atunci un miel."

„Bine, la vară vă voi trimite împreună cu mama să mergeți să-l vizitați pe bunicul la țară. Acolo poți să-l întrebi tot ce vrei să știi despre mielul tău și despre orice altceva ce te interesează. El le știe pe toate și poate să-ți explice orice."

La auzul acestei promisiuni, fețele celor trei fetițe străluciră de bucurie. „Mergem la bunicu, mergem la bunicu!" strigară ele cu veselie.

Împreună cu mama lor fuseseră aproape în fiecare an la casa bunicului, uneori timp de luni întregi. Iudita își amintea exact cum deseori, câțiva rabini, mai bătrâni decât bunicul ei, dar la fel de înțelepți și de plini de demnitate, veniseră să-i viziteze. Băgase de seamă că stăteau de vorbă zile întregi, uneori chiar nopți întregi. Îi auzise certându-se, uneori foarte zgomotos. Adesea fură menționate nume ca „Moise" și „Yeșua" (Isus). În legătură cu acesta din urmă se folosiseră cuvinte ciudate, ca -„înșelător, impostor"- și alte expresii similare. Ea fusese foarte interesată să afle despre cine vorbeau, dar i-a fost mereu frică să-l întrebe pe bunicul ei. Iudita era în special curioasă să afle cine a fost acest „Yeșua", „înșelătorul". De data asta însă avea să fie diferit. De vreme ce avea permisiunea tatălui ei, putea să-l întrebe orice.

Deci viața fericită continuă în căminul lui David Weinberg. Veni vara și școala fetelor se închise. Începu vacanța de vară, iar familia putea să lase în urmă orașele prăfuite și să se retragă la aerul curat și frumusețea de la țară.

Curând după închiderea școlii, fu o mare vânzoleală în casa familiei Weinberg. În apropierea ușii de la intrare aștepta trăsura spațioasă a familiei, trasă de doi cai arătoși. Trăsura era plină pe jumătate cu valize, cutii și cufere de diferite mărimi și culori. Vizitiul, obișnuit cu desele călătorii, încărca lucrurile în așa fel încât să lase loc și pentru pasageri. Râsetele pline de veselie ale copiilor, ce alergau în jos și-n sus pe scări, umpleau casa. Una uitase unde și-a pus păpușa. Alta nu știa ce s-a întâplat cu pachetul în care erau cadourile pentru bunici. Totul era un talmeș-balmeș prin camere. Mama nu știa ce să facă mai întâi. Fetele doreau

s-o ajute pe ea și pe servitoare să împacheteze lucrurile necesare pentru vacanță. În dorința lor de-a ajuta se încurcau una pe alta și de asemenea o încurcau pe mama lor și pe servitoare. Din întâmplare, pantofii care tocmai fuseseră lustruiți, au nimerit în valiza cu cele mai bune haine. Pălăria cea nouă a doamnei Weinberg dispăruse și fu găsită, după o jumătate de oră de căutări, în geanta cu lucrurile necesare pentru drum.

În cele din urmă, doamna Weinberg și fiicele ei se suiră în trăsură obosite și epuizate. Domnul Weinberg nu le însoți. Datorită firmei trebuia să stea în oraș. După ce-și luă rămas bun de la soție și de la copii, dădu ultimele ordine vizitiului după care aceștia o luară din loc.

Frumoasa casă cu două etaje din mijlocul pădurii părea transformată. Proprietarul ei era comerciantul de cherestea, dl. Weinberg, un rabin onorabil. Deși înaintat în vârstă, el era încă foarte activ și în stare să se ocupe de firma sa. De câțiva ani trăia singur cu nevasta lui în liniștea pădurii. Cei doi fii ai lui erau amândoi căsătoriți și aveau familiile lor. Amândoi se lansaseră cu succes în afaceri și se stabiliseră într-un oraș îndepărtat.

De obicei în casă domnea o liniște netulburată. Uneori dl. Weinberg stătea zile întregi în spatele ușilor închise în biroul său sau în bibliotecă având în fața lui Biblia și Talmudul. Dar astăzi pași plini de vioiciune răsunau prin casă, iar râsete cristaline de copii încântați umpleau camerele. Cele trei nepoțele împreună cu mama lor sosiră de la oraș. Fetițele despachetară cu nerăbdare cadourile pe care le pregătiseră cu o anticipare plină de bucurie pentru iubiții lor bunici. Prezentându-le, fiecare se grăbi să facă cunoscută bunicilor valoarea propriului cadou, iar lăudarea propriilor daruri provocă multe râsete. Ele povestiră ultimele noutăți de la oraș și în special lucruri legate de viața și succesul lor de la

școală.

Începu o perioadă fericită pentru copii, fără teme de pregătit pentru a doua zi. Zile întregi fură petrecute hoinărind prin poiene și păduri, adunând buchete din florile ce împodobeau pământul cu multe culori. Împreună cu adulții se desfătau în frumusețea vieții din pădure.

La puțină vreme de la sosirea micilor oaspeți plini de veselie, își făcură apariția doi rabini, vechi prieteni de-ai domnului Weinberg, dintr-un oraș apropiat. Întreaga zi o petrecură în discuții legate de religie. Femeile și copiii își văzură între timp de treburile lor. Numai Iudita nu era interesată astăzi în lucrurile obișnuite. Se strecură pe lângă surorile ei și se duse în casă. Își dădu toată silința să fie cât mai aproape de rabini, și ascultă cu atenție la fiecare cuvânt pe care-l putu distinge. Dl. Weinberg o zări pe curioasa lui nepoțică și-i sugeră să meargă să se joace cu surorile ei, deoarece conversația unor rabini bătrâni nu putea să intereseze pe un copil.

Iudita era departe de a fi satisfăcută. Mai degrabă ar fi ascultat discuția rabinilor decât cântecul păsărelelor, dar nu avu curajul să zică nimic în prezența musafirilor, așa că părăsi camera în tăcere. Dar din ceea ce putuse auzi, realiză că disputa lor era cu privire la Dumnezeu, lege și un anume „Yeșua". Se hotărâ să-l întrebe pe bunicul ei despre aceste lucruri de îndată ce musafiri vor pleca. Amintindu-și conversația pe care o avuse cu tatăl ei la ultima Sărbătoare a Paștelor, se bucură că a obținut permisiunea de a-i pune bunicului ei oricâte întrebări ar fi vrut. Acum s-a ivit ocazia!

După cina urmată de o scurtă plimbare, Iudita se retrase împreună cu surorile ei în dormitorul lor comun. Era o noapte caldă. Mireasma dulce a florilor se strecura înăuntru prin fereastra deschisă și umplea camera. Cele două surori mai mici adormiră repede, obosite fiind de alergătura prin

pădure. Dar Iudita nu putea dormi. Mintea îi era foarte activă. Gânduri despre Dumnezeu și despre conversația bunicului cu ceilalți rabini o ținură trează o vreme îndelungată. Chiar și acum sunetul vocilor străbăteau prin fereastra deschisă. Putea distinge vocea bunicului ei, voce care uneori avea tonul unui strigăt mânios. Ceilalți de asemenea păreau agitați și mânioși.

Din poziția în care se afla, în pat, îi era imposibil să distingă despre ce era vorba. Interesul ei crescu tot mai mult. Oare de ce se certau? Iudita știa că nu era treaba ei să asculte și că nu era prea corect s-o facă, dar curiozitatea învinse în cele din urmă. Se ridică din pat și se duse la fereastra deschisă. Dedesubtul ei se afla fereastra deschisă a bibliotecii, iar Iudita putea înțelege acum fiecare cuvânt.

Din prima clipă știu că vorbeau despre „Yeșua", al cărui nume era menționat destul de frecvent de către bunicul ei. Îl auzi pe unul dintre ceilalți rabini zicând că „Yeșua" A FOST ÎNTR-ADEVĂR MESIA lui Israel, pe Care evreii nu l-au recunoscut și pe Care l-au respins. Bunicul ei și celălalt rabin se grăbeau să demonstreze că nu fusese decât un impostor și înșelător șiret. Atât o parte cât și cealaltă făceau referire la profețiile lui Moise și ale celorlalți profeți evrei. Uneori disputa devenea foarte aprinsă. Curând Iudita descoperi că bunicul ei și rabinul care era de o părere cu el, neștiind ce să răspundă, începură să se certe și să țipe, în timp ce oponentul lor îi ruga să se calmeze și să judece. Îi îndemnă să cerceteze Scripturile cât se poate de serios și fără prejudecăți.

„Poate într-o zi va trebui să realizăm și să mărturisim greșeala fatală a strămoșilor noștri, iar apoi pocăindu-ne va trebui să-l acceptăm pe „Yeșua" ca Mesia, Cel ce a venit, dar pe Care prin ignoranță l-am respins și disprețuit," zise el.

Aproape întreaga noapte Iudita șezu pe pervazul ferestrei

absorbită de discuție. În urma dezbaterii, concluzionă că evreii făcuseră cândva, undeva în trecut o teribilă greșeală al cărei rezultat era resimțit până în ziua de astăzi. Dar rabinii erau singurii care știau despre acest lucru, și ei vorbeau doar între ei, dintr-un oarecare motiv nevrând ca să facă cunoscut acest secret și altora. Din ceea ce a auzit, înțelese că poporul evreu îl respinsese pe Mesia.

În același timp, Iudita primi un răspuns neașteptat la o întrebare care o interesa foarte mult și pe care i-o pusese și tatălui ei-- de ce au trebuit evreii să omoare un miel nevinovat în acea memorabilă noapte a fugii lor din Egipt. Îl auzi pe rabinul care era în dispută cu bunicul ei dovedindu-le că mieii care au fost omorâți în aceea noapte în Egipt (și de asemenea mieii sacrificați de atunci încoace), au fost doar prototipuri, simboluri profetice ale lui „Yeșua", despre Care a vorbit profetul Isaia în capitolul 53 al cărții sale. Mielul care a fost jertfit pentru evrei în acea seară a murit în timpul când îngerul morții i-a lovit pe întâii născuți ai egiptenilor. În același fel ca și mielul, „Yeșua" a trebuit să moară pentru poporul evreu pentru ca ei să nu piară împreună cu toți ceilalți datorită fărădelegilor lor.

Iudita îl auzi pe bunicul ei întrebând: „Dacă așa stau lucrurile, care este datoria noastră? Ce să facem acum?"

„Viitorul ne va învăța," veni răspunsul. „Dar în primul rând trebuie să fim onești, și e de datoria noastră să studiem și să cercetăm Scripturile mai cu de-amănuntul și fără prejudecăți. Sunt sigur că aceasta ne va învăța ce avem de făcut. Aceasta este cea mai serioasă și mai importantă întrebare pentru națiunea noastră și merită o adâncă și serioasă considerare.

Cerul dinspre răsărit începu să capete nuanțe roșietice și aurii, iar din arbuștii de lângă casă răsuna trilul dulce de privighetoare. Aerul devenise mai răcoros. Iudita continua să

stea la fereastră ascultând conversația cu multă atenție. Sora ei cea mai mică se trezi și o întrebă: „De ce nu dormi, Iudita?"

Luată prin surprindere, buimăcită și fiindu-i frică să spună adevărul, ea răspunse: „Ascultă, Rut, ce dulce e cântecul privighetorilor."

„Somnul e mai dulce pentru mine la ora asta decât cântecul privighetorilor," fu răspunsul glumeț al lui Rut, care se înveli mai strâns cu pătura.

„Ai dreptate, surioara mea somnoroasă," veni replica Iuditei în timp ce se îndrepta spre pat.

Obosită fiind datorită nopții nedormite și amorțită de frig, căzu curând într-un somn adânc. În somnul ei continuă să-i audă pe bărbați certându-se cu privire la „Yeșua". În inima ei simțea durere când se gândea la faptul că evreii au fost atât de cruzi și-l uciseră pe El, mielul blând și nevinovat; că-l omorâseră pe cel ce venise să aducă fericire pentru Israel. Începu să-l apere pe „Yeșua" în visul ei, și-i implora pe bunicul ei, pe tatăl și mama ei, pe surorile ei și pe ceilalți evrei să-l recunoască și să-l accepte pe „Yeșua" ca pe Mesia lor. I se părea că trebuie să fie în stare să-i convingă pe toți. Dar brusc,bunicul ei, cu ochii plini de mânie, o certă dur. Îi strigă din toate puterile, „Apostată! Eretică! Ai părăsit credința părinților noștri. Una ca tine merită să fie ucisă cu pietre!"

Săraca Iudita fu atât de înfricoșată de aceste vorbe îngrozitoare, încât se întoarse rapid și încercă să fugă din fața bunicului ei mânios. Făcând o mișcare rapidă, se trezi. Deschizându-și ochii o zări pe mama aplecată asupra ei privind-o cu îngrijorare.

„Ce s-a întâmplat? Ai avut un vis urât? Cu cine te-ai luptat? Ai vorbit așa de mult și erai așa de aprinsă! Mi-a fost greu să stau și să te privesc."

„O, mamă dragă, am văzut mulți, mulți oameni în jurul meu și am fost nerăbdătoare să le spun că ar trebui să-L iubească mai mult pe Dumnezeu și că ar trebui să asculte de profeții prin care vorbește."

„Ce vis straniu îmi tulbură copila. Lasă aceste lucruri pe seama bunicului și a celorlalți rabini înțelepți. Lasă-i pe ei să se gândească la Dumnezeu, iar tu și cu mine să ne gândim mai bine la alte lucruri."

„Dar mamă, de ce numai rabinii să se gândească la aceste lucruri? De ce să nu fie și alții interesați?" întrebă Iudita privindu-și mama plină de curiozitate.

„Da, odorul meu. Desigur că oricine se poate gândi la Dumnezeu și poate vorbi despre El. Dar pentru a ști ceva despre El, e nevoie să studiezi în întregime Tora și profeții. Fără de acestea e cu neputință să gândești sau să judeci corect cu privire la El. Bunicul tău și ceilalți rabini cunosc Tora și Profeții bine."

„Mamă, crezi că e posibil să studiezi Tora și în același timp să nu-L cunoști pe Dumnezeu și să-L nesocotești?"

„O, Iudita. Ce fetiță ciudată ești tu. Cine ți-a băgat în cap asemenea gânduri? Hai să le lăsăm pe altă dată, iar acum scoală-te repede. E aproape vremea prânzului. Vremea micului dejun a trecut demult și afară e vreme frumoasă. Am trimis-o pe Rut să te cheme la micul dejun, dar ea mi-a spus că nu ai dormit noaptea trecută ci ai stat și ai ascultat privighetorile. Ea a sugerat să te las să dormi un pic mai mult."

„E adevărat. N-am prea dormit azi noapte," răspunse Iudita roșind. „Dar acum am dormit destul și voi fi gata în câteva minute."

Cu aceste vorbe o cuprinse pe mama ei și îi acoperi fața cu sărutări.

Fu o zi plină de veselie. După masă, făcură cu toții,

inclusiv bunicul și bunica, o plimbare lungă. Rabinii musafiri plecaseră dis-de-dimineață. Observând că bunicul ei era obosit și știind că nu dormise noaptea trecută, Iudita se hotărâ să nu-l deranjeze cu întrebările ei, ci să aștepte un timp mai favorabil. În inima ei avea multe întrebări pe care voia să i le pună. Mai mult ca orice voia să știe: CÂND și UNDE a trăit „Yeșua", cum a fost viața lui și cum a murit. Aceste întrebări păreau să ardă în inima ei mai mult ca oricare altele.

Câteva zile se scurseră fără nici o întâmplare deosebită. Într-o seară caldă, familia se adună ca de obicei pe pridvor după cină. Triluri de privighetoare umpleau aerul. Copiii se jucau în timp ce femeile povesteau. Dl. Weinberg ședea într-un fotoliu mare, comfortabil, din nuiele împletite, cu privirea fixată contemplativ asupra ultimelor raze de soare. Iudita decise că era ocazia ei de a vorbi cu bunicul.

„De ce te uiți așa de îngândurat la cer, bunicule?" întrebă ea. „Te gândești la ceruri?"

„Da copila mea, tocmai mă gândeam la ceruri."

„Bunicule drag, spune-mi ceva despre ceruri și Dumnezeu, te rog. Tata și mama ne-au spus că dumneata ai citit foarte mult și știi foarte multe lucruri. Vreau și eu să știu despre Dumnezeu. Tata mi-a spus că pot să te întreb tot ce vreau să știu. Pot, bunicule?"

„Am citit și studiat mult în viața mea și voi fi bucuros să-ți răspund la întrebări. Ce vrei să-ți spun? Care întrebări te frământă cel mai mult?"

„O, aș vrea să știu multe. Pot să încep chiar acum?"

„Aha, din nou întrebări filozofice cu privire la Dumnezeu," îi întrerupse mama Iuditei pe un ton glumeț. Ne-a bătut la cap cu ele deseori. Dacă s-ar fi născut băiat, ar fi devenit cel mai înțelept rabin care a trăit vreodată."

„Te rog mamă dragă! Nu te întreb pe dumneata acum.

Vreau să fiu cel mai sârguincios elev de-al bunicului și promit să ascult cu atenție tot ce îmi va spune."

Își împinse scaunul mai aproape de-al bunicului. Își puse brațele încrucișate pe genunchii lui, îl privi țintă și zise: „Preliminariile s-au încheiat. Acum încep întrebările."

„Ar fi bine să te grăbești, căci altfel preliminariile vor dura până îmi vine vremea să merg la culcare," veni răspunsul plin de bunătate.

„Păi, deci, înainte de toate: CINE a fost „Yeșua"? Ce fel de om a fost el? Unde a trăit și ce I s-a întâmplat?"

Fața bătrânului rabin deveni sobră și gravă. Privind cu severitate la nepoata lui se adresă mamei ei, „Ai dreptate. Iudita e preocupată cu întrebări mult prea serioase."

„De ce e aceasta o întrebare serioasă și dificilă, bunicule? Am crezut că pentru dumneata totul e foarte ușor. Tăticul nostru ne-a spus că dumneata știi totul."

„Știi, copila mea, această întrebare în sinea ei nu e dificilă pentru mine, dar cunoașterea anumitor lucruri nu este bună pentru oricine. Totuși, dacă tu ești foarte nerăbdătoare să știi, cred că-ți voi spune. În urmă cu aproape două mii de ani, strămoșii noștri trăiau în Palestina, acea țară minunată pe care Însuși Dumnezeu le-o dăduse. În acele timpuri ei nu erau împrăștiați pe toată fața pământului ca în ziua de azi."

„De ce, Rusia nu e țara noastră?" îl întrerupse Iudita uimită.

„Nu, copila mea. Rusia nu este țara noastră. Aceasta e o țară de idolatri, *Goyim*, păgâni. Țara noastră de drept e Palestina, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu. Acolo au trăit părinții noștrii și glorioșii noștri regi și profeți. La sfârșitul existenței ei, țara noastră a fost sub stăpânirea unui popor *Goyim*, a romanilor, care erau foarte puternici în acea vreme. Acești romani au fost foarte cruzi și nedrepți față de

strămoșii noștri. Au fost foarte nemulțumiți că noi ne-am închinat Dumnezeului cel viu și adevărat, Creatorul cerului și al pământului, și nu ne-am plecat în fața idolilor lor fără viață. A fost o perioadă foarte grea pentru evrei, deoarece romanii au fost mult mai puternici. Dar Iehova dăduse poporului Său minunata promisiune că la vremea hotărâtă de El, îl va trimite pe Unsul Său, pe Mesia, care-l va elibera pe Israel de toți asupritorii lui, și care va domni împreună cu poporul său pe tot pământul.

Această nădejde glorioasă a trăit mereu și continuă să trăiască în inimile tuturor fiilor adevărați ai lui Israel. Toți profeții noștri preaiubiți, începând cu Moise, au vorbit despre aceasta. Cu puțină vreme înainte ca strămoșii noștri să fie împrăștiați, a apărut un evreu, fiul unui tâmplar sărac din Nazaret, care a pretins a fi Mesia, de care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor profeților Săi. Numele acestui evreu a fost „Yeșua".

Mulți evrei au fost înșelați și duși în rătăcire, și l-au onorat ca pe Fiul lui Dumnezeu. Întregul ținut al Palestinei a fost tulburat. Influența lui asupra oamenilor a crescut rapid. Cei ce l-au urmat au așteptat zi de zi ca el să se proclame împărat al lui Israel și să-i facă pe ucenicii lui domnitori și prinți ai imperiului său mondial. Dar înțelepții timpului au văzut în învățăturile și influența sa asupra oamenilor o mare amenințare pentru națiune. Ei au prevăzut că dacă romanii ar fi aflat despre această mișcare, ar fi venit în număr mai mare și ar fi distrus gloriosul oraș Ierusalim și minunatul Templu, mândria întregii națiuni. Prin urmare, un consiliu special al celor mai înțelepți bătrâni, s-a strâns la sfat în Ierusalim. Scopul a fost să găsească o metodă de a evita pericolul iminent. Un sfat înțelept a fost rostit de către nobilul și prudentul Caiafa, marele preot, „e mai bine să moară un singur om pentru norod, decât să piară tot

poporul." Sfatul său bun a fost acceptat de către majoritatea membrilor consiliului; acolo și atunci s-a hotărât că impostorul „Yeșua" trebuie omorât. Acesta din urmă era în acea vreme în Galileea cu un mare număr de ucenici, dar era așteptat la Ierusalim cu ocazia Sărbătorii Paștelor.

Planul a fost înțelept și a avut succes, deși impostorul și cei ce-l urmau aflaseră despre el. Totuși lui nu i-a fost frică. Desigur, el conta pe sprijinul și protecția maselor. Dar bătrânii au fost foarte precauți în realizarea planului lor. Temându-se că masele s-ar putea ridica în apărarea lui, s-a hotărât ca să-l aresteze noaptea. Unul din ucenicii lui, care era nemulțumit de lider, a oferit un mare serviciu; a promis să-și trădeze Învățătorul.

Numele acelui ucenic al înșelătorului a fost Iuda. În noaptea stabilită, el i-a condus pe oamenii și soldații trimiși de preoți într-un loc secret, în grădina Ghetsimani, unde „Yeșua" își petrecuse adesea nopțile împreună cu ucenicii săi. Acolo a fost arestat în noaptea aceea. Ucenicii săi însă, în loc să-l apere după ce a fost arestat, au fugit, care încotro și s-au ascuns.

Marele preot împreună cu bătrânii și toți oamenii cu scaun la cap, au făcut tot ce le-a stat în putință să-l determine pe Pilat să semneze condamnarea lui „Yeșua" la moarte, condamnare pe care Sanhedrinul o aprobase deja. Părinții noștri în acele zile nici măcar nu aveau dreptul de a-și executa proprii criminali. O, în ce rușine și umilință profundă se aflau evreii!

Când, în cele din urmă, sentința la moarte fu confirmată de Pilat, l-au dus pe „Yeșua" în afara Ierusalimului și acolo i-au țintuit mâinile și picioarele pe o cruce de lemn cu niște cuie mari. Acolo a murit.

Trupul lui ar fi trebuit să fie aruncat în Valea Hinom, să-l mănânce câinii, cum se cuvine unui criminal, dar s-a

făcut o greșeală teribilă datorită nebăgării de seamă a bătrânilor noștri. Unul din urmașii lui secreți, care era chiar membru în Sanhedrin, a mers la Pilat și a cerut voie să ia trupul de pe cruce, și înainte ca să poată interveni Consiliul, acest ucenic a luat trupul de pe cruce și l-a îngropat într-un mormânt de-al său, în grădina lui de lângă Ierusalim, cum s-ar fi cuvenit doar unui om de treabă, înstărit.

După ce toate acestea au fost săvârșite, a fost prea târziu pentru bătrâni să mai facă ceva fără a se opune stăpânirii. Dar ei și-au reamintit bine că „Yeșua" le spusese oamenilor înainte de a muri, că dacă va fi ucis va învia. În acest lucru ei au văzut o nouă calamitate pentru ei și pentru poporul lor. Le-a fost frică de faptul că ucenicii lui îi vor fura trupul, îl vor duce într-un alt loc și vor proclama vestea învierii lui, după cum le spusese el mai dinainte. Pentru a preveni acest lucru, au trimis o delegație la Pilat să-l înștiințeze de temerea lor și să-i ceară un detașament de soldați pentru paza mormântului.

Gărzile au fost postate lângă mormânt. Totul s-a liniștit, iar oamenii au început pregătirile pentru fericita Sărbătoare a Paștelor. Totuși ucenicii lui nu au stat cu brațele încrucișate. S-au apucat de treabă. Într-o noapte au reușit să adoarmă gărzile sau să-i sperie pe acei *Goyim* superstițioși atât de tare încât au rămas paralizați de frică. Când și-au revenit, au găsit sigilul mormântului rupt, piatra mare dată la o parte de la gura mormântului, iar mormântul gol. Cadavrul a fost luat și nimeni nu știe până în ziua de astăzi ce s-a întâmplat cu el.

Ucenicii lui au răspândit apoi prin Palestina vestea că „Yeșua" a înviat din morți. Mai târziu au dus acest cuvânt în toată lumea. Au afirmat că l-au văzut după învierea lui și că au vorbit cu el. Ba mai mult au zis că l-au văzut înălțându-se la cer ca Fiu al lui Dumnezeu.

Desigur acestea nu sunt decât niște înșelătorii bine *ticluite* și *nici un om* înțelept și circumspect din poporul nostru nu le-au crezut și nu le cred nici astăzi."

Astfel își încheie povestirea rabinul Weinberg.

Iudita ascultase povestea lui „Yeșua" cu respirația întretăiată. După câteva minute de tăcere adâncă, își ridică ochii înspre bunicul ei și întrebă încetișor, cu vocea tremurând de emoție: „Dar dacă „Yeșua" a FOST într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, Mesia cel promis, trimis pentru Israel?"

Amintindu-și de cuvintele rabinului care cu câteva zile în urmă se certase cu bunicul ei, adăugă: „Dar dacă el a murit ca Miel al lui Dumnezeu pentru poporul nostru evreu și pentru toți cei ce trăiesc pe pământ?"

La această întrebare dl. Weinberg sări în picioare. Ațintindu-și ochii furioși asupra Iuditei, uită că avea în față o fetiță de treisprezece ani și nu un rabin. Ieșindu-și din fire, țipă: „Cine ți-a băgat în cap asemenea blasfemii? Unde scrie că „Yeșua", fiul unui tâmplar sărac din Nazaret, este Mesia evreilor? Mesia trebuie să apară din familia onorabilă, merituoasă a lui David."

Palidă și plină de frică, Iudita se ridică înaintea bunicului ei furios. Nimeni nu-l mai văzuse niciodată atât de mânios. Și totuși ea nu putea înțelege de ce-l făcuse să fie atât de mânios. *Ea nu zisese nimic care să-l ofenseze într-un* asemenea hal.

Uitându-se la fața înfricoșată a nepoatei sale, dl. Weinberg își reveni în fire. Încercând să repare ceea ce stricase prin acțiunea lui dură, adăugă cu o voce moale, mângâietoare: „Copila mea iubită, toată viața a trebuit să lupt împotriva diferitelor erezii care au amenințat poporul nostru. Am obosit deja și de fiecare dată când cineva menționează vreo erezie mă provoacă foarte tare, mai ales

când cineva îl pomenește pe acest „Yeșua", căruia ereticii i se închină ca și Mesia, Fiul celui Binecuvântat. Știu că tu l-ai numit așa din ignoranță, neștiind ce faci. Cu toate acestea, nu e bine, copila mea, să-l compari pe acest impostor cu gloriosul nostru Mesia, a Cărui apariție o așteptăm cu nerăbdare în viitorul foarte apropiat."

„Bunicule dragă, nu știu dacă el a fost sau n-a fost Mesia, dar îmi pare rău de nedescris pentru că ei l-au omorât, nevinovat, la fel cum evreii în Egipt au omorât mielul nevinovat. De aceea am întrebat dacă nu cumva a fost el Mesia. Poate oamenii au făcut o greșeală."

„Nu, Iudita dragă," răspunse rabinul. „Rabinii înțelepți din acel timp n-ar fi putut să facă o asemenea greșeală. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat, s-a scurs destulă vreme și au fost destule oportunități pentru a se descoperi eroarea, de a se căi și corecta greșeala prin acceptarea învățăturilor lui."

„S-au păstrat învățăturile lui după moartea sa?" întrebă Iudita nerăbdătoare.

„O, da, există o carte în care, pretind ucenicii Lui, că se află învățăturile Lui. Dar această carte cât și ucenicii Lui sunt cea mai bună dovadă că El n-a fost Mesia Fiul Celui Binecuvântat ci doar un simplu impostor."

„Cum e posibil, bunicule, ca însuși ucenicii Lui să spună că El n-a fost Mesia? Nu înțeleg."

„O, copila mea, cu siguranță ești mai curioasă decât mi-a spus mama ta. Se pare că vrei să le știi pe toate dintr-o dată. Acest lucru, însă, e foarte ușor de explicat și sper că vei înțelege. Uită-te în jur și privește-i pe oamenii în mijlocul cărora trăim. Toți oamenii aici în Rusia și de asemenea în celelalte țări europene și în America, cu mici excepții, se numesc creștini, adică urmași ai lui „Yeșua". Dar cum se face că acești creștini ne urăsc pe noi, evreii, în timp ce ei îl urmează și se închină unui evreu! Au fost perioade când au

masacrat zeci de mii de evrei. Nici în ziua de astăzi sentimentele lor nu sunt mai bune. Am supraviețuit câteva progromuri aici în Rusia, când au omorât evrei fără motiv și fără ca aceștia să fie vinovați.

Iar ceea ce pregătesc acești creștini pentru poporul nostru în viitor știe doar bunul Dumnezeu. Cu doar câțiva ani în urmă a apărut de sub tipar o carte cu titlul *Protocolurile bătrânilor Sionului*, scrisă de niște indivizi necinstiți și degenerați. În această carte se aduc grele acuzații evreilor și anume că noi ne străduim să distrugem toate guvernele popoarelor și că am crea haos și revoluție. Suntem acuzați de a fi cauza tuturor suferințelor din lume. Această carte a generat deja câteva progromuri, și cine știe ce efect va mai avea în viitor?

Acestea toate vin asupra noastră în ciuda loialității noastre față de țările în care suntem împrăștiați, pentru că noi am adus beneficii și binecuvântări acestor țări.

Recent însuși guvernul a pus la cale așa numitul „Proces Bellis". Un grup de degenerați au omorât un băiat, Andrei Yousenski în timpul unei petreceri, iar acum guvernul încearcă să pună vina pe dl. Bellis, pe care, ca reprezentant al evreimii, îl acuză că l-ar fi omorât pe băiat pentru a face rost de sânge de creștin pentru ritualurile evreiești.

În timpul acestui proces se fac încercări de a-i acuza pe evrei că noi omorâm creștini în secret pentru a le folosi sângele în ritualurile noastre religioase. Toate acestea se fac pentru a instila ură în rândul maselor spre distrugerea noastră. Și aceasta se face de către urmașii acestui „Yeșua"--- creștinii.

Dacă „Yeșua" ar fi fost Mesia evreilor, i-ar fi învățat pe urmașii lui să iubească poporul nostru. Dar asta nu e totul, copila mea. Ei se urăsc și unul pe altul. În trecut, cele mai sângeroase și crude războaie au fost între țări creștine. S-au

omorât unii pe alții în număr mare. S-au ars unii pe alții pe rug și s-au blestemat cu cele mai groaznice blesteme. Au distrus orașe și țări întregi. De-a lungul secolelor, acești creștini au exterminat milioane dintre ai lor. Și adesea aceasta s-a întâmplat numai pentru că unii au considerat că ceilalți nu cred în „Yeșua" la fel ca ei și că ceilalți au înțeles și interpretat greșit învățăturile Lui. Din aceste lucruri se poate trage concluzia că învățăturile Lui nu au adus nimic bun și au eșuat în a-i face pe ucenicii Lui oameni mai buni. Au rămas „neamuri", setoși de sânge și răi, urându-se unii pe alții de moarte."

„O, ce teribil!" murmură Iudita. „ Ce oameni oribili sunt urmașii Lui. Sunt la fel de răi și de cruzi cum au fost acei evrei când l-au crucificat pe „Yeșua". Nu sunt de loc asemenea Lui. N-aș vrea să fiu vreodată urmașul unuia care-i face pe oameni să fie cruzi și fără suflet. Dacă învățăturile lui îi fac într-adevăr pe ucenicii lui să-i urască pe evrei și să ucidă dintre ei, atunci desigur el n-a putut să fie în nici un caz Mesia evreilor. Ai avut dreptate, bunicule, să te mânii pe mine. Vezi, eu nu am știut nimic despre urmașii lui cei răi. Iartă-mă pentru că am avut acest gând că El ar fi putut fi Mesia. Vreau să-L slujesc pe Dumnezeul părinților mei și să-i fiu devotată și credincioasă toată viața mea!"

Cu aceste vorbe Iudita își îmbrățișă bunicul și-i acoperi fața și barba lungă, albă ca zăpada, cu sărutări.

„Îmi dau acum seama că Iudita ar fi trebuit să știe aceste lucruri mai dinainte," se adresă dl.Weinberg nurorii lui, care privise în tăcere. „N-aș fi crezut niciodată că îi trec prin capul ei tânăr asemenea gânduri."

Între timp culorile minunate ale apusului dispărură și aerul deveni răcoros.

„Copiii, e vremea să mergeți la culcare, altfel Iudita ne va ține aici până dimineață cu curiozitatea ei. Îl obosește pe

bunicul" le sugeră mama lor.

După ce își urară noapte bună unii altora, merseră cu toții la culcare. Trecu o vreme până ce Iudita să poată adormi. Povestirea bunicului ei despre viața și moartea lui „Yeșua", despre urmașii lui îngrozitori care îi urau pe evrei și se omorau între ei, îi ocupa gândurile și nu o lăsa să doarmă.

„Nu, el n-a fost niciodată Mesia evreilor," decise ea, „iar bunicu a avut dreptate când s-a certat cu acel rabin." În cele din urmă adormi.

Iudita era satisfăcută. Știa acum lucrurile care o interesaseră cel mai mult. Viața în aer liber și dragostea mamei ei, cât și a celorlalți care o înconjurau, au risipit degrabă gândurile ei serioase cu privire la Dumnezeu și „Yeșua." De sărbători și duminica, tatăl ei venea din călătoriile de afaceri pentru câte o vizită fericită cu familia.

Astfel zilele trecură liniștite și pașnice. De-a lungul verii rabinii își repetară vizita de două ori. Din nou petrecură zile în șir și nopți nedormite în discuții și dezbateri. Iudita băgă de seamă dar nu mai era suficient de interesată pentru a mai asculta. Când auzi disputele lor înfierbântate, trase concluzia că se certau pe seama lui „Yeșua." Fu fericită că bunicul ei era înțelept și în stare să demonstreze altora că „Yeșua" NU a fost Mesia.

„Ce noroc că mai sunt apărători atât de puternici și de credincioși ai credinței părinților noștri," era gândul care o mângâia în acele momente.

Capitolul 2

Refugiații

Războiul Mondial--- Părăsirea în fugă a casei și a căminului---Noul cămin

Au trecut cîțiva ani de la evenimentele descrise mai sus. Era începutul anului 1914, anul fatal al Europei. Din primele luni ale anului fu resimțită o neliniște și tensiune neobișnuită în rândul oficialităților și chiar a locuitorilor orașelor de frontieră. Afacerile mergeau prost. Pretutindeni oamenii vorbeau de norul îngrozitor al războiului atârnând amenințător asupra Europei. Familia Weinberg, care locuia aproape de granița cu Germania, era foarte neliniștită. Primăvara asta nici măcar nu se putură decide să părăsească orașul și să meargă să-i viziteze pe părinții lor bătrâni.

În cele din urmă ziua de care se temuseră sosi; în cea dintâi zi din august uraganul războiului se dezlănțui asupra țării și curând întreaga lume fu cuprinsă de flăcări pentru mulți ani. Armata germană trecu granița rusească, neapărată aproape deloc, și invadă orașele și satele. În coloane nesfârșite, armata rusească se deplasa zi și noapte dinspre interiorul țării înspre graniță pentru a apăra țara. Locuitorii pașnici își părăsiră în grabă casele lor dragi, neputând să-și ia cu ei nici măcar cele mai necesare lucruri. În grupuri mari, se deplasau de-a lungul drumurilor înspre interiorul țării,

încercând să scape cât mai repede de zona lovită de teroarea războiului.

Nimeni nici măcar nu se gândea să ia trenul deoarece căile ferate erau folosite pentru transportul trupelor și al muniției. Trenurile care se reîntorceau de pe front erau pline de tineri răniți și schilodiți care-și dăduseră viața și sănătatea pentru țară. Guvernul era ocupat până peste cap cu răniții de pe front și nu putea face nimic pentru civili. Aceștia erau forțați să se îngrijească singuri de siguranța lor. Acești oameni nenorociți, rămași fără locuințe, erau asemenea unei lave vii, revărsându-se pe toate drumurile existente. Era o priveliște întâlnită frecvent în această masă de oameni, să vezi copii plângând după părinți și să vezi părinți plângând după copiii pe care i-au pierdut în învălmășeală. În multe cazuri aceștia s-au regăsit numai după mulți ani, iar în alte cazuri nu s-au mai revăzut niciodată.

În mijlocul acestei lave vii se afla și familia Weinberg. Părăsindu-și avutul în voia soartei, David Weinberg putuse să ia doar câteva sute de ruble pe care le-a avut la îndemână. Acum, împreună cu soția lui și cu cele trei fete, mărșăluia pe drumul plin de praf, alături de alte mii de refugiați nenorociți, în căutarea unui loc de adăpost sigur, în interiorul țării. Aveau o singură dorință în inimă să nu se piardă unii de alții și să avanseze cât de repede posibil, cât mai departe de front și de zgomotul îngrozitor al artileriei care zguduia pământul.

După patru zile de mers obositor și epuizant pe drumul care se întindea paralel cu calea ferată, reușiră, nu fără dificultate, să se îmbarce pe un tren de marfă. Total epuizați din cauza marșului îndelungat și flămânzi, acum puteau măcar să se odihnească puțin, culcați pe podea în apropierea ușii vagonului. Vagoanele erau zgâlțâite dintr-o parte în alta datorită vitezei trenului. Fiecare vagon era supraaglomerat

cu refugiați obosiți și fără locuințe. În ciuda faptului că nu era comod să stai în picioare sau să șezi într-un vagon de marfă supraaglomerat, toți pasagerii erau deosebit de fericiți deoarece acum se depărtau cu viteză mai mare de front și se apropiau de un loc mai sigur. Împreună cu familia Weinberg, în vagon se aflau câțiva copii care se rătăciseră de părinții lor și părinți care-și pierduseră copiii pe drum. Aceștia treceau prin stații, una după alta, neștiind unde și la ce se duc. Dorința tuturor era să meargă cât mai departe de granița cu germanii, în afara razei de acțiune a obuzelor.

David Weinberg și familia lui erau fericiți și recunoscători că nu se pierduseră unul de altul pe drum, dar inimile le erau pline de tristețe când se gândeau la părinții lor bătrâni care locuiau la mai puțin de 20 de mile (32 km) de graniță și care de-abia dacă au avut timp să-și părăsească locuința înainte ca germanii să ocupe acel teritoriu. Dar este omenesc să uiți de alții când propria ta viață este în pericol, și așa s-a întâmplat cu familia Weinberg. Gândurile pline de îngrijorare cu privire la soarta părinților fură curând înlocuite cu grijuri legate de propria lor condiție.

După ce au călătorit cu trenul câteva zile, simțindu-se un pic mai odihniți, membrii familiei începură să-și pună întrebarea unde să-și stabilească domiciliul temporar până când uraganul războiului va fi trecut și se vor putea reîntoarce acasă. Atunci cu toți erau siguri că furtuna războiului va trece repede și că în câteva luni pacea și ordinea vor fi restabilite.

După un timp de gândire, familia Weinberg decise să aleagă orașul G - ca domiciliu temporar. În orașul G - locuiau mulți evrei și dl. Weinberg făcuse unele tranzacții cu câțiva negustori care locuiau acolo. Amintirea acelor timpuri le produse tristețe, reamintindu-le că odată cu pierderea avutului lor, aceste legături au fost întrerupte. Gândurile le

zburară înapoi la depozitele lor mari, la magazine, la casa și moșia lor. Foarte probabil că toate erau jefuite și ruinate de către armata invadatoare. Poate că toate clădirile, au fost arse. Doar acum începură să realizeze tristul adevăr că ajunseseră săraci și fără adăpost, asemenea cerșetorilor și că va trebui să înceapă de la zero.

Nu au avut multă vreme să se gândească la trecut și nici să-și facă planuri de viitor atunci când și-au părăsit căminul în grabă împreună cu mulți alții și nici în timpul celor patru zile de mers pe jos. Atunci în mintea lor era doar frica de a fi luați prizonieri de către germani și grija de a nu pierde pe nici unul dintre cei dragi pe drum. Dar acum, când trenul îi purta prin sate și orașe unde oamenii încă trăiau în siguranță, aveau timp din belșug să se gândească și să regrete pierderea averii lor. Pe lângă aceasta, erau tot mai îngrijorați din pricina părinților lor. Oare unde or fi? Oare îi vor vedea din nou? Poate nu mai erau în rândul celor vii. Se zvonea printre refugiați că soldații germani nu luau prizonieri ci-i ucideau pe toți după cele mai crude torturi.

În timp ce se gândeau la trecut, inimile soților Weinberg erau împovărate de gânduri legate de viitor. Fuseseră norocoși să aibă câteva sute de ruble la ei, dar ce însemnau acești bani în viitor? O parte din ei îi cheltuiseră deja pe drum. Doar o mică parte le mai rămăsese. Cum aveau să trăiască? Iudita terminase doar doi ani de colegiu, iar celelalte două fete erau încă în liceu. Fiind decișI din totdeauna să le ofere fiicelor lor cea mai bună educație cu putință, inima lor de părinți suferea acum la gândul că această nădejde nu se va materializa probabil niciodată.

Fetele, între timp, se amuzau. Păreau a fi fără grijuri și fericite. Stăteau în apropierea ușii larg deschise și savurau priveliștea în continuă schimbare a ținutului prin care trecea trenul cu iuțeală. Sporovăiala lor plină de viață și râsetele lor

vesele umpleau întregul vagon, risipind, cel puțin temporar, expresia de tristețe de pe multe fețe. Iudita însă, își părăsea surorile adesea și se așeza lângă părinții ei. Se uita la ei cu compătimire în frumoșii ei ochi negri. Avea aproape șaisprezece ani. Cu mintea ei ageră înțelese situația în care se aflau iubiții ei părinți. Îi era imposibil să vorbească și să râdă cu surorile ei fără să se gândească cu seriozitate la viitor. Totuși ea vedea viitorul într-un mod diferit, în culori mai puțin sumbre decât cei dragi ai ei. Din fragedă copilărie știa cum Dumnezeu îi ajutase pe strămoșii ei în vreme de necaz. Credea că Dumnezeu nu s-a schimbat de atunci, și că dacă a ajutat poporul în vremuri străvechi, desigur că le va veni în ajutor în aceste zile de tristețe și nevoi.

Rezemată de tocul ușii, Iudita privea satele și orașele care dispăreau cu iuțeală. Cu mintea se duse în urmă, în timp, cu secole, în ținutul Egiptului. Îi văzu pe strămoșii ei, cum în acea noapte și-au încins mijlocul, și-au pus bagajele pe umeri, și-au luat în mâini toiegele, și-au adunat copiii în jurul lor și apoi, lăsându-și avutul în urmă, au plecat din țara în care locuiseră timp de secole.

De îndată compară în mod distinct situația lor de acum cu evenimentele din trecutul copiilor lui Israel. „Noi suntem acum refugiați, la fel cum au fost și ei. Și noi ne-am lăsat casele și tot ce ne-a fost mai drag," reflectă Iudita. „Părinții noștri au fost în pustie în urmă cu mii de ani, și noi de asemenea suntem într-un deșert, neștiind încotro să mergem și ce să facem. Această țară mare este ca o pustietate pentru noi în momentul de față. Dar cred că același Iehova, care a mers cu strămoșii noștri este cu noi acum. Și sper că El ne va duce și pe noi într-o țară în care curge lapte și miere."

„Ce mare și minunat este Dumnezeul nostru!" murmură Iudita încetișor. La acest gând, își ridică ochii în sus spre cerul albastru și senin, unde apăreau primele stele

strălucitoare.

Era o noapte de vară plăcută. Dar în imediata apropiere a ușii se simțea o adiere răcoroasă, așa că Iudita se duse înapoi lângă părinții ei și se întinse pe podea, la picioarele mamei ei, plecându-și capul pe genunchii ei. Mama își îmbrățișă cu gingășie fiica iubită, o mângâie și o sărută. Iudita simții lacrimi mari căzîndu-i pe față. O durea foarte mult să știe că mama ei plânge.

„Plângi, mamă dragă?" o întrebă ea încet. „Știi, când stăteam la ușă în urmă cu câteva minute m-am gândit la strămoșii noștri în Egipt și la ceea ce au avut ei de îndurat. Și ei au fost la un moment dat refugiați la fel ca și noi. Am comparat fuga noastră de acasă cu experiențele lor. Și cred, mamă, că Dumnezeul mare și plin de dragoste care l-a ajutat pe poporul nostru în acele vremuri de restriște ne va ajuta și pe noi. Nu crezi, mamă?"

„Nu m-am gândit încă la asta, Iudita dragă," răspunse mama. „Tati, ai auzit ce zice Iudita?" se întoarse ea râzând înspre soțul ei care ședea în apropiere cu capul obosit rezemat în mâini. „Ea compară situația noastră cu emigrarea evreilor din Egipt și crede că Iehova ne va duce și pe noi într-o țară unde curge lapte și miere."

Dl. Weinberg nu se putu stăpâni să nu râdă. „Iudita, tu ești totdeauna bucuria noastră și o aducătoare de vești bune, dar acum ești chiar și un profet bun. Păi, deja te gândești la lapte și miere, iar în urmă cu doar câteva zile pe când mărșăluia pe drumul prăfuit, Iudita noastră repeta mai des ca oricine: *Dacă aș putea să beau o gură de apă bună, rece.* Îți aduci aminte?" întrebă el, uitându-se cu dragoste plină de tandrețe la fiica lui cea mai mare. Ea-l privi cu un zâmbet fericit, luminos.

„Da tati, dar dumneata îți aduci aminte că evreii au cerut apă în pustie, că au murmurat chiar împotriva lui Moise, și

în ciuda acestor lucruri au primit lapte și miere? Noi suntem într-o condiție foarte asemănătoare, cerem apă și Iehova ne va trimite lapte. Eu cred acest lucru, tati!" adăugă ea cu seriozitate. „V-am urmărit, pe dumneata și mama, în timp ce vorbeați. Amândoi erați așa de triști că mi-ați umplut inima de tristețe. De ce să ne îngrijorăm? Uite, suntem cu toții sănătoși și în putere. Vom începe să muncim, Domnul Dumnezeu ne va ajuta și totul va fi bine!"

„Tu gândești altfel decât gândim noi," zise tatăl. „Dacă vom crede ca tine atunci desigur totul va fi bine. Mama și cu mine am fost descurajați, dar acum ne-ai întărit foarte mult cu credința ta."

Cele două fete mai mici se alăturaseră între timp grupului, și declarară la unison, „Da, tată, vom munci și noi și o vom scoate la capăt."

„Eu voi fi vânzătoare," declară Sara, cea mai tânără dintre fete.

„Eu voi fi croitoreasă. Mie-mi place să cos," îi anunță Ruth.

„Bine, dacă trebuie să decidem pe loc ce meserie vom avea fiecare,vă voi spune și eu cu ce mă voi ocupa. Deoarece îmi plac copiii mici, cred că voi alege meseria de învățătoare," adăugă Iudita cu veselie.

Familia Weinberg era pe drum de peste o săptămână. La început fusese marșul timp de patru zile, apoi călătoria cu trenul de marfă, intercalată cu perioade obositoare de așteptare în diferite stații. În cele din urmă ajunseră la destinație. Dl. Weinberg trimisese o telegramă unor prieteni din G----, anunțându-și sosirea. Acești prieteni veniră la gară să-i întâmpine la sosire, acceptându-i pe refugiați într-un mod cald și prietenesc.

Familia Weinberg se adaptă foarte repede la noul mediu al acestui oraș în care locuiau mulți evrei. Cu sprijinul

financiar al prietenilor săi, dl. Weinberg deschise curând un maga-zin de textile, iar când sosi iarna, aceasta îi găsi într-o reședință drăguță, confortabilă, aprovizionați cu tot ceea ce le era necesar. Cele trei fete își continuară educația la școlile locale. Întreaga familie se simțea ca acasă printre prietenii din lumea afacerilor din orașul G----.

În primele trei luni nutriseră speranța de a se reîntoarce la casa lor din vest într-un viitor apropiat. Capul familiei urmărea cu nerăbdare ziarele pentru a afla știri de pe front. În primele zile de război, oamenii erau aproape siguri că războiul nu avea să dureze mai mult de trei luni. Dar pe măsură ce a trecut timpul, s-au convins că avea să fie un conflict încăpățânat și lung. Așa că, în cele din urmă, cei din familia Weinberg renunțară la speranțele lor și se împăcară cu gândul că nu-și vor mai vedea casa din nou, și că avutul le era pierdut pe vecie. Acum se stabiliră permanent. Dl. Weinberg se apucă de afaceri cu mai mult zel, în timp ce fetele studiau cu sârguință la școală. Mama era ocupată cu treburile casei, iar fetele o ajutau cu regularitate după orele de școală, deoarece nici un servitor nu venise cu ei și nu putură să angajeze pe nimeni după ce pierduseră tot ce aveau.

Trecură doi ani. Membrii familiei Weinberg deveniseră cetățeni permanenți ai orașului G----. Avură parte de mult succes în afaceri. Acum stăteau pe picioarele lor, fără ajutorul financiar al prietenilor. Fetele crescuseră, în special Iudita, care era mândria părinților și favorita comunității evreiești. Doamna Weinberg, îi spunea soțului ei din când în când, cu mândrie maternă, că nu era nici o fată în oraș care să se compare cu Iudita.

Iudita termină colegiul anul acela. Fiind pe locul întâi, primi medalia de aur. Se hotărâse să meargă la toamnă la facultate. Totuși împrejurările îi determinară pe părinți să se

gândească la viitorul fiicei lor într-un mod diferit.

Familia Bernstein le fuseseră cei mai apropiați prieteni, din ziua sosirii lor în G-. Dl. Bernstein era un comerciant cu o firmă mare de textile. Firma era prosperă și de succes. Cele două familii se vizitau adesea, și soții Bernstein își exprimară dorința inimii lor, în mai multe rânduri, în legătură cu Iudita și Solomon. Nimic nu le-ar fi plăcut mai mult decât să-i vadă pe cei doi că-și unesc viețile prin căsătorie.

Solomon, un tânăr atractiv și talentat, era unicul fiu al soților Bernstein, și intrase în grațiile familiei Weinberg de la prima lor întâlnire. Terminase școala comercială în acel an și locuia cu părinții lui.

La început, soții Weinberg încercară să ignore aluziile celor doi. Cu toate acestea când erau doar ei doi de față, discutau adesea despre această chestiune. În Solomon vedeau un soț potrivit pentru fiica lor, și nimănui nu i-ar fi dat-o mai cu dragă inimă. Urmărindu-i, băgară de seamă că cei doi erau adesea împreună și că se iubeau. Toate aceste îi făcură să se gândească mult la fiica lor cea mai mare și la viitorul ei.

Într-o zi, din luna iulie, Solomon făcu o vizită familiei Weinberg și ceru mâna Iuditei. Lui David Weinberg și soției lui le plăcură de acest tânăr din prima zi de când l-au cunoscut, și știind că Iudita e îndrăgostită de el, își dădură consimțământul. Logodna fu anunțată prietenilor, dar nunta nu urma să aibă loc decât la primăvara viitoare.

Iudita, Solomon, părinții și surorile erau cu toții fericiți și mulțumiți. Iudita renunțase la gândul de a-și continua educația și urma să stea acasă cu mama ei până când avea să plece să se alăture celeilalte familii la primăvară.

Inima doamnei Weinberg se îngreuia la gândul despărțirii de fiica ei dragă. Era așa de atașată de Iudita încât

nu-și putea imagina viața fără ea. Totuși era mângâiată de gândul că fiica ei fusese dată unui tânăr atât de merituos ca Solomon, și uneori inima îi era plină de mândrie părintească.

Capitolul 3

Căutați și veți găsi

Dorul sufletului--- Evanghelizarea--- Evanghelistul--- Hristos, Mesia--- Pace cu Dumnezeu

Vara trecuse și își făcuse apariția toamna. Zilele erau mohorâte și reci. Poienile și pășunile care fuseseră acoperite cu un covor bogat de flori frumoase și iarbă, erau acum întinderi singuratice acoperite cu iarbă îngălbenită. Privighetoarea din crângul din vecinătatea orașului încetase să mai cânte. Doar vântul amenințător se zorea printre crengile copacilor golași.

În timpul acesta, Iudita se retrăgea adesea din prezența altora și se ducea în parcul mare al orașului. Acolo rătăcea, uneori ore în șir, printre copaci, privind la frunzele galbene și arămii care acopereau pământul și foșneau sub greutatea pașilor ei. O durere ciudată îi umplea inima în timpul acestor ore singuratice. Care era motivul acestui dor mare, arzător? După ce tânjea sufletul ei tânăr? Nici ea însăși nu avea răspuns la aceste întrebări. Era iubită de toți, și ea la rândul ei îi iubea pe cei dragi ai ei din toată inima. Ce-și putea dori mai mult? Inima ei tânără tânjea în acele momente însă după o dragoste mai înaltă, de sus, care să nu se schimbe nici să nu se împuțineze vreodată.

Vântul smulse ultima frunză vestejită de pe ramura unui

copac din apropiere, și aceasta căzu la picioarele ei. Iudita o privi și ochii i se umplură de lacrimi. O ridică și apropiind-o de buze, sărută frunza veștedă, uscată. Nu-și putea explica de ce îi părea rău după ea. Simțea că parcă ceva drag și apropiat inimii ei a murit.

„Întreaga noastră viață este asemenea acestei frunze uscate," reflectă ea. „Astăzi suntem tineri- iubim și suntem iubiți- iar mâine, vântul rece al iernii suflă asupra noastră și ne uscăm, ne veștejim și ne plecăm la pământ. Următoarea rafală de vânt ne desprinde de pe ramura vieții noastre, și asemeni acestei frunze, cădem la pământ și ne amestecăm cu țărâna. Poate piciorul cuiva va călca și peste tine curând, Iudito."

Rostise cu voce tare acest ultim gând, și se înfioră la auzul propriei voci. Aceste gânduri îi făcură inima să se umple de teamă.

„Ești o fată foarte ciudată," se mustră singură.

„Dar nu este oare întreaga noastră viață compusă din lucruri ciudate și stranii? Există atâtea fenomene inexplicabile și atâtea mistere nerezolvate. Mă întreb cum se va sfârși viața mea. E posibil să fie ca și a frunzei acesteia care cade și se descompune? Sau există ceva dincolo de mormânt? Dacă da - atunci ce este acel ceva? Mulți cred în nemurirea sufletului și în viața după moarte, dar nimeni nu știe nimic despre ea - bunicul meu, de exemplu. Probabil că ceasul lui a sosit demult, și a părăsit deja această lume. Unde o fi el acum? El a citit și a vorbit mult despre Dumnezeu. Totuși, este oare posibil că dacă există un Dumnezeu, El să nu fi descoperit nimic oamenilor pe care I-a creat, despre existența Sa eternă?"

„Bunicul a fost sigur că „Yeșua" nu a înviat din morți. Dar am aflat de atunci că unii oameni susțin și cred cu fermitate că El a înviat. De asemenea, ei cred că El îi va

învia pe toți cei ce au crezut în El și că ei vor trăi în veci. Toate acestea sunt greu de înțeles. Lumea noastră e plină de încurcături. Trăim parcă într-un vis sau un delir. Mă întreb dacă n-o fi cumva în acest mister motivul dorului pe care-l simt acum în inima mea. Nu-mi vorbesc oare aceste frunze pe cale de descompunere despre acest mister, în propria lor limbă, pe care deși nu o înțeleg cu mintea, o simt cu inima?"

„Există vreo soluție?" întrebă Iudita, iar ecoul îi repetă încet întrebarea purtând-o printre ramurile copacilor din parc.

„Ce loc înspăimântător este acest cimitir de frunze moarte," șopti ea tremurând în timp ce se întoarse. Părăsi parcul și merse acasă.

Iudita fusese preocupată în ultima vreme de gânduri similare. Sufletul ei tânjea după lumină, adevăr și viață. Uneori îi destăinuia lui Solomon frământările ei, când erau singuri. El nu era un evreu religios fanatic. În multe lucruri el o înțelegea bine. Deși fusese crescut într-o familie cu părinți religioși, el nu credea în Dumnezeu. Ascultând despre ambițiile și ideile Iuditei, el nu putea să înțeleagă și nici să împărtășească cu ea dorul ei după Dumnezeu și dorința ei de a cunoaște mai mult despre El. Cu toate acestea, el nu-i considera ideile ca fiind eretice deoarece erau diferite de tradiția evreiască. Necredința lui rece o întrista pe Iudita, dar se mângâia cu nădejdea că în cele din urmă se va schimba și va deveni credincios.

Zilele au trecut una după alta cu repeziciune. Toamna făcu loc iernii geroase rusești. Stepele vaste, pășunile și pădurile fură acoperite cu zăpadă asemeni unei mantale albe. Cristalele albe, pure, de zăpadă umpleau aerul și cădeau încetișor, străduindu-se parcă să acopere mai bine Pământul-mamă și să-l ferească de înghețul aspru.

Familia Weinberg era ocupată în timpul iernii cu organizarea de petreceri și cu vizitele făcute prietenilor în timpul serilor lungi. Uitară tot mai mult de pierderea fostului lor cămin și a averii lor, fiind fericiți și mulțumiți cu noul lor domiciliu. Doar Iudita era îngândurată și melancolică. Nici teatrul și nici distracțiile nu-i puteau umplea golul și nu puteau să-i satisfacă dorul inimii. Merse de câteva ori la sinagogă, dar serviciile de acolo îi păreau străine și nu-i atingeau inima. Nu înțelese aproape deloc ce au citit rabinul și cantorul.

În acea vreme simți în inimă dorința de a cunoaște alte religii. În orașul G- mai existau, pe lângă evrei, mulți Greco-catolici și de asemenea Luterani și un grup din Biserica Protestantă Rusă. Fiecare grupare avea propria biserică, așa că Iudita se decise să meargă și să participe la câteva servicii. Descoperi însă că îi era destul de greu să-și pună deciziile în aplicare. Era conștientă de faptul că a merge chiar și la un singur serviciu al acestor biserici ar fi ofensat simțămintele religioase ale părinților ei. Pe lângă aceasta, chiar și conștiința ei o necăjea. Nu era sigură dacă aceasta nu era cumva un păcat în ochii lui Iehova, ca ea, o evreică, să meargă la biserica unor oameni care-l onorează pe înșelătorul „Yeshua" ca Dumnezeul lor."

„Oricum, dacă Iehova este într-adevăr omniștient, atunci El îmi cunoaște inima," medită ea. „Atunci El precis că știe că eu vreau să-L cunosc și să-L slujesc mai bine. El nu mă va judeca pentru dorința mea de a cunoaște felul în care cred și se roagă alți oameni."

Iudita își amintea acum adesea de o colegă pe care o avusese la colegiu, Elizabeth Mirosh. Ea era fiica pastorului Bisericii Protestante Ruse, și era o creștină dedicată. Gândindu-se la ea, Iudita își reaminti că ea fusese mereu o elevă modestă și exemplară. Iudita o iubise de la prima lor

întâlnire. A existat un singur lucru care le-a separat. Eizabeth s-a folosit de fiecare ocazie când au fost împreună pentru a-i vorbi despre „Yeshua", sau pentru a-i da Iuditei broșuri despre El. Toate celelalte fete de evrei din colegiu au tratat-o pe Elizabeth cu dispreț, iar între ele o porecliseră în limba lor evreiască, „idolatră" sau *Goyim.* Datorită acestor fete, Iudita niciodată nu a putut să se apropie prea mult de Elizabeth, deși în inima ei ar fi fost gata să le dea pe toate aceste prietene cu mintea ușuratică în schimbul acestei *Goyim.*

Iudita a observat că Elizabeth a iubit-o mai mult decât toate celelalte. Își reaminti cu claritate cum, într-o zi, Elizabeth s-a uitat la ea cu dragoste, cu ochii ei albaștri și i-a spus cu tristețe: „Îmi pare rău că nu crezi în Isus Hristos, Iudita, și că nu poți să vii la adunările noastre și să auzi mai multe despre El. Dar vreau să știi că am început să mă rog pentru tine din prima zi când ne-am întâlnit. Mă rog ca Domnul să-ți deschidă inima și să-ți dea credință în El, și eu cred că El îmi va asculta rugăciunea și într-o zi vei deveni ucenica Lui și sora mea preaiubită în Hristos."

Aceste cuvinte sunaseră foarte ciudat atunci pentru Iudita. Se simțise chiar provocată și simțise dorința de a-i spune acestei fete că acest „Yeshua" fusese un înșelător și un fals Mesia, dar oarecum nu putuse s-o facă, văzând credința din toată inima pe care o avea Elizabeth și sinceritatea cu care vorbea despre El. I-a spus doar că, fiind evreică nu putea crede și nu va crede niciodată în „Yeshua".

Iudita ședea în camera ei confortabilă și plăcută, lucrând la o broderie frumoasă, lăsată pradă amintirilor. În cele din urmă își zise: „Cât de ciudate sunt lucrurile! E clar că nu toți urmașii lui „Yeshua" sunt la fel; nu toți îi urăsc pe evrei și nu toți se omoară între ei, cum mi-a spus bunicul. Elizabeth

mi-a spus odată că mulți membrii din biserica ei, care au fost mobilizați, au fost aruncați în închisori deoarece au refuzat să pună mâna pe arme și să-și ucidă semenii, deoarece, a adăugat ea, „Yeshua" i-a învățat să se iubească unii pe alții, chiar și pe dușmanii lor. Există aici ceva ce nu pot să înțeleg. Oricum, nu mai sunt un copil ca să cred tot ce-mi spun alții. Cel mai bun lucru ar fi să cercetez și să descopăr eu însămi," concluzionă ea, ridicându-și ochii de pe broderia la care lucra.

Dar cum ar putea face așa ceva? Era mult mai ușor de decis decât de realizat. Un pas făcut cu nebăgare de seamă putea să stârnească o furtună violentă, nu doar acasă ci și în întreaga societate evreiască.

„S-ar putea să mă considere chiar o apostată," își zise Iudita. Să-i vorbească oare lui Solomon despre acest lucru? Probabil că așa ar fi cel mai bine. Dar cum va primi el oare aceste gânduri? La acest gând, fața i se lumină cu un zâmbet. Ea îi destăinuise lui Solomon toate gândurile și frământările ei și era sigură că el o va înțelege și va știi cum s-o scoată din încurcătura ei. Deși devenise tot mai convinsă că el nu credea în nimic, era sigură că Solomon nu se va amesteca și nu va încerca să distrugă credința ei în Dumnezeu.

Iuditei îi păru nesfârșită ziua aceea. Deabia aștepta venirea serii când Solomon avea să apară, ca de obicei, să o viziteze, cel puțin câteva minute. Îl aștepta cu nerăbdare, arzând să-i spună despre dorința ei de a se familiariza cu credințele religioase ale altora. În cele din urmă, la ora opt, Solomon sosi împreună cu părinții lui. Curând petrecerea se împărți în grupuri mici. Sara și Ruth, care încă nu terminaseră școala, aleseră un colț liniștit unde să poată să învețe neconturbate. Bărbații discutară probleme de afaceri și ultimele evenimente din Rusia, în timp ce mamele vorbiră despre casele și familiile lor, cât și despre ultimele știri din

oraș. Numai Iudita și Solomon erau angajați într-o conversație străină căminului familiei Weinberg.

După sosirea musafirilor, Iudita, cu un zâmbet pe buze, le spuse părinților: „Seara aceasta veți fi lipsiți de prezența lui Solomon. Avem ceva foarte important de discutat."

„Nu aveți de gând să fugiți de acasă și să mergeți în America, nu?" întrebă în glumă tatăl ei.

„Nu, nu, tăticule, ci este ceva mult mai bun decât mersul în America, ceva mult mai interesant," răspunse Iudita, întorcându-se înspre Solomon cu un zâmbet fericit pe buze.

„Vino, Solomon, hai să-i lăsăm să vorbească despre afacerile lor. Ești al meu pentru întreaga seară."

„Bine, Iudita, sunt la ordinele tale și sunt gata să-ți ascult planurile și tot ce ai să-mi spui. Dacă ai de gând să fugi de acasă, atunci vom fugi împreună, nu-i așa?"

„Cu siguranță că n-aș fugi fără tine."

Cu aceste vorbe, Iudita și Solomon se retraseră într-o cameră alăturată, unde își găsiră un colț confortabil. Aici, fiind singuri, Iudita își deschise inima și îi spuse tot ce o frământa.

„Știi, Solomon, vreau să-ți cer ceva foarte serios, seara asta. Vreau să-ți spun ce mă frământă în ultima vreme. Prin urmare te rog să asculți cu seriozitate de al început, iar apoi iartă-mă dacă dorința mea ți se va părea prea nebunatică. Îmi promiți de la început să mă ierți?"

„Desigur, Iudita dragă," răspunse Solomon. „Poți să-mi spui orice-ți frământă căpșorul, și voi fi fericit să te ajut dacă-mi stă în putință. Împreună ne va fi mult mai ușor să descurcăm ițele oricărei probleme dificile, decât ți-ar fi ție singură.

„Bine, atunci îți voi spune totul. Știi, Solomon, că eu cred în Dumnezeu cu toată inima mea, și doresc să păstrez această credință pe veci."

„Da, Iudita, știu și vreau să te asigur că Solomon al tău nu are nimic împotrivă. Dimpotrivă, îți stimez credința ta sinceră foarte mult și mă gândesc adesea cât de norocoasă ești tu să poți crede în Dumnezeu așa de simplu și din toată inima. Poate într-o zi mă voi schimba și convingerile mele vor fi ca și ale tale."

„Sper din toată inima că acest lucru se va întâmpla într-o zi, Solomon. Dar acum ascultă. Noi știm bine că toți evreii religioși consideră celelalte religii păgâne, și că religia noastră ne interzice să avem părtășie cu cei ce au altă religie. Zâmbești? Vorbele micuței tale îți par nebunatice, Solomon. Dar mie nu mi se par. Pentru mine aceasta este o problemă foarte importantă, serioasă și nu nebunatică."

Iudita mea dragă, nu cuvintele tale m-au făcut să zâmbesc ci m-am gândit la cât de neghiobi sunt oameni. Și-au creat dumnezei și religii, iar acum se mândresc cu acești dumnezei și cu aceste religii, înălțându-se mai presus de alții, și chiar distrugându-se unii pe alții din această cauză. Eu nu cred în existența lui Dumnezeu, și motivul necredinței mele este existența acestor multe și variate religii. Căci dacă există un Dumnezeu, atunci există doar Unul, și ar trebui să fie o singură religie printre toate națiunile. Vedem însă că există sute de dumnezei și de credințe. Și partea tristă este că fiecare societate religioasă crede că religia ei este cea mai bună și singura adevărată. Acest lucru mă face să mă gândesc că fiecare națiune și-a creat propriul dumnezeu și propria religie după înțelegerea lor și după împrejurările în care trăiesc. Ți-o spun din nou, tu ești norocoasă, Iudita, că poți să crezi cu așa o simplitate copilărească. Dar să nu-i disprețuiești niciodată pe ceilalți, așa cum au făcut strămoșii noștri, și cum continuă să facă toți evreii religioși chiar și în zilele noastre. Dacă există un Dumnezeu, atunci El trebuie să fie Dumnezeul tuturor

națiunilor, nu doar al evreilor."

Ochii Iuditei, plini de o afecțiune tandră, erau ațintiți asupra lui Solomon în timp ce acesta vorbea plin de convingere.

„Exact acesta este lucrul despre care aveam de gând să-ți vorbesc în seara aceasta, Solomon," îi spuse ea cu căldură. „Acesta este lucrul care-mi apasă inima de multă vreme. Am fost învățată din fragedă copilărie să-i iubesc doar pe evrei și religia evreilor, și să-i desconsider pe toți ceilalți oameni, ca fiind *Goyim*, iar religia lor ca fiind o scârbă în ochii lui Dumnezeu. Dar acum nu mai sunt un copil care trebuie să creadă orbește tot ce-i spun alții, și vreau să știu de ce trebuie să iubesc lucrurile pe care am fost învățată să le iubesc și de ce trebuie să urăsc lucrurile care mi se spun să le urăsc. Am dreptate sau nu?"

„De ce trebuie să-mi iubesc poporul și religia lui o știu bine. Am auzit și am citit mult despre acest subiect. Cunosc istoria poporului nostru, știu și cred că religia noastră ne-a fost dată de către Dumnezeu Însuși, deși sunt multe lucruri în ea pe care nu le înțeleg încă. Dar iată că trăim în mijlocul altui popor. Cu mulți dintre ei venim în contact zilnic, și toți acești oameni au o credință diferită de a noastră. Între ei mulți sunt oameni foarte buni și vrednici."

„Datorită acestor lucruri, în inima mea a crescut o dorință de a cunoaște mai îndeaproape credința oamenilor din jurul nostru, de a vedea slujbele și închinarea lor, așa încât să pot să judec eu însămi. Mi se pare că nu e prea corect să studiezi religiile altora doar din cărți. O cale mult mai bună este să urmărești viețile aderenților lor. Știu însă foarte bine că părinții mei ar fi foarte supărați dacă aș participa la slujbele vreunei biserici de aici. De aceea am vrut să-ți spun toate acestea și să-ți cer sfatul. N-aș putea niciodată să-i întreb pe mama și pe tata cu privire la aceste lucruri, deoarece ei ar fi

îngroziți să știe că am avut asemenea gânduri. Tu să-mi fi judecătorul. Dacă ideile mele cu privire la aceste lucruri sunt greșite, atunci hai să dăm uitării această conversație. A trebuit să-mi deschid inima în fața cuiva."

Solomon ascultase cu atenție în tot acest timp. Sugestia Iuditei de a vizita alte biserici i se părea foarte stranie, deși el personal nu credea în Dumnezeu. Timp de câteva minute șezu în tăcere fără să se miște. Capul îi era rezemat în mâini. Iudita fu alarmată. Privi expresia schimbată a feței lui.

„Ce este, Solomon?" întrebă Iudita, rupând tăcerea încordată și așezându-și mâinile peste ale lui. „Te gândești și tu că micuța ta este o eretică și o apostată a credinței părinților noștri?"

„O, nu, Iudita. Ți-am spus care este părerea mea cu privire la toate religiile. Mi s-a părut însă atât de anormal să-mi vorbești despre participarea la slujbe în biserici străine de cele ale evreilor. De ce m-au năpădit aceste sentimente nu pot să înțeleg nici eu. Probabil că sunt rezultatul influenței vederilor și opiniilor în care am fost crescut, înainte de a începe să gândesc independent.

Cred că cel mai bine ar fi să ținem această, conversație a noastră secretă între noi doi; ce zici, Iudita? Nu le vorbi părinților tăi despre aceste lucruri și nici părinților mei, căci dacă ar afla, numai Dumnezeu știe ce gânduri le-ar mai intra în cap. Mai mult ca sigur, i-ar îngrijora foarte tare. În ceea ce ne privește pe noi doi, cred că ar fi interesant să mergem într-o zi și să vizităm câteva biserici și catedrale și să vedem ce se întâmplă acolo. Nu m-au interesat niciodată aceste lucruri, și prin urmare n-am fost nicăieri cu excepția sinagogilor noastre, dar și acolo m-am dus deoarece nu am vrut să rănesc simțămintele părinților mei."

Solomon și părinții lui plecară, iar Iudita se retrase în camera ei. Somnul însă, fugise de la ea. Sentimente

amestecate de bucurie și întristare îi umpleau inima. În timp ce privise schimbarea expresiei de pe fața lui Solomon când îi vorbise de planurile ei de a vizita biserici creștine, s-a îmbărbătat singură că el nu era încă un ateu fără speranță. Exista în inima lui, deși în mod inconștient, o dragoste față de religia evreilor, cu toate că el a afirmat că nu crede în Dumnezeu. Mai exista nădejde că ar putea deveni creștin. Această descoperire fu o sursă de bucurie mare pentru Iudita. Pe de altă parte, se simți abătută când își reaminti cuvintele lui cu privire la credința altor oameni care este „străină religiei evreilor." Aceste cuvinte o făcură să se teamă că el ar putea să devină un mare fanatic într-o zi, deși în prezent era nemulțumit de atitudinea evreilor religioși și a liderilor lor față de creștini și religia lor. Acest lucru o alarmă și îi umplu inima de o tristețe mută.

„O Iehova!" exclamă Iudita după ce meditâ vreme îndelungată la discuția din acea seară. „Dacă ești atotputernic și atotștiutor, atunci îmi cunoști toate gândurile inimii. Ajută-mă să Te înțeleg și să-Ți înțeleg adevărul. Nu mă lăsa să rătăcesc în ignoranță și în întuneric."

„Ce fată ciudată sunt," gândi Iudita în timp ce se pregătea de culcare. „De mică i-am sâcâit pe mama, tata și bunicul meu cu întrebările mele privitoare la Dumnezeu, iar acum încep să-l necăjesc pe Solomon cu ele. Oare ce va crede despre mine după conversația de astă seară? Nu-mi pasă, deoarece știu că mă iubește, și dacă am vorbit neghiobii, el mă va ierta și va uita. Fiecare om are perioade în viață când vorbește și face lucruri nebunatice."

Trecură două luni. Într-o seară, familia Weinberg merse în vizită la părinții lui Solomon, iar acum cei patru erau angajați într-o discuție foarte serioasă. O expresie serioasă le umbrea chipurile. D-na Weinberg își ștergea frecvent lacrimile ce-i curgeau pe obraji. Solomon ședea în partea

opusă a camerei. Capul îi era sprijinit în mâini, iar din piept îi scăpau suspine dureroase.

„Nu mai am nici o influență asupra ei," spuse cu mâhnire mama Iuditei, după o scurtă pauză, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile. „Și nici tatăl ei. Ne-am pierdut cumpătul și nu știm ce să mai facem. Primejdia în care se află copila noastră e aproape de nesuportat pentru noi, și ne este rușine să ne arătăm în mijlocul oamenilor. Pare că și-a pierdut mințile sau parcă a fost vrăjită. La toate rugămințile și amenințările noastre răspunde în același fel, Știu că vă este greu la toți, și mă îndurerează și pe mine, dar nicidecum nu pot să renunț la ceea ce este sfânt și sacru pentru mine. Trebuie să ascult mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni. Oh! oh!" suspină d-na Weinberg. „Iudita, Iudita, biata mea copilă! E oare posibil ca tu să fii pierdută pentru noi toți cei ce te iubim așa de mult?"

Cu toții ședeau cu capetele plecate, iar lacrimile curgeau în voie.

„Și eu sunt neajutorat și nu pot să fac nimic cu ea. Totuși, încă mai sper că toate se vor îndrepta într-o zi. Am încercat să-i vorbesc de trei ori. M-am rugat de ea să se lase de această amăgire de dragul meu, de dragul părinților ei și al poporului ei. Ea însă are doar un răspuns, „Nu, Solomon, nu pot renunța. Te iubesc atât pe tine cât și pe părinții mei din toată inima, la fel și poporul meu, chiar mai mult decât v-am iubit vreodată. Dar nu mă voi lepăda niciodată de Mântuitorul meu de dragul vostru, pentru că acesta ar fi cel mai nenatural și nechibzuit gest pe care l-aș putea face vreodată. Ar fi mai rău decât sinuciderea, pentru că trupurile noastre oricum vor muri într-o zi. A respinge și renunța la Răscumpărătorul meu ar însemna o sinucidere a sufletului."

„Vorbele ei mi s-au părut atât de ciudate încât nici nu am știut ce să-i răspund. Cred că s-a preocupat prea mult în

ultima vreme cu chestiuni religioase și aceasta i-a afectat nervii. Ca să complice și mai mult lucrurile, și-a făcut apariția omul acesta îngrozitor care a avut un efect groaznic asupra inimii ei sensibile. Eu însă tot mai nutresc speranța că-i va trece și totul va fi ca înainte."

Această conferință familială se desfășura în căminul familiei Bernstein și a fost cauzată de următorul eveniment:

După aproximativ trei săptămâni de când Iudita îi vorbise lui Solomon despre intenția ei de a vizita câteva biserici și catedrale creștine, un evanghelist creștin sosi în G- și ținu evanghelizări în Biserica Evanghelică Rusă. Afișe care anunțau aceste adunări fură răspândite în tot orașul. Aceste afișe conțineau o invitație specială pentru evrei. Autorul promitea că aceste adunări urmau să fie de mare interes și să reprezinte un beneficiu pentru evrei. Deși aceste afișe fură rupte și distruse de îndată de către evrei și unii așa ziși creștini care erau dușmani ai Evangheliei și nu voiau ca și alții să audă despre aceste adunări, s-a nimerit ca Iudita și Solomon să vadă câteva afișe în timpul unei plimbări pe care au făcut-o într-o seară.

„Iată, Solomon," spuse Iudita privindu-l cu un zâmbet după ce citi anunțul. „Am discutat recent despre dorința mea de a merge la câteva biserici creștine să vedem cum se închină ei, iar acum suntem chiar invitați. Există o zicătoare rusească „Un musafir neinvitat este mai rău decât un tătar," iar eu socotesc că e la fel de rău atunci când cineva este invitat și nu se duce. Bănuiesc că mulți evrei se vor duce la aceste întâlniri, și în mod natural, nimeni nu va fi surprins să ne vadă acolo. Chiar dacă ar afla părinții noștri, nu-i va supăra prea mult. Aceasta este o ocazie minunată, nu-i așa?"

„Cred că ai dreptate," răspunse Solomon vesel.„De data aceasta sunt deplin de acord cu tine. Și eu sunt nerăbdător să aud ce are acest om să le spună evreilor sau despre evrei.

Vom merge deseară. Voi veni să te iau pe la șapte jumătate și-ți voi satisface curiozitatea pe care o nutrești de multă vreme, deși acum și eu sunt la fel de curios."

Sala mare era arhiplină când intrară Iudita și Solomon. Privind în jur, observară că erau prezenți vreo douăzeci de evrei pe care-i cunoșteau. De îndată ce intrară, doi bărbați pe care Iudita și Solomon nu-i cunoșteau, se ridicară de pe ultima bancă și le oferiră locurile lor, iar ei rămaseră în picioare lângă ușă. Politețea acestor străini o surprinse pe Iudita foarte mult, mai ales că cei doi păreau niște muncitori simpli. Mulțumindu-le pentru bunătatea lor, cei doi se așezară.

După câteva minute, un cor mic începu să cânte. Atât melodia cât și versurile atinseră inima Iuditei de îndată. Exista în acea cântare ceva ce părea drag și apropiat sufletului ei. Puteai simți simplitatea și sinceritatea ei. Ascultând cu atenție, Iudita nu se putu abține să nu gândească: „Acești oameni fără îndoială cred și se închină aceluiași Dumnezeu ca și noi, evreii, numai că aici există mai multă simplitate și evlavie."

Corul cântă:

O Iehova, prin valuri
Și prin pustie condu-ne Tu.
Noi suntem slabi--- dar Tu ești puternic.
Apropie-ne de pieptul Tău.
Cu mană din cer, mană din cer,
Hrănește-ne acum, o Doamne Dumnezeul nostru.

O, revarsă-Ți izvoarele din ceruri
Din stânca darurilor sfinte,
Lasă stâlpul Tău slăvit de foc
Să meargă în fața noastră , zi și noapte.

Doamne, Mântuitorul nostru; Doamne, Mântuitorul nostru,
Fii alături de noi; fii scutul nostru.

Stăm pe malul Iordanului.
Condu-ne prin ape, Doamne.
Du-ne în câmpiile Canaanului
Unde poporul Tău își poate găsi odihna.
Cântări de onorare, laudă și slăvire
*Se vor ridica de acolo înspre Tine.**
(*Cântarea „Condu-ne pe noi o Doamne" n.t.)

Aceste cuvinte răsunară în inima Iuditei ca un ecou venit din vremuri străvechi. Istoria Israelului se derulă în fața ochilor ei cu repeziciune. Se duse cu gândul la vremea când poporul Israel era pe drumul său înspre Țara Promisă, condus fiind de brațul puternic și tare al lui Iehova.

Ultimele cuvinte ale corului răsunară în sală. Iudita continua să stea cu capul aplecat și ochii plini de lacrimi. Solomon de asemenea asculta cu seriozitate și îngândurare.

După o scurtă pauză, corul se ridică și începu să cânte un alt imn, ale cărui cuvinte o impresionară și mai mult pe Iudita decât cuvintele primei cântări.

Cuvintele sunau așa:

Pământul se cutremură, iar tunete cu fulgere stălucitoare
Răsună de la un capăt la altul.
Vocea lui Dumnezeu răsună și cheamă,
„Israel, poporul Meu, ia aminte la Mine."

Israele, tu-Mi zidești temple
Iar templele strălucesc de aur.
În ele se aduce tămâie ca jertfă

Și tămâia mirositoare arde zi și noapte.

Ce nevoie am eu de templele voastre,
De pietrele fără viață și de pulberea pământului?
Eu am făcut cerurile și apele,
Iar cerurile sunt creația mâinilor Mele.

Ce înseamnă aurul vostru pentru Mine, când în adânc,
În pântecele stâncilor eterne
Am turnat asemeni apelor ploii
Metalul topit de foc?
De ce-mi aduceți tămâie, când înaintea Mea
Întregul pământ, de la un capăt la altul
Îmi oferă tămâia
Florilor înmiresmate?

De ce-mi aduceți foc?
N-am aprins eu oare luminile de deasupra capetelor voastre?
Și nu arunc eu oare stele în întunericul nopții
Asemeni unor scântei dintr-un cuptor?

Darul tău sărac nu are nici o valoare.
Există un dar plăcut înaintea Dumnezeului tău.
Vino cu el înaintea Lui, și apoi împăcat,
Îți voi accepta toate darurile.

Ceea ce doresc este o inimă mai curată decât aurul
Și o voință fermă în lucrare.
Doresc ca oamenii să se iubească unii pe alții
Și care să-mi fie credincioși mereu și oriunde.

Cuvintele acestei cântări pătrunseră adânc în inima

Iuditei. Prima cântare aduse în fața ochilor ei spirituali imaginea plecării copiilor lui Israel din Egipt și rătăcirea lor prin pustie, iar a doua îi reaminti de istoria ulterioară a poporului ei.

„De ce-mi aduceți jertfe? De ce-mi aduceți aur și tămâie?" murmură Iudita, repetând fără să-și dea seama ultimele cuvinte ale cântării. „Vrea oare Cel ce a creat cerurile și pământul ca noi să luăm ceea ce-I aparține Lui și să i le aducem ca daruri ca și cum ar fi ale noastre? Da, o inimă mai curată decât aurul și o dragoste neîntinată unul față de altul - acesta este cu adevărat cel mai bun dar pentru El," medită Iudita.

Un roi de gânduri îi invadară mintea, dar nu avu vreme să mediteze asupra lor acolo. Un om între două vârste, cu o Biblie în mână își făcu apariția pe platformă și se așeză în spatele unei mese acoperite cu o față de masă albă, curată. Avea o înfățișare plăcută, energică. Timp de câteva minute scrută audiența cu ochii lui pătrunzători care păreau că pot să privească în adâncul fiecărei inimi prezente.

Începu cu o voce puternică, hotărâtă: „În seara aceasta vom ține prima întâlnire dintr-o serie de întâlniri în care vom citi și explica pe larg Cuvântul lui Dumnezeu, după cum ați citit în anunțurile noastre. Dar înainte de a citi din această Carte prețioasă - Cartea tuturor cărților - pe care ne-a dat-o Dumnezeu Însuși, aș vrea să vă chem să vă alăturați cu noi în rugăciune ca Dumnezeu să ne binecuvinteze și să ne deschidă mințile ca să-I putem înțelege Cuvântul. După cum vedeți nu avem lucruri exterioare, vizibile la care ne închinăm; nu avem nevoie de ele pentru că știm că oriunde se strâng doi sau trei în Numele Lui, Dumnezeu este prezent acolo. Dumnezeul cel viu, omniprezent, nu are nevoie de lucruri fără viață care să ne reamintească faptul că El este prezent, deoarece El însuși își face simțită prezența prin

Duhul Sfânt. Și dacă ne ridicăm în picioare ca să-l întâmpinăm pe unul dintre semenii noștri, cu cât mai mult nu se cuvine oare să ne ridicăm cu reverență în prezența lui Dumnezeu atunci când îi vorbim? Prin urmare, haideți să ne ridicăm și să ne rugăm."

Întreaga audiență se ridică în picioare, cu excepția evreilor, care se uitară unii la alții neștiind ce să facă. În cele din urmă unii se ridicară ezitând în picioare, în timp ce ceilalți rămaseră așezați. Fiind așezată în ultimul rând, Iudita îi urmărise pe cei din fața ei. Ea se ridicase imediat după ce predicatorul îi rugase să o facă. Solomon îi urmase exemplul.

De pe buzele omului de pe platformă se revărsă o rugăciune fierbinte, copilărească. Asemeni unui copil care merge la tatăl lui cu orice nevoie, acest om se apropie de Dumnezeu și îi vorbi în cuvinte simple. Iudita nu mai auzise niciodată așa ceva. Îi auzise adesea pe părinții ei citind rugăciunile evreiești, și ea însăși le citise uneori. Dar acele rugăciuni fuseră scrise probabil în urmă cu mii de ani. Fură învățate pe de rost și adesea repetate fără a le pătrunde înțelesul. Au fost adesea o formă moartă lipsită de însuflețirea Duhului. Dar această rugăciune nu suna asemeni unor cuvinte moarte, învățate pe de rost. Era o revărsare a inimii înaintea lui Dumnezeu, care aducea înaintea Lui nevoile vitale ale clipei de față. Era o conversație, plină de credință și de încredere, a unui om cu Dumnezeul nevăzut, omniprezent.

Când își isprăvi evanghelistul rugăciunea, toți creștinii din audiență se uniră rostind un „Amin" din inimă. „Amin" repetă Iudita, profund mișcată. Solomon o privi surprins.

„Ce se întâmplă cu tine, Iudita?" întrebă el cu asprime. „Te porți de parcă ai fi una dintre ei. Te ridici în picioare împreună cu ei și le mai și repeți cuvintele. Uită-te la ai

noștri. Cu puține excepții toți au rămas așezați și în tăcere. E bine oare ceea ce faci tu?"

„Nu cred că fac nimic rău, Solomon. Nu trebuie oare să luăm poziție în favoarea adevărului chiar dacă îl auzim pentru prima oară în viață?" răspunse Iudita încetișor. „În tot ce s-a spus și s-a făcut aici, nu văd și nu simt nimic altceva decât adevărul."

Conversația lor fu întreruptă de evanghelist, care atrase atenția audienței asupra textului din Scriptură pe care avea să-l citească. Deschise Biblia și începu să citească Isaia capitolul 53, unde este descrisă viața Domnului Isus Hristos într-un mod concis dar plin de culoare, de la nașterea Sa până la moartea Lui pe crucea Calvarului.

După citirea textului, el prezentă pe scurt în fața audienței istoria poporului Israel și minunata lor nădejde a venirii lui Mesia. Conform profeției, sublinie el, Mesia trebuia să moară mai întâi pentru popor ca și Miel al lui Dumnezeu. Prin moartea lui în locul oamenilor, Mesia i-a eliberat de robia păcatului și de moartea veșnică, la fel cum a trebuit să moară mielul în acea noapte memorabilă din Egipt, pentru a-i salva pe copiii lui Israel de la moarte împreună cu egiptenii și din robia lui Faraon. Dar ceea ce s-a întâmplat în acea noapte memorabilă în Egipt a fost doar un simbol, un prototip a ceea ce avea să realizeze Dumnezeu mai pe urmă prin Fiul Său, Domnul Isus Hristos, despre care vorbește proorocul Isaia. Despre El vorbește proorocul când zice: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința." El a fost un miel dus la măcelărie, pentru că a luat asupra lui păcatele noastre ale tuturor.

„Prieteni dragi," continuă evanghelistul. „Haideți să studiem în minutele care urmează viața lui Isus Hristos din Nazaret. Nu a fost El disprețuit și respins de oameni? Cărturarii și fariseii l-au urât toată viața Lui, până în cele din

urmă s-au decis să se descotorosească de El răstignindu-L pe crucea rușinii. Soldații romani păgâni i-au făcut o coroană de spini și I-au pus-o pe capul Lui sfânt; L-au scuipat, L-au lovit în cap cu o trestie, bătându-și joc de El și zicând „Plecăciune, Împăratul iudeilor!" N-a fost aceasta umilire? N-a fost El asemenea unui miel dus la tăiere când și-a purtat crucea până la locul în care L-au răstignit, prăbușindu-se și căzând sub povoara ei? El a fost într-adevăr asemeni unui miel, pentru că nu și-a deschis gura. Nu s-a plâns și nici nu și-a acuzat schingiuitorii. "

„Aceasta s-a întâmplat în secolele trecute, dar această profeție cu privire la Domnul Isus continuă să fie împlinită și astăzi. Văd în audiență câțiva din prietenii mei evrei. O, cât de mult doresc ca în această seară să vă uitați la trecutul și prezentul vostru. Oare nu continuă conducătorii voștri să vi-L prezinte pe Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, adevăratul și singurul Mesia al lui Israel, ca pe un fals Mesia și un înșelător? Nu este aceasta respingere și disprețuire a Lui de-a lungul secolelor?"

„Este adevărat că toți evreii religioși continuă să aștepte venirea lui Mesia, dar oare cine va veni în curând? Cine va fi acest Mesia care are să vină? Dacă am începe să ne exprimăm părerile, am putea cădea în eroare cu ușurință. Dumnezeu care a promis că-L va trimite pe Mesia, a fost cel care a prevestit venirea Lui și El este singurul în măsură să ne dea un răspuns. Ascultați la ceea ce spune unul dintre profeții inspirați de Dumnezeu. Citim în Zaharia, capitolul 12, ultima parte a versetului 10, următoarele cuvinte cu privire la Mesia: „..își vor întoarce privirile înspre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu..."

„Pe cine au străpuns evreii în toată istoria lor? Cine se va reîntoarce la ei? Cel pe care L-au străpuns este Isus, Fiul lui

David. Aceasta a trebuit să se întâmple după planul de răscumpărare al lui Dumnezeu. Sângele Mielui fără prihană și fără cusur a trebuit să fie vărsat pentru mântuirea lui Israel și a întregii lumi, pentru răscumpărarea oamenilor din păcat și moarte. Proorocii Isaia, Daniel și alții au profețit acest adevăr. Acest lucru a fost împlinit, iar acum trebuie să se împlinească și celelalte profeții. Israel își va întoarce privirile înspre acel ce a fost străpuns de către părinții lui."

„În această seară Domnul vă vorbește din nou vouă, copii ai lui Israel, și tuturor celor prezenți..."

Când ajunse la acest punct, un număr de evrei se ridicară și părăsiră sala cu zgomot. După ce se restabili liniștea, evanghelistul continuă:

„O copii ai lui Israel, la voi i-a trimis El mai întâi pe ucenicii Săi cu propovăduirea evangheliei scumpe după glorioasa Lui înviere. De aceea și eu vreau să vă vorbesc vouă în prima seară a prezenței mele în acest oraș. Vouă, înaintea oricărei alte națiuni, Domnul vrea să vă dea pacea și bucuria vieții veșnice. El are pentru voi mari binecuvântări pe care le-a promis încă părintelui vostru Avraam. Nu continuați în încăpățânarea voastră de a-L respinge pe cel ce Și-a vărsat sângele nevinovat pentru fărădelegile și păcatele voastre. Nu continuați să adăugați spini noi în cununa Lui. Încetați să-L mai străpungeți cu necredința voastră și nu continuați să-L respingeți și să-L disprețuiți. Întoarceți-vă la El cu toată inima, în pocăință și rugăciune."

„Când va veni acea clipă binecuvântată când toți cei ce sunteți de față îl veți vedea pe Cel ce L-au străpuns mâinile părinților voștri? Când veți cădea cu lacrimi de pocăință la picioarele Celui ce a fost rănit pentru păcatele voastre? El vă așteaptă! Ochii Lui plini de dragoste sunt asupra fiecăruia dintre voi care sunteți de față în acest moment solemn. El vă va duce și pe voi, oile pierdute ale lui Israel, înapoi în turmă.

El vă cheamă în această seară. Ascultați-i glasul: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă." Tu, cel ce ești împovărat de păcat și a cărui inimă nu are pace și odihnă, vino! Vino acum, și El îți va da odihnă și viață veșnică."

Ultimele cuvinte ale acestei invitații pline de ardoare și de căldură răsunară în sală. La cererea evanghelistului, toți cei de față își plecară genunchii în rugăciune cu excepția câtorva evrei care mai rămaseseră după plecarea celorlalți. Multe suflete strigară înspre Dumnezeu pentru iertarea păcatelor, pace și ajutor.

Iudita ascultase cu foarte mare atenție tot mesajul. Ochii îi erau plini de lacrimi. În timp ce asculta o năpădiră amintirile trecutului. Revăzu casa bunicilor de la țară, și-și reaminti cu claritate discuția bunicului ei cu cei doi rabini, prieteni de-ai lui, cu privire la „Yeshua", discuție la care asistase pe când avea treisprezece ani. Chiar și atunci simțise că acel rabin avusese mai multă dreptate decât iubitul ei bunic, iar astăzi a avut privilegiul să asculte Evanghelia vie despre Mesia, proclamată simplu și clar.

O voce interioară părea să-i șoptească inimii ei fără încetare, „Acesta este adevărul de nestrămutat pe care trebuie să-l accepți. El este Mesia, Mielul lui Dumnezeu, Cel ce a murit pentru evrei, pentru întreaga lume și pentru tine! Trebuie să-L acceptăm pe Cel ce L-am străpuns. Și tu, Iudita!" accentuă vocea.

„Și eu?" murmurară buzele Iuditei, de parcă răspunzând nevăzutului.

Solomon privise în tăcere expresia de pe fața tinerei fete. De trei ori îi sugerase să se ridice și să meargă acasă. Nu-i plăcea adevărul despre Isus care era predicat aici deschis și simplu. Iudita însă, refuză să plece, rugându-l de fiecare dată să mai aștepte încă un pic.

Deși Solomon afirmase că el este un evreu modern, fără credință, era evident că infidelitatea lui era doar la suprafață; adânc în inima lui era un iudaist ortodox. Ascultând acum relatarea adevărată a vieții Domnului Isus Hristos și a atitudinii evreilor față de El, adevăratele lui sentimente se amplificară. Fu nemulțumit și jignit că Iudita, pe care o iubea cu toată inima, era interesată în ceea ce zicea acest om și că, desigur, le considera a fi lucruri adevărate. Judecând după expresia feței și a lacrimilor din ochii ei, era convins că Iudita era de acord cu tot ceea ce zicea acest om.

La sfârșitul serviciului, când creștinii se plecară în genunchi să se roage, Solomon simți că acum e momentul să se ridice și să plece, pentru că ar fi o rușine pentru el, un evreu, să rămână la rugăciunea acestor oameni. Fu întărâtat foarte tare de ardoarea Iuditei și-i porunci, fără pic de politețe, să se ridice și să plece acasă deîndată.

„Nu, Solomon," răspunse aceasta în șoaptă. „Nu pot să plec chiar acum.Adunarea e aproape de încheiere, iar eu vreau să stau până la sfârșit."

Inima ei bătea violent în timp ce asculta rugăciunile pline de ardoare ale multora care se rugau din toată inima pentru mântuirea poporului Israel. Iudita simți, ca niciodată mai înainte, că și ea era o păcătoasă. Și ea, asemenea celorlalți evrei, i se împotrivise Domnului Isus și Îl respinsese cu încăpățânare până acum. Îl considerase un Mesia fals și un înșelător, Îl umilise și Îl disprețuise.

Aceste gânduri îi fulgerară mintea, iar inima îi fu apăsată de o mare durere.

„Ce voi face acum? În timp ce toți ceilalți și-au plecat genunchii înaintea Lui, eu continui să stau pe scaun cu îndărătnicie, fără să mă ridic măcar în picioare."

„O Dumnezeule!" șopti Iudita. „Dar ce vor zice Solomon, părinții mei, poporul meu?"

„Da, dar ce va zice El, Mielul plin de dragoste al lui

Dumnezeu?" șopti vocea interioară.

Uitând de prezența lui Solomon și de părinții ei, se plecă dintr-o dată pe genunchi și rosti printre lacrimi: „Iartă-mă, O, Yeshua!" Din inimă și de pe buze se revărsă o rugăciune fierbinte, emoționantă, de pocăință, rugăciune care fusese reținută până acum. Se rugă întâi pentru ea însăși, apoi pentru cei iubiți și pentru poporul ei. Mulți dintre evreii care nu plecaseră încă se uitară la Iudita plini de uimire.Solomon ședea lângă ea încurcat și înspăimântat.

„O, Domnul meu și Dumnezeul meu, Yeshua, Mesia nostru!" se rugă Iudita; „de acum încolo vreau să Te slujesc din toată inima și din tot sufletul meu. Vreau să fiu serva Ta și să-Ți aparțin Ție și numai Ție în veci de veci. Ajută-mă, Doamne, să Te urmez cu credincioșie. Amin!"

„Amin! Amin!" se alăturară multe voci.

După ce termină Iudita, evanghelistul se rugă mulțumind Domnului pentru această oaie din casa lui Israel care s-a întors în această seară la Păstorul cel Bun.

Solomon își reveni între timp. Apucând-o pe Iudita de braț, o ridică în picioare și o împinse afară cu brutalitate. Iudeul fanatic era de acum trezit de-a binelea în el. Simțea că era în stare să o sugrume cu propriile-i mâini, pe ea, pe care o iubise așa de mult, sau s-o omoare pe loc cu pietre deoarece s-a rugat lui Isus Hristos și l-a numit Domnul ei. Iudita se supuse cu umilință. Păși alături de el în tăcere ca într-o stare de vis, neținând seama de comportamentul lui nemanierat.

Nu scoaseră nici un cuvânt tot drumul până acasă. Solomon ofta din greu din când în când. Sângele-i fierbea de mânie. Furia aproape că-l sufoca. Era furios pe predicator, pe creștini și pe Iudita. Fata care mergea alături de el simțea exact opusul acestor sentimente. În inima ei era o pace adâncă și odihnă. Îi părea rău de Solomon pentru că își

dădea seama că se întâmpla ceva îngrozitor în inima lui. Pentru a nu-l provoca și mai mult, se gândi că nu ar fi înțelept să-i vorbească chiar acum.

Apropiindu-se de casă începu să se gândească la felul în care o vor întâmpina părinții ei și societatea evreiască după experiența acelei seri, deoarece un grup de evrei fuseseră martori ai convertirii ei. Foarte probabil că vestea se va răspândi chiar în acea seară printre evreii din localitatea G--- . Deabia reușind să țină pasul cu Solomon, care mergea repede, Iudita îl chemă în gând pe Domnul în ajutor. Îl rugă pe El, Dumnezeul Atotștiutor și omniprezent, să o întărească în vederea orelor care urmau și să-i dea înțelepciune și răbdare pentru atunci când va da ochii cu părinții ei.

Când ajunseră în cele din urmă acasă, Iudita se simți calmă și liniștită. Rugăciunea ei tăcută fu ascultată de către Acel de la care așteptase ajutor. O voce interioară o mângâie: „Nu-ți fie teamă, Iudita. Fii tare, iar Eu voi fi cu tine." Această asigurare că Domnul nu o va lăsa și nu o va părăsi îi umplu inima ei de fată cu o bucurie care-i făcu fața să strălucească.

Părinții și cele două surori mai mici ședeau în salon când intrară Iudita și Solomon. Fără să aștepte vreo invitație, Solomon se trânti într-un fotoliu apropiat fără să-și dea jos paltonul. Ținându-și pălăria în mână, ofta din greu. Iudita trecu în tacere prin salon și se îndreptă spre camera ei.

Inima de mamă a doamnei Weinberg simți instinctiv că se întâmplase ceva neobișnuit. Se apropie de Solomon, își puse mâna încetișor deasupra capului lui plecat și-l întrebă cu căldură: „Ce s-a întâmplat cu voi, Solomon? Ce s-a întâmplat între tine și Iudita?"

Ridicându-și capul, de parcă trezit dintr-un vis, Solomon își aținti privirile asupra d-nei Weinberg și țipă cu o voce sugrumată de furie, fără să se mai potă controla:

„Întrebați-o pe Iudita! Să vă spună ea! Ăă...nu, nu are nici un rost. E o... apostată! E o rușine pentru noi toți. Pentru voi, pentru mine, și pentru tot poporul evreu. Cred că deja tot orașul știe."

D-na Weinberg, foarte palidă, se așează pe un scaun în apropierea lui Solomon. Nu știa încă ce se întâmplase și îl privea încurcată. David Weinberg nu-i dăduse mare importanță lui Solomon la început, dar acum aruncă brusc ziarul la o parte. Crezuse la început că era vorba doar de o neînțelegere între cei doi, cum se întâmplă adesea între îndrăgostiți. Auzind cuvintele lui Solomon se întoarse înspre acesta și-l privi cu severitate.

„Ce s-a întâmplat?" îl întrebă cu răceală. „Ce a făcut Iudita? Ne-a făcut pe toți de rușine?"

„Da, Solomon, spune-ne repede ce s-a întâmplat cu fiica noastră," îl îndemnă mama nerăbdătoare. „Sara, du-te și cheam-o pe Iudita imediat. De ce nu e aici cu noi? Să vină și să ne spună care este problema," spuse ea întorcându-se înspre fiica ei mai mică.

Ochii tuturor erau îndreptați în așteptare asupra Iuditei când aceasta intră în salon. Era foarte calmă. Singura schimbare observabilă era fața ei, de obicei veselă și plină de râsete, dar acum era serioasă și încordată. Tocmai terminase conversația ei cu Domnul când intrase sora ei s-o cheme. Când sosise acasă, se duse direct în camera ei unde a îngenunchiat la picioarele Mântuitorului ei rugându-L să deschidă inimile părinților ei, a lui Solomon și a surorilor ei, ca să-L accepte pe El, Mesia, ca și mântuitor personal.

„Ajută-mă acum, Domnul meu," zise ea când Sara ciocăni la ușă.

„M-ai chemat, mamă?" întrebă Iudita intrând în salon.

„Ia loc," zise tatăl ei indicând un scaun din apropiere. Iudita se supuse în tăcere. Simți că sosise un moment serios

pentru ea, moment când trebuia să dea explicații. Știa că venise vremea să mărturisească în mod deschis credința ei în Domnul Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, în fața părinților și surorilor ei și în fața lui Solomon. Nu era un pas ușor pentru cineva care fusese salvată recent și nu avusese timp să se reculeagă și să mediteze la acest lucru în liniște.

„Ascultă, Iudita," începu tatăl ei; „vrem să auzim de la tine personal ce ai făcut și ce s-a întâmplat între tine și Solomon. Vrem să știm despre ce rușine și dezonoare vorbește el că ai adus asupra noastră și a poporului nostru.

Iudita ascultase în tăcere cu capul plecat. Toți ochii erau ațintiți asupra ei, așteptând un răspuns.

În cele din urmă, după o scurtă pauză, își înălță capul și privind direct în ochii tatălui ei, începu cu o voce liniștită dar fermă:

„Da, tată și mamă, s-a întâmplat ceva; dar nu între mine și Solomon ci doar în mine. Ceea ce s-a întâmplat însă, nu este o dezonoare nici pentru voi, nici pentru Solomon și nici pentru nimeni altcineva. Mi-aș dori ca voi toți să experimentați așa ceva, voi și tot poporul nostru, și toți cei ce trăiesc pe pământ."

„Vorbește repede și mai clar! Nu ne mai chinui," o întrerupse mama ei.

„Mamă dragă, nu vreau ca să suferi deloc. Aș vrea mai degrabă ca toți să vă bucurați cu mine. Ceea ce simt în inima mea în aceste momente și ceea ce mi s-a întâmplat în seara aceasta nu poate fi descris în câteva cuvinte. Prin urmare, te rog să mă ierți, mamă, că nu mă pot exprima prea repede..."

„Ea...e...o apostată! A adus ocară și rușine asupra noastră a tuturor," țipă Solomon ieșit din minți. Era atât de furios încât nu mai putea să tacă, de frica faptului că Iudita se va apăra sau îi va influența pe părinții ei.

„Apostată?" repetară părinții și cele două surori într-un

singur glas, uitându-se întrebători la Iudita.

„Da, o apostată! De ce o mai ascultați? S-a făcut creștină!"

„Creștină? Iudita noastră creștină?" întrebară părinții și surorile din nou cu mirare.

„Stai o clipă, Solomon," strigă d-l. Weinberg amenințător. Se ridică în picioare și se îndreptă înspre Iudita. Privind-o cu severitate o întrebă: „E adevărat ceea ce zice Solomon?"

Cu toți își ținură răsuflarea. Tatăl stătea în fața fiicei tremurând de agitație și de mânie.

„David, calmează-te. Las-o în pace pe Iudita. Dă-i voie să ne povestească totul," se amestecă d-na. Weinberg. Tatăl era o priveliște îngrozitoare în furia lui, și chiar și ea se temea de el în momentul acela. În toți anii de când erau căsătoriți, niciodată nu-l mai văzuse atât de înfuriat.

„Stai jos,te rog, aici, lângă mine," zise ea.

Respirând din greu, Weinberg se așeză lângă ea.

„Spune-ne acum ce ai de spus," o încurajă ea pe Iudita, care ședea nemișcată și înspăimântată. „Taci și tu, Solomon. Las-o să ne spună ce i s-a întâmplat în seara aceasta."

„Da, Solomon v-a spus adevărul. Cred într-adevăr în Domnul Isus Hristos ca Mesia al evreilor, Domnul și Mântuitorul meu personal," începu Iudita cu o voce fermă, hotărâtă.

La auzul ultimelor cuvinte, d-l. Weinberg sări în picioare ca înțepat, dar soția lui îl reținu.

„Am auzit de El în mod ocazional în copilăria mea. Uneori m-am frământat din greu în sufletul meu. N-am știut dacă El a fost sau nu Mesia. N-am putut să răspund singură la această întrebare. Îmi aduc aminte că l-am întrebat o dată pe bunicu. Amintirea acelei dispute la care am tras cu urechea continuă să fie foarte trează în mintea mea. Bunicul

dezbătea subiectul cu privire la Mesia împreună cu alți doi rabini. Unul dintre acești doi rabini a dovedit că „Yeshua" a fost Mesia evreilor. În seara aceasta, Solomon și cu mine ne-am dus la o adunare creștină. Un predicator din alt oraș venise la biserica lor. În timp ce am ascultat la citirea Scripturii și la predica lui, am căpătat convingerea definitivă că Yeshua este Mesia, Fiul celui Binecuvântat, pe care L-au răstignit strămoșii noștri, Care a murit ca și Mielul lui Dumnezeu pentru păcatele lumii întregi, după cum a fost rânduit mai dinainte. Convinsă fiind de acest adevăr, i-am dat inima mea Lui, iar acum eu, fiica voastră, sunt serva Lui și am să-L urmez începând din seara aceasta."

În timp ce vorbea observase schimbarea expresiei de pe fețele părinților ei. Văzu că în inimile lor se dădea o luptă teribilă și că de abia se mai puteau controla.

Când sfârși fata de vorbit, mama se apucă de cap cu amândouă mâinile și începu să plângă și să se vaiete cu voce tare. Tatăl se plimba de colo până colo frecându-și mâinile. Solomon și cele două surori plângeau în tăcere.

„Cară-te de aici și să nu te mai văd!" îi porunci Weinberg, cu o voce întretăiată, tremurând și alb de mânie, indicând ușa. Iudita se ridică și părăsi camera tăcută...

Capitolul 4

Persecutată din cauza lui Hristos

Dușmănia părinților--- Jurământul mamei de a-și omorâ fiica--- Alungată de acasă--- Încrezătoare în Domnul

Plânsul isteric al mamei dură o oră întreagă. Cele două fete mai mici fuseseră trimise la culcare de către tatăl lor. Solomon continua să fie de față șezând cu capul plecat.

„Cu îngrijorări și lacrimi nu vom îmbunătăți situația," îi zise d-l Weinberg în cele din urmă soției sale, după ce aceasta se mai liniști. „Trebuie făcut ceva. Noi trei suntem cei care o iubim pe Iudita cel mai mult, și ne dăm seama cu toții cât de primejdios este pasul pe care l-a făcut Iudita în seara aceasta; primejdios pentru ea și deosebit de dificil pentru noi. Dar s-ar putea s-o mai putem salva prin eforturile noastre unite. Cred că ar fi bine să ne spui totul, cu calm, de la început, Solomon. În ultima vreme ai petrecut mai multă vreme cu Iudita decât am petrecut noi, deoarece ți-am încredințat fiica noastră în totalitate."

„Da, așa e. Spune-ne totul, Solomon," adăugă d-na Weinberg.

Solomon între timp redevenise el însuși, și le povesti părinților tot ce știa despre Iudita în ultima vreme. Le spuse că Iudita fusese preocupată foarte mult cu probleme religioase și că-i împărtășise gândurile ei. Cu toate acestea el

nu văzuse nimic rău sau primejdios în acest lucru; dimpotrivă, el împărtășise multe din ideile și gândurile ei. În seara cu pricina se deciseră să-și satisfacă dorința pe care o nutreau de mult și curiozitatea făcând cunoștință cu câteva din celelalte religii din jurul lor. Le spuse că datorită unui înșelător, curiozitatea i-a fost stârnită cu ajutorul unor anunțuri care-i invitau pe evrei la adunările lui. Și așa s-au înțeles să se ducă la această adunare creștină."

După o scurtă pauză, Solomon continuă: „Acolo la acea adunare s-a întâmplat ceva total neașteptat. Niciodată nu mi-am închipuit că s-ar putea întâmpla așa ceva. Acest evanghelist a dovedit ascultătorilor că „Yeshua" a fost într-adevăr Mesia lui Israel, Salvatorul lumii. Pentru a-și întări afirmațiile a citat tot timpul din proorocii evrei care vorbesc de venirea lui Mesia. Am privit-o pe Iudita și am observat că asculta foarte atentă, sorbind fiecare cuvânt. Am încercat în repetate rânduri să o scot din acel loc, dar am cedat de fiecare dată insistențelor ei de a mai sta puțin. M-am simțit dezgustat și mi-a produs durere să mă uit la ea. Eu însumi nu am crezut în Dumnezeu, dar fiind evreu, nu mi-a plăcut s-o văd pe Iudita atât de mult interesată în vorbirea acestui om, al cărui unic scop mi s-a părut a fi să-i acuze pe evrei că l-au răstignit pe „Yeshua".

Când a terminat predicatorul cuvântarea, le-a cerut tutor celor de față să-și plece genunchii în rugăciune. Toți s-au plecat, cu excepția unor evrei care evident au rămas doar din curiozitate, deoarece majoritatea evreilor noștri au părăsit încăperea după încheierea discursului. Și eu m-am ridicat, gata să plec, dar Iudita a reușit din nou să mă convingă să stau.

Ședeam pe ultimul rând. Brusc, Iudita s-a plecat pe genunchi după rugăciunea unuia dintre acei oameni și a început să se roage ca și ei. Toți evreii din fața noastră s-au

întors și s-au uitat la noi. Am fost năucit și nu am știut ce să fac. Inima mi-a fost plină de tristețe. Mi-a fost rușine să-mi ridic ochii și să mă uit la prietenii evrei. M-am simțit dezonorat și umilit la culme.

După ce mi-am revenit oarecum, am ridicat-o de pe genunchi și trăgând-o după mine, am părăsit acel loc oribil aproape în fugă. Asta e tot ce știu și tot ce pot să vă spun despre ea. Sunt pierdut că nu știu ce să fac. Dragostea mea mare pentru Iudita se luptă în mine cu celălalt sentiment care a fost provocat de întâmplările acestei seri. Nu pot să-mi explic pe de-a-ntregul ce se întâplă în pieptul meu. Până astăzi nu am crezut în Dumnezeu și am fost departe de ceea ce se cheamă un om religios și prin urmare mi se pare staniu acest sentiment pe care-l am și anume că Iudita mi-a ofensat cele mai profunde și mai sacre sentimente. Aceasta pare să indice faptul că există un Dumnezeu și că evreii sunt singura națiune din lume care au religia adevărată primită de la Dumnezeu. Iudita a devenit acum, cu bună știință, o apostată care s-a lepădat de Dumnezeu și de religia părinților ei. Ea a aruncat dintr-o dată la pământ și a călcat în picioare totul.

Ce să fac? Suntem logodiți, iar nunta noastră urmează să aibă loc în viitorul apropiat. Mi-e imposibil să mă mai prezint cu ea în public după toate acestea, deoarece mai mulți evrei au fost martorii rugăciunii ei isterice prin care i-a ceut lui „Yeshua" să convertească întreaga noastră națiune evreiască. Și m-au văzut și pe mine împreună cu ea. . . . Ea este pierdută pentru mine. Pierdută pe veci. . . Nu ne mai putem iubi; ba mai mult - nu mai putem fi nici măcar prieteni. . . . Oh! Cum s-a putut întâmpla așa ceva? . . . Iudita, draga mea Iudita!" gemu Solomon cu capul sprijinit în palme.

Părinții Iuditei ascultaseră în tăcere, zdrobiți de durere. Fața tatălui trăda o luptă interioară teribilă. Mama plângea.

Amândoi înțelegeau sentimentele tânărului și simțeau alături de el, pentru că și ei sufereau enorm din cauza fiicei lor. De îndată ce sfârși Solomon, dl. Weinberg se ridică, îl luă pe tânăr de după umeri și îl conduse înspre soția lui.

„Tu știi Solomon, că ne-am lipit inimile noastre de tine ca de propriul nostru fiu. Te-am iubit din toată inima și continuăm să te iubim. Știm că și tu ne-ai răspuns din plin la această dragoste. Acum am pierdut-o pe acea care ne-a unit atât de strâns și pe care am iubit-o cu toții cu multă pasiune. Am sperat din totdeauna că ea avea să fie aceea care va aduce în viețile noastre bucurie negrăită și cinstire- iar acum ea ne-a adus durere negrăită și dezonoare și nu știm cum să ne purtăm și nici cum să îndreptăm lucrurile.

Când stătea aici în urmă cu vreo oră spunându-ne că a devenit creștină, am simțit ceva în mine ce nu îmi pot explica. Dacă nu ai fi fost tu, Rachel, nu știu ce i-aș fi făcut copilei mele; deși nu știu încă de unde să încep și ce să fac cu ea, nu voi dispera. Iudita ne-a surprins încă din fragedă copilărie cu mintea ei ageră și cu întrebările ei profunde, care au fost prea serioase pentru vârsta ei. Pe lângă acestea, ea a fost din totdeauna foarte impresivă. Poate vom mai avea bucuria de a o readuce la credința părinților ei. Noi trei trebuie să ne unim eforturile și să folosim toate căile și mijloacele posibile de a o influența. Primele zile cred că ar fi cel mai bine să o lăsăm în pace și să-i dăm ocazia să se gândească bine la ceea ce a făcut. Mă îndoiesc că vom obține prea mult de la ea folosind severitatea. Îmi pare foarte rău pentru felul în care m-am purtat în această seară. Din acest punct de vedere, poporul nostru trebuie să se îndrepte mult. Dar ce să-i fac? Ăsta ne este temperamentul! Să încercăm să ne atingem scopul cu dragoste prin îndemnuri și apeluri. Putem, dacă va fi necesar, să-l invităm pe onorabilul nostru rabin să vorbească cu ea. Și apoi vom mai vedea ce va

mai fi de făcut," încheie dl. Weinberg.

„Da, ai dreptate, David," fu de acord soția lui. „Trebuie să facem tot ce ne stă în putință să ne salvăm copila, iubita noastră Iudita. Ne vei ajuta și tu, Solomon, nu-i așa? Tu ai influență asupra ei, pentru că știi cât de mult te iubește Iudita."

„Desigur, vă voi ajuta," zise tânărul, recâștigându-și curajul și speranța. „Vă rog să-mi iertați ieșirea și judecata pripită. Poate că, la urma urmei, nu am pierdut-o încă pe Iudita mea. Tot ce depinde de mine voi face cu bucurie."

Ceasul arăta ora trei dimineața când Solomon ajunse în sfârșit acasă. Restul orelor din noapte le petrecu fără să doarmă, după cum făcură și soții Weinberg. Convertirea Iuditei și acceptarea de către ea a creștinismului a fost o lovitură neașteptată pentru ei. În același timp, în cealaltă parte a casei avea loc o conversație diferită de cea desfășurată în salon, una total necunoscută celor din familia Weinberg, o discuție nu între oameni, ci dintre o fată tânără și Dumnezeul ei. Iudita s-a simțit zdrobită de durere când tatăl ei i-a poruncit să se ducă în camera ei. Ea fusese obișnuită să fie iubită de către toată lumea de când se știa, și niciodată nu fusese bruscată. Acum simțea pentru întâia oară în viața ei că a pierdut această dragoste. A văzut că era urâtă de acei care îi erau cei mai apropiați și mai dragi inimii ei.

Iudita își iubea părinții și pe Solomon cu o dragoste neobișnuită, tandră, pe care rareori o întâlnești. Era o dragoste și un atașament pur, altruist, sincer. Pe Solomon îl cunoștea și-l iubea de câțiva ani. Îi era foarte drag. Întotdeauna fusese atent, politicos și tandru cu ea. Iudita știa că și el o iubea mult. Și acum iată că era alungată din prezența lor.

Tatăl iubitor, totdeauna politicos, păruse înfricoșător și amenințător când stătuse în fața ei tremurând de furie. Dacă

nu l-ar fi reținut mama ei, precis că ar fi omorât-o pe loc. Reamintindu-și acest episod, inima fetei fu străpunsă din nou de o durere necunoscută, de nedescris. Se simți dintr-o dată neajutorată și singură în această lume. Nu era nimeni pe pământ la care putea să meargă cu tristețea ei sfâșietoare. Nu era nici un suflet la care să poată alerga și pe inima căruia să poată plânge jalea inimii ei tinere. Mama, tata, Solomon, surorile ei dragi și poporul ei se lepădaseră de ea din pricina Domnului. Își dădu seama că toate legăturile dragostei erau întrerupte acum. Se simțea asemeni unui om aruncat de pe bordul unei corăbii în valurile înfuriate ale mării, fără să simtă pământ sub picioare și fără să zărească țărmul.

Suspinele ei înăbușite umplură camera o vreme îndelungată. Aceasta era prima tristețe adevărată în viața Iuditei. După ce se opri din plâns, se ridică de pe patul pe care zăcuse zdrobită de când fusese alungată în camera ei de cei dragi. Se așeză pe un scaun lângă fereastră. Era o noapte liniștită. Luna strălucea pașnică. Stelele luminoase sclipeau și străluceau asemenea unor diamante. Ochii fetei, obosiți și umflați de plâns, erau ațintiți asupra splendidului tablou al cerului de iarnă plin de stele. Pierdută în contemplare, rămase nemișcată o vreme.

„Ești mare și glorios în creația Ta, Dumnezeul meu!“ murmură Iudita încetișor. Se liniștise și o pace dulce începu să-i umple inima. În timp ce ședea în singurătatea nopții, toată viața ei în trecu pe dinaintea ochilor. Medită la vremea când era copil, pe când părinții ei mai locuiau în partea de vest a țării, acea parte pe care o pierduse Rusia în urma războiului. Își reaminti întrebarea care a frământat-o vreme îndelungată, după ce tatăl îi povestise ei și surorilor mai mici istoria poporului ei. Aceste povestiri ale tatălui ei i-au stârnit mintea de copil și au trezit în ea dorința de a cunoaște mai mult despre Dumnezeu.

Își reaminti acea discuție memorabilă pe care a purtat-o bunicul cu musafirii lui, discuție pe care a avut șansa să o audă. De asemenea îi era vie în minte discuția pe care a avut-o ea cu bunicul după aceea.

Imaginile copilăriei se desfășurară una după alta, cu rapiditate, înaintea ochilor ei: fuga lor de acasă la începutul războiului; călătoria din zona frontului până în orașul G--- ; prima ei întâlnire cu Solomon; și apoi perioada fericită a dragostei și logodnei lor. Totul îi părea ca o imagine pe un ecran.

„A fost un vis frumos care s-a transformat într-o cruntă realitate," se gândi Iudita. „Dar ce va fi acum? Ce-mi rezervă această realitate? Visul s-a sfârșit. Tabloul vieții mele s-a schimbat cu desăvârșire. Slavă Mântuitorului meu, care m-a trezit din acest vis, pentru că este mult mai bine să te trezești aici pe pământ și să pleci de aici cu o viață adevărată, decât să-ți deschizi ochii când vei trece în eternitate și să te întâlnești acolo cu consecințele tragice ale somnului spiritual de pe pământ."

Cu mintea ei ageră și alertă, Iudita luă în considerare toate argumentele pro și contra deciziei ei. Nu încercă să se înșele singură cu iluzia că-i stătea înainte o viață ușoară. În ultima vreme citise adesea din Biblia evreiască. În timpul acestor studii fusese puternic impresionată de faptul că toți proorocii, toți servi adevărați ai Domnului au suferit multă persecuție, și nu puțini au avut o moarte de martir. Chiar și Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a avut moartea cea mai cruntă, răstignit pe o cruce.

„Dacă vrei să-L urmezi și să fii serva și ucenica Lui, același lucru te așteaptă și pe tine, Iudita" își spuse ei însăși. „Primul pas e făcut. Presupun că deja știe tot orașul. Mâine toți din neamul nostru vor da din cap când mă vor vedea și mă vor arăta cu degetul....Să dau însă înapoi? ... Ferește-mă

de un asemenea gând," se rugă fata.

Se sculă și se plecă pe genunchi la picioarele Mântuitorului și Domnului ei iubit și acolo, într-o părtășie și comuniune dulce, uită de ea și de necazurile ei.

„Tu știi, Domnul meu, că din fragedă pruncie Te-am dorit și Te-am căutat. În dragostea și mila Ta cea mare, mi Te-ai descoperit astă seară prin Cuvântul Tău și Duhul Sfânt. Tu mi-ai spălat și curățat inima cu sângele Tău prețios. Acum Tu știi că toți m-au părasit din cauza Ta. Toți ai mei pe care îi iubesc așa de mult mă urăsc fără nici un motiv și mă alungă. Nu am prieteni aici pe pământ, nimeni care să mă sfătuiască și să mă ajute în această zbatere. Sunt singură, singură de tot. Știi că sunt doar o fată slabă și încă nu-Ți cunosc căile. Nu mă lăsa și nu mă părăsi, o Doamne. Nu mă lăsa să mă abat de la adevărul Tău în ignoranța și slăbiciunea mea. Tu știi ce mi se va întâmpla în viitor. Eu nu știu. Ajută-mă dar, Domnul meu iubit, în toate împrejurările vieții, mai ales atunci când slăbesc, când obosesc și când nu mai am putere să mă împotrivesc ispitelor."

Rugăciunea ei copilărească, fierbinte, continuă să se înalțe o vreme îndelungată din camera ei drăguță, luminată de razele argintii ale lunii. În liniștea nopții, Iudita vorbi cu Mântuitorul ei de parcă El ar fi fost vizibil lângă ea. Nu avea nici o îndoială că El era într-adevăr acolo, foarte aproape de ea în acele clipe; o pace mare și adâncă îi umplu inima în timp ce se ruga cu simplitate și credință.

„Sunt gata și vreau să Te urmez oriunde. Facă-se voia Ta în viața mea astăzi și pe vecie, Domnul meu și Dumnezeul meu, fu promisiunea Iuditei cu care sfârși conversația cu Domnul și Mântuitorul ei.

Când se ridică de pe genunchi, fața ei, pe care se revărsau razele lunii, strălucea de o pace și bucurie interioară. Odihnindu-se în Răscumpărătorul ei, uită curând de toate și

se cufundă într-un somn adânc, sănătos. Cel căruia îi fusese adresată rugăciunea și căruia îi ceruse ajutor și putere, trimise îngerul Său de lumină să o protejeze, să o călăuzească și să o ajute pe calea ei înspre patria cerească.

Începură zile grele pentru Iudita, zile de încercări, ispite și persecuții din toate părțile. Părinții ei și Solomon făcură eforturi mari să o întoarcă de la credința ei în Domnul Isus Hristos. Se rugară de ea, o invitară să meargă cu ei la teatru, la dansuri și în alte locuri de amuzament, dar ea rămase fermă. Întoarse spatele tuturor acelor lucruri pe care obișnuise să le facă cu mare plăcere, pentru că descoperise ceva mult mai bun. Considera ca pe un păcat ca ea, copila Lui să meargă la teatru sau să petreacă o seară în sala de dansuri. Când ei insistară ca ea să meargă cu ei, ea le răspunse, „Nu-i loc de mine acolo unde Domnul Isus este exclus. Eu pot să merg doar acolo unde se află El."

Solomon și părinții ei nu o putură convinge să facă lucruri pe care ea considera că L-ar întrista pe Domnul, și pe măsură ce ei și-au dat seama că eforturile le erau în zadar, și-au pierdut speranța de a o mai reîntoarce în sinagogă, și odată cu speranța și-au pierdut răbdarea și stăpânirea de sine.

În câteva rânduri, mama Iuditei aranjă în așa fel încât să rămână acasă singură cu ea; se rugă de Iudita cu lacrimi, implorând-o să se lase de convigerile ei prezente , să se căiască și să se reîntoarcă la credința părinților lor. Aceste stăruințe și lacrimi ale mamei ei iubite fură cele mai grele ispite și încercări ale credinței ei.

„Gândește-te la viitorul tău, Iudita," începu mama ei într-o zi. „Te lepezi de poporul tău cu totul. Tot orașul se uită la tine ca la o apostată. Ai milă de noi! Nu știi cum suferă tatăl tău și mama ta din cauza ta? Surorile tale de asemenea, acum când sunt la vârsta când ar trebui să se bucure de viață,

trebuie să se plângă de comportarea ta stranie aproape zilnic. Le este greu să apară în public. Lumea le tratează cu dispreț și batjocură din cauza ta. Aseară au venit acasă amândouă plângând. Ruth mi-a spus că nu va mai ieși din casă niciodată. Toată lumea le întreabă unde este Iudita și dacă vom accepta creștinismul și noi. O, Iudita, este posibil oare că suferința noastră nu te mișcă nici măcar un pic? Și uită-te la Solomon. Ce ai făcut cu el? La fiecare pas e luat în zeflemea și batjocorit. Nu te mai duci cu el la nici o distracție, iar săracul băiat trebuie să stea acasă tot timpul. Dacă starea aceasta mai continuă mult, în cele din urmă va rupe logodna și se va descotorosi de tine. Cine și-ar dori de soție o apostată - o eretică?"

„Mamă dragă," răspunse Iudita, „văd bine și îmi dau seama de toate aceste lucruri pe care mi le spui. Mă doare inima pentru voi, Solomon și poporul meu. Dar mamă dragă, cum aș putea să-L părăsesc pe Dumnezeu și să-I nesocotesc poruncile? Dacă aș face acest lucru, atunci într-adevăr aș fi o apostată, iar păcatul meu înaintea Lui ar fi mare, deoarece ar fi un păcat comis cu bună știință și de bună voie. Făcând acest lucru aș da lucrurile veșnice pe cele trecătoare și cele cerești pe cele pământești. Nu vă iubesc mai puțin acum; nu, vă iubesc mai mult decât v-am iubit vreodată, și îl iubesc pe Solomon foarte mult, dar nu pot să-l însoțesc la aceste distracții. Aceste locuri sunt o urâciune în ochii Domnului și Mirelui meu ceresc, iar dorința mea este să-I fiu o mireasă adevărată și credincioasă, care I se supune Lui mai mult decât la oricine altcineva aici pe pământ."

Până la acest punct d-na. Weinberg ascultase cu răbdare, dar acum nu se mai putu abține. Tremurând de mânie și aproape sugrumată țipă: „Eretică fără pic de credință! Apostată! Ne-ai batjocorit numele și familia noastră veche, onorabilă. Ești o pată neagră asupra familiei și poporului

nostru! Cară-te de aici! Nu vreau să te mai văd niciodată!"

După aceste vorbe se ridică și părăsi încăperea.

În urma conversație dintre d-na Weinberg și Iudita, cele două familii se strânseră într-o seară să decidă ce era de făcut cu Iudita. În cele din urmă căzură de acord să-l invite pe rabin să stea de vorbă cu ea. Această vizită însă, avu ca rezultat doar întărirea credinței Iuditei în adevărul Evangheliei și în eroarea liderilor religioși evrei, care încercau din răsputeri să-i țină pe evrei în întuneric și ignoranță cu privire la Domnul Isus Hristos și la Evanghelia Lui.

Într-o zi, pe la ora unsprezece dimineața, se auzi un ciocănit puternic la ușa Iuditei. Aceasta petrecuse mare parte a zilei în camera ei. Nu avea unde să meargă deoarece vechile ei prietene îi întorseseră spatele, iar părinții nu o lăsau să meargă la biserica unde fusese salvată. Părinții ei îi interziseră acest lucru și se îngrijeau ca să nu poată merge. Fiecare pas al ei era urmărit cu mare grijă, și prin urmare ea prefera să stea în camera ei.

Iudita lucra la o broderie complicată când auzi ciocănitul de la ușă. Se aștepta să-i vadă pe părinții ei sau pe Solomon intrând și încercând din nou să o convingă să se reîntoarcă la iudaism. Mare i-a fost surpriza când deschise ușa și-l zări pe bătrânul rabin stând în prag. Știu de îndată care îi era misiunea. Aducându-i un scaun îl pofti să ia loc.

„Fiica mea, am venit la tine să te întreb câteva lucruri," începu rabinul încet. „Cu ceva vreme în urmă mi s-a spus că ai devenit neloială față de religia părinților noștri, pe care ne-a dat-o Iehova Însuși, și ai trecut de partea ereziei creștine sau mai bine zis păgâne. Cu toate acestea, nu am putut să cred că un membru al vechii și onorabilei familii Weinberg a devenit o apostată până nu am auzit-o aseară de la proprii tăi părinți. Îmi pare rău de tine, fiica mea, și sper

că te vei reîntoarce în curând în sânul sinagogii și la poporul tău. Tinerețea și lipsa ta de experiență te-au făcut să aluneci și să cazi de pe calea credinței. Dar noi, sinagoga și poporul nostru, suntem gata să-ți iertăm păcatul de dragul vrednicilor tăi strămoși, dacă te căiești și îți mărturisești nelegiuirea. Aș fi bucuros să te ajut să ieși din această situație neplăcută. Spune-mi deschis, copila mea, e adevărat ce se spune despre tine? Dacă da - ești gata să te căiești și să-ți ceri iertare pentru păcatul tău și fărădelegea ta cea mare?" întrebă rabinul, uitându-se la fata din fața lui cu bunătate ca un părinte.

„Da, onorabile rabin, sunt gata să-ți spun totul, așa cum este," răspunse Iudita. „În ceea ce privește religia pe care ne-a dat-o Iehova, nu i-am fost neloială."

Rabinul dădea din cap cu îngăduință. Părea să fie mulțumit.

„Cu privire la trecerea mea la erezia creștină, sau păgână, cum o numești dumneata, trebuie să-ți spun că nu cunosc nimic despre o asemenea erezie."

„Dar cum se poate, fiica mea, tot ce am auzit au fost minciuni?" o întrerupse rabinul surprins. „E oare posibil ca totul să fi fost doar o glumă ștrengărească de-a ta? Chiar dacă ar fi așa, copila mea, a fost un lucru greșit și nevrednic de tine."

„Nu, rabine, ascultă-mă, te rog, până termin ce am de spus. Adevărul este acesta. Cu multă vreme în urmă, încă din fragedă copilărie, am auzit că există o erezie creștină care a fost fondată de un evreu cu numele „Yeshua" din Nazaret. Am fost învățată să-L urăsc pe acest „Yeshua" și pe cei ce-L urmau și să-i numesc Goyim. Cât timp am fost copil, am încercat să fac ceea ce mi s-a spus, gândind că acest lucru îi era plăcut lui Dumnezeu. Dar pe măsură ce am crescut și am început să gândesc singură, am ajuns la concluzia că dacă

iubesc pe unii trebuie să știu de ce îi iubesc și dacă trebuie să urăsc, vreau de asemenea să știu de ce trebuie să îi urăsc. Am dreptate, vrednice rabin? Dumneata ești mai înțelept decât mine și poți să-mi spui dacă am ajuns la o concluzie logică sau am greșit."

„Ai dreptate, copilă. Gândești logic," fu de acord rabinul, privind-o uimit, simțindu-se incomod și alarmat.

„De aceea am hotărât să folosesc această regulă în acest caz, respectiv în cazul lui „Yeshua". Mi-am spus că trebuie să știu și voi ști de ce trebuie să-L urăsc. De aceea am început să studiez Tora și profeții, iar mai târziu viața lui „Yeshua" din Evanghelii. Citind am devenit tot mai puternic convinsă că El nu a fost un înșelător, așa cum am auzit că s-a insinuat de când am fost mică, ci Mesia cel promis, Fiul celui Binecuvântat, Cel ce a venit la poporul Său. Sau cu alte cuvinte, același Iehova care S-a revelat în felurite feluri lui Israel, a luat asupra Lui forma de om, s-a făcut trup și a trăit aici ca 'Yeshua' din Nazaret. Acest lucru îl cred cu toată fermitatea, iubite rabin, iar rugăciunea mea către Dumnezeu este ca și părinții mei dragi, dumneata și întregul nostru popor, să încetați să vă mai împotriviți Lui și să-L acceptați ca pe Mesia vostru. Cred că mai devreme sau mai târziu, Israelul va trebui să-L recunoască pe „Yeshua". Își vor întoarce privirile înspre Cel pe care L-au străpuns, declară profetul Zaharia." (Zaharia 12:10)

Expresia blândă de pe fața rabinului se schimba vizibil pe măsură ce o asculta pe Iudita. La început deveni grav, apoi scântei de mânie fulgerară peste chipul lui. În cele din urmă sări în picioare , cu ochii strălucind de indignare și furie. Plimbându-se de colo până colo prin cameră începu să se tragă cu nervozitate de barba lui sură. Ajunse într-o stare total nepotrivită pentru a mai continua discuția. În loc să o îndemne pe fată cu calm și logică, să-i demonstreze că nu

are dreptate, rabidul își pierdu stăpânirea de sine și chiar bunele maniere. Începu să o înjure pe fată, pe toți creștinii și chiar pe Domnul Isus Hristos.

„Una ca ea ar trebui exterminată din mijlocul poporului nostru," fu remarca rabinului pentru părinții Iuditei, în timp ce părăsi casa. „E pierdută irevocabil. Nu mai există speranță pentru ea și nu mai e nimic de făcut. Păcat că legile păgâne ale acestei țări nu ne permit să ne aplicăm propriile noastre legi și s-o omorâm cu pietre. Cu siguranță că ar merita-o. Sfatul meu este să o îndepărtați din casa voastră și din societatea noastră înainte ca să devină o cursă pentru mulți dintre evreii noștri. Vi se interzice să mai aveți ceva de-a face cu ea. Ea este o eretică, iar sinagoga noastră vă interzice să aveți orice fel de legături cu o asemenea persoană."

Iudita deveni, într-adevăr, tot mai periculoasă pentru fostele ei prietene evreice. În ciuda tuturor obstacolelor, ea își continuă calea. Când avea ocazia,mergea la adunările creștine și folosea fiecare ocazie ca să le mărturisească evreilor despre Isus. Le spunea că Isus Hristos a fost adevăratul Mesia a lui Israel și Salvatorul întregii lumi.

Părinții ei și Solomon începură să-și schimbe atitudinea față de ea în întregime, pe măsură ce vedeau că toate metodele lor de a o abate de la adevăr au eșuat. Ei deveniră cei mai mari dușmani și tirani ai ei. Logodna cu Solomon fu ruptă. Acest lucru fu cerut atât de sinagogă cât și de părinții din ambele părți. Iudita era înconjurată în propria ei casă de oameni care o urau și o detestau. Îi fu interzis să plece de acasă. Când familia avea musafiri, Iudita era încuiată degrabă în camera ei. Părinții ei răpândiseră vestea printre evreii din oraș că Iudita era dezechilibrată mintal. Când musafirii întrebau despre fată, sau voiau să o vadă, mama le spunea că Iudita avea crize frecvente de turbare și delir și că

era extrem de periculos să o lase să iasă din camera ei sau să lase pe cineva să o viziteze în camera ei.

Iudita o auzi adesea pe mama ei vorbindu-le prietenilor despre ea, în apropierea ușii ei, ca fiind nebună și periculoasă. În acele clipe, inima părea să i se frângă de o durere de nedescris. Singura mângâiere pe care o găsea în acele clipe era să alerge la Salvatorul ei în rugăciune. El o întărea și o sprijinea în orele de încercare grea.

La scurtă vreme după vizita rabinului, se decise de către părinți ca să se procedeze așa cum îi sfătuise acesta și s-o alunge pe Iudita din casa lor. Voiau însă să mai stea de vorbă încă o dată. Așa că într-o zi, tatăl și mama merseră să o convingă pentru ultima oară să se întoarcă înapoi la iudaism. Văzând că nu o mișcă cu rugăminți începură cu amenințările. Pe măsură ce observară că eforturile le erau în van, tatăl se înfurie și spuse în cele din urmă: „Am făcut tot ce am putut ca să te salvăm. Am vrut să te scăpăm de la pieire veșnică - dar totul a fost în zadar. În loc să abandonezi această erezie, ai devenit și mai prinsă de ea. Și se pare că asta nu-ți ajunge; ba încă mai încerci să le momești pe surorile tale și pe oricine întâlnești ca să accepte această erezie. Nu pot să mai permit acestui lucru să continue. Trebuie să alegi una din două: fie renunți la această erezie oribilă astăzi, fie părăsești casa noastră până mâine dimineață și pleci unde ți-o plăcea. Ai timp de gândire până mâine.... Aceasta ...este...ultima oară când stăm de vorbă cu tine."

Viața Iuditei devenise tot mai grea în casa părintească, după cum am văzut. Dar aceste ultime cuvinte ale tatălui ei fură o lovitură grozavă pentru ea. După ce plecară părinții ei, în pieptul ei se duse o mare luptă. Văzu prăpastia crescând tot mai largă și mai adâncă. Poporul ei o disprețuise și o alungase de mult. Solomon o părăsise. Dar acum sosise cel

mai dificil moment din viața ei. Iudita nu se gândise niciodată la o asemenea posibilitate. Deși era consecința inevitabilă a convertirii ei la credința în Isus Hristos, nu acceptase niciodată gândul că părinții ei o vor trata vreodată în acest fel.

Acum trebuia să se confrunte cu cea mai grea problemă din viața ei și să ia o decizie, și acest lucru era mult prea greu pentru puterea ei de tânără. Dar Cel ce a promis că va fi întotdeauna cu cei ce sunt ai Lui, chiar și la marginile pământului, fu aproape de Iudita în acele ore întunecate. Iudita era deja obișnuită să-și găsească refugiul în El în momente de tristețe și de încercare, deoarece asemenea momente nu au fost rare de la convertirea ei încoace. Greutățile crescură înaintea ei asemeni unor munți. Fiind tânără, firavă și singuratică, Iudita putea să răzbată victorioasă numai cu ajutorul Lui și sub protecția Sa. Și astfel, uitând ce era în urmă, se arunca înainte prin credință, călcând pe urmele Domnului și Stăpânului ei.

Înainte de a începe să plănuiască ce răspuns să le dea părinților ei, și care vor fi următorii pași, îngenunchiase în rugăciune și aduse povoara, care era prea grea pentru ea, înaintea Domnului. Când își sfârși părtășia cu Mântuitorul ei și se ridică de pe genunchi, decizia definitivă era deja luată. După aceasta nici măcar nu-i mai trecu prin minte să își abandoneze Răscumpărătorul de dragul tatălui, mamei sau al altcuiva. Își încredințase viitorul în mâna Domnului prin rugăcine plină de credință, și simți siguranța că El nu avea să o lase niciodată fără mila și ajutorul Său. El nu i-a chemat în zadar la El pe cei trudiți și împovărați.

Iudita își plecă pentru ultima dată capul pe patul ei din casa părintească. O pace profundă care întrece orice pricepere îi umplu sufletul. Era decisă și pregătită să-și părăsească, dacă era nevoie, căminul drag pe veci.

Iudita nu intenționa să rămână în G -, nici măcar pentru o zi. Știa că ar fi fost prea greu să trăiască în apropierea celor dragi, a prietenilor și cunoștințelor. Prin urmare își propuse să meargă în orașul M - . Acolo urma să fie departe de fostele ei cunoștințe. Știa că în M - exista o adunare creștină mare , asemenea celei din G - unde îl găsise pe Domnul. Pe lângă aceasta, spera să găsească de lucru mai ușor, ca să-și întrețină existența. După ce luă aceste hotărâri, Iudita se cufundă într-un somn dulce, odihnitor.

Dimineața următoare se întâlni cu părinții ei la micul dejun. Cu lacrimi în ochi, le făcu de cunoscut decizia ei de a rămâne credincioasă Domnului și Mântuitorului ei, chiar dacă aceasta însemna părăsirea căminului.

„Tată," se adresă ea tatălui ei, „dumneata și mama mi-ați cerut ieri să aleg între Domnul meu și voi. M-am rugat și am meditat îndelung asupra acestui lucru și sunt gata, dacă mi-o cereți să părăsesc casa... decât..." Lacrimile o împiedicară să mai rostească vreun cuvânt. Plângând cu amar, se ridică de la masă și se refugie în camera ei.

„Nu se mai poate face nimic! Oamenii ăștia au corupt-o cu totul," zise dl. Weinberg posomorât după ce părăsi Iudita sufrageria. „Las-o să plece! E de-a dreptul imposibil s-o mai țin în casa noastră."

„Da, nu mai e nici o nădejde," adăugă mama. „Am pierdut-o pe Iudita. Câteodată însă, trag nădejde din nou că s-ar putea să se reîntoarcă. Zilele trecute am aflat că ea încă nu este considerată membră în biserica creștină. Am auzit că înainte de a-i primi ca membrii, creștinii îi botează prin scufundare în apă. Iudita nu a fost botezată încă, după câte am aflat. Acest lucru mă încurajează și îmi dă un crâmpei de nădejde că se va reîntoarce. Încă nu e totul pierdut. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință să o împiedicăm să mai stea în acest oraș. Prezența ei aici ar fi o rușine grozavă pentru

noi. Pe lângă aceasta, fiind aproape de această biserică, e foarte probabil că i se va alătura, iar atunci, desigur, totul va fi zadarnic. Cel mai bine ar fi dacă s-ar duce undeva departe. Viața trăită departe de casă s-ar putea să o facă să-și vină în fire. Las-o să încerce să trăiască independentă.

În acel moment, Iudita se reîntoarse în sufragerie. Își șterse lacrimile și se liniștise. După ce se așeză la masă, se întoarse înspre părinții ei: „V-am spus mai înainte că sunt gata să plec de acasă, dacă așa doriți. Dar cred că ar fi prea greu, atât pentru voi cât și pentru mine, dacă aș rămâne în G - De aceea m-am gândit că cea mai bună soluție ar fi să plec la M -."

După o scurtă perioadă de tăcere, tatăl zise: „Poți să pleci. Voi încerca să-ți cumpăr un bilet pentru M - astăzi, pentru trenul de mâine dimineață. Pregătește-i hainele și celelalte lucruri de care are nevoie pentru drum," îi spuse el soției lui. „Acum am ceva treabă."

Se ridică și părăsi casa.

După ce-și împachetă lucrurile, Iudita merse să-și viziteze prietenele credincioase. Voia să le spună rămas bun și să le înștiințeze de plecarea ei. Creștinii știau de suferințele grele pe care le îndura Iudita, și multe rugăciuni se ridicaseră la tronul harului pentru ea, atât la orele de rugăciune cât și din căminele creștinilor. Ei îi ceruseră Domnului să o ajute pe Iudita să îndure greutățile și toate persecuțiile, să o țină sinceră și credincioasă cât și să o scape din necazul ei. Știrea plecării ei fu, prin urmare, întâmpinată de către membrii bisericii cu multă bucurie, văzând în ea un răspuns direct la rugăciunile lor. La despărțire se rugară ca binecuvântarea Domnului să fie peste ea și i-au urat de bine. Păstorul bisericii îi dădu câteva adrese de-ale fraților și o scrisoare de recomandare pentru păstorul bisericii din M -, în care îl ruga pe acesta să o accepte pe Iudita ca pe un copil

credincios al lui Dumnezeu și să o ajute pe orice cale posibilă, deoarece era străină în M-.

Despărțirea de părinții și surorile ei fu foarte rece. Cu toții o priveau ca pe un dușman. Mama și surorile nici măcar nu o însoțiră până la gară. Această tratare rece, lipsită de emoție din partea celor dragi îi apăsa inima Iuditei ca o lespede grea. Dar Domnul, de dragul căruia era ea persecutată și disprețuită, nu o lăsă să plece din oraș cu inimă îngreuiată de tristețe și durere. Îi pregătise o mare surpriză și bucurie.

Când ajunse împreună cu tatăl ei la gară, Iudita fu surprinsă să-i vadă pe toți membrii bisericii adunați pe peron. Fiica păstorului, fosta ei colegă de școală, o salută și îi înmână un buchet frumos de flori proaspete din partea tineretului bisericii. Acest rămas bun pe care și-l luară creștinii de la ea fu într-adevăr mișcător. Fiecare avu un verset pentru ea sau o vorbă de încurajare și de mângâiere. Doar tatăl ei îi întoarse spatele și stătu de vorbă cu niște evrei pe care-i întâlni acolo.

Melodia minunată a cântări creștinești de rămas bun umplu locul în momentul în care trenul se puse în mișcare. Cuvintele sunară cam așa: „Ora despărțirii a venit. Trebuie să ne despărțim acum. Durerea despărțirii ce o avem în inimă o știe doar Dumnezeu și noi, etc." Mulți cântau cu lacrimi în ochi; tuturor le părea rău că trebuiau să se despartă de Iudita. Cu toții ajunseseră să o iubească mult, ca pe un adevărat copil al lui Dumnezeu. Tristețea era însă împletită cu bucurie știind din ce suferințe și persecuții era scăpată Iudita.

Emoții amestecate de bucurie și durere adâncă umpleau inima Iuditei în timp ce stătea în ușa vagonului fluturând batista în semn de rămas bun pentru prietenii ei dragi în Hristos. Avea inima zdrobită pentru că tatăl ei nu avusese

nici măcar un cuvânt pentru ea înainte de plecarea ei. Nici măcar nu păru să bage de seamă când trenul o luă din loc, ducând-o pe fiica lui departe. Nici măcar nu-și luă rămas bun.

Prinzând viteză, trenul se îndepărtă cu repeziciune din stație. Iudita rămase o vreme îndelungată lângă ușă, privind în urmă la orașul în care trecuse prin atâtea experiențe în ultimii ani. Aici se îndrăgostise de Solomon și fusese atât de veselă și fericită pentru o vreme. Renunțase în mod voluntar la această dragoste în favoarea dragostei pentru Răscumpărătorul și Domnul ei, Căruia îi dăruise inima ei. În acest oraș trecuse prin cele mai grele încercări și simțise pentru întâia oară ura celor dragi și a prietenilor. Încercarea credinței ei fusese foarte grea și s-ar fi prăbușit sub povoară dacă nu ar fi fost Domnul care să o treacă prin toate. Aici pierduse legăturile ei de dragoste fierbinte dintre ea și părinții ei, surorile ei și poporul ei. Renunțase la toate lucrurile pământești care-i fuseseră dragi înainte pentru a câștiga binecuvântările cerești nepieritoare.

Ajunsese la acest punct nu fără lupte mari în inima ei și renunțare de sine. Doar dragostea ei mare față de Domnul ei îi dăduse curajul și puterea de a trece prin toate și de a continua pe drumul pe care pornise. Acum era o exilată, alungată din propria casă și din mijlocul poporului ei. La acest gând, inima îi fu apăsată din nou de o durere adâncă, iar pe obrajii palizi începură să se prelingă lacrimi mari. Aruncă o ultimă privire orașului care se pierdea în zare, și lăsă să-i scape din piept un oftat adânc. „Adio tuturor, poate pe vecie!“ murmurară buzele ei în timp ce intră în compartiment.

Îi păru bine să vadă că nu mai erau alți pasageri în compartiment și-i mulțumi Domnului pentru acest timp liniștit petrecut doar în prezența Lui.

„Am devenit acum un străin și călător, asemeni lui Avraam," gândi fata. „Toate rudele și prietenii mei au rămas în urmă...Slavă și mulțumiri Ție, Mântuitorul meu, căci Tu, Cel ce nu l-ai părăsit pe Avraam și nici pe ceilalți copii ai tăi credincioși, ești cu mine, copila Ta slabă și nepricepută."

După această rugăciune scurtă, Iudita începu să cânte încetișor cântarea ei preferată, pe care o cântase cu bucurie în adunările cu ceilalți creștini, cât și în camera ei când valuri de încercare se abăteau asupra ei:

Isuse, mi-am luat crucea
Toate le voi părăsi și-Ți voi urma Ție;
Sărac, disprețuit, părăsit,
De-acum încolo Tu-mi vei fi totul.

Corul:

Te voi urma, Mântuitorul meu,
Căci Tu Ți-ai vărsat sângele pentru mine,
Și chiar dacă toată lumea Te-ar părăsi
Prin harul Tău, eu te voi urma.

Piară orice ambiție fără rost
Tot ce am căutat, nădăjduit și cunoscut;
Ce bogat sunt însă acum!
Dumnezeu și cerul îmi aparțin.

Lumea poate să mă disprețuiască și să mă părăsească;
Ea l-a părăsit și pe Domnul meu ---
Inimile omenești și aparențele mă înșeală,
Dar Tu nu ești asemeni lor, nesincer.

Și câtă vreme Tu zâmbești asupra mea,

Dumnezeu al înțelepciunii, dragostei și tăriei,
Pot dușmanii să mă urască, iar prietenii să
se lepede de mine:
Arată-Ți fața și totul se luminează.
Oamenii pot să mă necăjească și să mă îndurereze
Dar aceasta mă va conduce doar la pieptul Tău;
Viața mă apasă cu încercări grele,
Odihna însă îmi va fi mai dulce în cer.

(*Versiunea în limba română a acestei cântări se numește „Toate voi părăsi Doamne" - nota traducătorului).

Această cântare era rugăciunea fierbinte a inimii ei pline de dor. Iar Domnul era cu ea, deoarece El a promis că va fi cu toți acei ce-și dăruiesc inimile Lui, până la sfârșitul veacurilor. El, Păstorul cel bun, s-a îngrijit întotdeauna de oița Lui singuratică, iar ea a putut în toate împrejurările să găsească odihnă la pieptul Lui. Ea învățase în zilele de tristețe și persecuții să se încreadă în El pe deplin în toate lucrurile. De asemenea își încredințase viitorul nesigur în mâinile Lui pline de dragoste. Știa că primul prieten care o va întâmpina la sosirea în orașul străin avea să fie Cel ce a însoțit-o tot drumul de la G - , deoarece Dumnezeu a promis să fie cu copiii lui aici pe pământ atât la plecare cât și la sosire.

Încrederea Iuditei în Domnul s-a dovedit a nu fi zadarnică. El nu o părăsi nici o clipă. Iudita părăsise: casă, părinți, surori și poporul ei de dragul Numelui Lui, și primise în schimb însutit frați și surori. De asemenea primi un popor nou, un popor al lui Dumnezeu, nu doar cu numele, ci oameni care-I aparțineau Lui cu adevărat și-L slujeau din toată inima. Poporul din care făceau parte toți acei care-L acceptaseră pe Domnul Isus Hristos, erau spălați în sângele

Lui prețios și erau puși de o parte, din orice semințe și din orice neam de pe pământ.

Iudita merse de la gară direct la locuința pastorului, având la ea adresele câtorva frați și de asemenea o scrisoare de recomandare pentru păstorul bisericii evanghelice. Membrii bisericii, și în special tineretul, făcură tot ce le stătu în putință să o ajute pe Iudita și să-i ușureze starea în care se afla. Cu ajutorul lor, Iudita găsi în curând de lucru la unul din birourile primăriei. Inima ei fu mișcată de dragostea cu care o întâmpinaseră copiii lui Dumnezeu, atât în G - cât și în acest loc nou, lucru pentru care Îl lăudă pe Domnul. Această dragoste și purtare de grijă pe care i-o arătară frații îi întări credința foarte mult și o făcu să se alipească și mai strâns de Domnul ei. Prin aceasta ajunse să-i iubească și ea mai mult pe cei din poporul Domnului și să se simtă tot mai mult atașată de ei.

Domnul binecuvântă viața Iuditei în M - foarte mult. El o recompensă pentru tot ce suferise de dragul Lui mai înainte. Câștigându-și existența, era independentă și astfel putea să-L servească pe Domnul ei nestânjenită. Și Iudita îl servi cu adevărat. Nu după multă vreme deveni membră a societății tineretului. Începu să cânte în cor. Iubind copiii, curând ajunse învățatoare la școala duminicală. Îl mărturisea pe Domnul ei adesea la adunările tinerilor, la locul ei de muncă, și oriunde se ivea ocazia. Mărturia ei cu vorba era întărită de mărturia vieții și faptelor ei. Crescută în bogăție și înconjurată de lux, Iudita nu fusese obișnuită cu munca fizică de nici un fel, de aceea acum era în mod special dornică să-i ajute pe cei slabi și pe cei ce nu puteau lucra. Împreună cu un grup de fete făcea vizite la casele celor bolnavi și săraci, îngrijind de ei când era nevoie, făcând curățenie și ajutând cu tot ce-i stătea în putință. Ajutorarea săracilor și a celor nevoiași era o mare sursă de bucurie

pentru ea cât și pentru mulți alții. Râvna ei umilă de a sluji îi stimulă pe mulți membrii ai societății tineretului să-i urmeze exemplul. Iudita adusese cu ea o doză proaspătă de bucurie , vigoare și binecuvântare în sânul tineretului.

Sosi primăvara. Totul începu să înflorească și să crească. Pajiștile și pădurile se împodobiră din nou, ca pentru o nuntă, și se umplură de trilurile voioase ale mulțimii de păsări pline de voie bună. Viața ieșea la iveală după o iarnă lungă și geroasă. Iuditei îi plăcea natura, și când mergea duminica la țară cu grupuri de tineri, se bucura de fiecare floare, de copaci și de iarbă. Inima îi era plină de laudă și de închinare la adresa Creatorului care eliberase pământul de ger și gheață, dar care eliberase și inima ei din legăturile întunericului, păcatului și morții și îi înviase sufletul la o viață nouă. În sufletul ei începuse o primăvară minunată de viață și glorie veșnică. Învelișul de gheață al păcatului și morții fusese îndepărtat pe veci.

„Viața, a răsărit viața! Viața veșnică," răsună în inima ei o voce dulce. Iudita avea într-adevăr viață și o avea din belșug, dar nu o ținea doar pentru ea ci o ducea și celor care erau încă în moarte spirituală.

Îi plăcea să meargă duminica și de sărbători în satele din jur cu alți tineri. Acolo citea cu multă plăcere porțiuni din Scripturi celor ce se strângeau în jurul ei, în marea lor majoritate oameni simpli, fără carte. Acești țărani simpli, neștiutori, care nu știau prea multe despre Hristos și dragostea Lui, îi erau foarte dragi. Îi părea rău că aceștia purtau numele de creștini, dar nimeni nu le spusese despre Mântuitorul lor care murise pe cruce ca să-i salveze. Iudita nu venise înainte în contact și nu cunoscuse niciodată pe nimeni dintre rușii de rând, din popor, deoarece trăise dintotdeauna la oraș, iar acolo avusese legături numai cu evreii. Fiind educată într-un spirit strict evreiesc, fusese

învățată să-i considere pe ruși un popor păgân dușman al lui Dumnezeu, dar de când începuse să-i cunoască, era gata să-și consacre întreaga viață pentru a-i sluji.

Când își reaminti de discuția cu bunicul ei, care încercase să o convingă de faptul că Domnul Isus Hristos nu a fost Mesia lui Israel, aducând ca argument viața greco-ortodocșilor, a romano-catolicilor și a altor creștini numai cu numele care trăiau în jurul lor, Iudita înțelese de ce îi urau acești așa zis creștini pe evrei și de ce existau între ei atâtea lupte și certuri, ba chiar și războaie politice și religioase. Își dădea seama acum că majoritatea acestor „creștini" purtau numele lui Hristos în mod inconștient și că I se împotriveau la fel cum făceau de altfel și evreii. Realiza că acești creștini, asemenea evreilor, nu-L cunoșteau pe Hristos și nici Evanghelia Lui și prin urmare nu trăiau o viață de dragoste, unul față de celălalt așa cum ne-a arătat Hristos. Atât unii cât și alți erau la fel de ignoranți cu privire la Isus Hristos ca și cum fusese ea timp de mulți ani. Știind acest lucru o făcea și mai zeloasă în a mărturisi despre El ori de câte ori avea ocazia.

În vreme ce majoritatea lucrării ei era desfășurată în mijlocul rușilor, Iudita continua să poarte în inima ei o dragoste fierbinte față de poporul ei, copiii lui Israel. Ori de câte ori se întâlnea cu evrei, fie în biroul ei, fie pe stradă sau oriunde alt undeva, profita de ocazie și le vorbea despre Mântuitorul ei, Domnul Isus Hristos. De obicei era întâmpinată cu batjocuri și dușmănie. Alta era situația cu acești ruși simpli de la țară. Le plăcea să asculte și erau atenți când le citea sau le povestea istorisiri biblice în cuvinte simple. De multe ori le vedea pe femei ștergându-și lacrimile pe furiș.

În sânul grupului de tineri, Iudita era întotdeauna inițiatoarea și organizatoarea misiunilor cu scop

evanghelistic în orașele și satele din jur. Ea aștepta cu mare nerăbdare datele stabilite pentru evanghelizările din satele aflate în apropierea orașului M -.

Într-o seară avu loc o evanghelizare în biserica lor, evanghelizare ținută de un misionar, care era un evreu convertit. Acesta avu un mesaj mișcător, iar la încheiere câteva persoane se ridicară și cerură bisericii să îi accepte ca membri. Curajul acestor tineri creștini trezi în inima Iuditei dorința de a face același lucru.

Se gândise de multe ori să se alăture membrilor bisericii. Trecuse o vreme de când își predase inima lui Isus Hristos, dar oficial încă nu se alăturase bisericii. Știa că frații o iubeau ca pe o soră în Domnul, dar știa că toți membrii bisericii ajunseseră membri prin botez. Studiind Cuvântul lui Dumnezeu, ajunsese la convingerea că și ea trebuia să împlinească voia lui Dumnezeu în acest domeniu. Dar până acum îi lipsise curajul necesar efectuării acestui ultim pas. Două lucruri o opriseră de la a deveni membră a bisericii. În primul rând se gândea că încă nu era destul de stabilă în credința ei, și se temea că s-ar putea să se poticnească pe cale, și prin aceasta, fiind membră a bisericii, ar putea provoca batjocura necredincioșilor, și astfel biserica ar fi discreditată; în al doilea rând, dragostea ei mare față de mama ei.

Știa foarte bine că de îndată ce se va boteza și se va alătura oficial bisericii, toate relațiile dintre ea și cei de acasă vor fi întrerupte pe vecie; încă mai coresponda cu cei dragi.

Văzând hotărârea acestor frați creștini și fiind convinsă că era voia Domnului ca ea să se alăture bisericii, Iudita se decise să o facă. Pentru Iudita fu mult mai greu să se decidă decât a fost pentru acei neevrei, deoarece botezul avea să o separe de poporul ei și de religia lor. Separarea interioară avusese deja loc cu multă vreme în urmă, dar acum urma să

o facă oficial, public.

Iudita se ridică în picioare și făcu de cunoscut bisericii această dorință. Frații îi întâmpinară cererea cu multă bucurie și mulțumire față de Dumnezeu. Astfel, Iudita întrerupse ultimele legături cu trecutul și se dedică în întregime vieții noi pe care o găsise în Domnul Isus Hristos. Era hotărâtă să-L urmeze fără a mai privi înapoi.

Trecuse un an de când își părăsise casa și se mutase în orașul M -. Din când în când primea scrisori de la mama și surorile ei. Fiecare scrisoare conținea noi îndemnuri și rugăminți de a se reîntoarce la credința strămoșească, la poporul și în căminul părintesc. Iudita vărsă multe lacrimi citind aceste scrisori. Se ruga zilnic Domnului, cu multă râvnă, pentru mântuirea celor dragi. Scrisorile lor însă, reflectau cât de departe le erau inimile de Dumnezeu.

Tatăl ei veni de două ori la M - pentru afaceri. Se opri și pe la Iudita. Dar aceste vizite erau foarte scurte. El era întotdeauna rece și rezervat. D-l. Weinberg avea grijă de fiecare dată să nu întrebe sau să nu vorbească despre convingerile ei. De obicei o întreba cu răceală despre sănătatea ei și câteva alte lucruri mărunte cu privire la viața de zi cu zi, apoi îi transmitea salutări de la mama și surorile ei, după care pleca, folosind câte o scuză ca să-și motiveze graba.

În ultimele scrisori, mama Iuditei deveni mai insistentă decât până atunci cu privire la întoarcerea Iuditei acasă. Iudita, la rândul ei, dorea din toată inima să-și revadă mama dragă și surorile ei, deși îi era groază de întâlnirea cu ele, în special de întâlnirea cu mama ei, pentru că i se spusese că tatăl ei adunase informații cu privire la viața și activitățile ei cât și a atitudinii ei față de creștinism, de la evreii din M -, în timpul vizitei lui. Probabil că mama ei nu știa încă de botezul ei și de faptul că devenise memebră a bisericii, dar

fără îndoială, că avea să o întrebe dacă se va duce acasă, iar gândul la consecințe o înfricoșa.

Cu toate acestea, Iudita cedă rugăminților insistente ale mamei și imboldurilor propriei inimi și se duse acasă de îndată ce primi o lună de concediu. Sentimente amestecate, de bucurie și de teamă nedeslușită, făcură ca inima Iuditei să bată mai tare pe măsură ce se apropia de casa părintească. Mama și surorile ei o întâmpinară cu multă bucurie și dragoste. Ele așteptaseră cu nerăbdare sosirea ei. Le fusese foarte dor de Iudita, deoarece toată viața trăiseră într-o prietenie strânsă, devotate unele altora. Pe lângă acestea, mama Iuditei nutrea speranța că după această experiență dificilă a unei vieți trăite departe de casă, îngrijindu-se singură de propriile nevoi, aceasta va deveni descurajată și slabă și va ceda cu ușurință insistențelor ei de a reveni la religia lor.

Petrecură cu bucurie câteva zile plăcute în căminul lor. Cele două fete mai mici erau nerăbdătoare să-i povestească Iuditei tot ce se întâmplase în oraș de la plecarea ei. Ruth absolvise colegiul și se pregătea să meargă la facultate la toamnă să studieze medicina. Îi plăcea să vorbească cu Iudita despre acest subiect și să facă planuri.

„Nu-i așa că ar fi minunat," zicea ea aproape zilnic, „dacă ai rămâne în M - iar eu aș putea veni să studiez acolo? Am putea să locuim împreună într-o cameră. Mi-ar plăcea așa de mult."

Iudita avea și ea multe lucruri interesante de povestit. Dar și ea, la fel ca Ruth și Sara, era grijulie să nu aducă vorba despre convingerile ei religioase. Mama, deși oarecum distantă, era blândă și bună cu Iudita. Dar și ea, asemeni fiicelor ei mai tinere, era continuu deranjată în inima ei de întrebarea arzătoare referitoare la religia Iuditei. În scrisorile ei, Iudita nu menționase niciodată nimic despre acest

subiect, nevrând să o provoace și mai mult pe mama ei.

Această delicată întrebare își găsi singură răspunsul în prima duminică a șederii ei acasă. Deoarece toate magazinele d-lui. Weinberg erau închise, conform legilor țării, întreaga familie se decise să meargă la teatru. Nimeni nu o întrebă pe Iudita la început dacă avea de gând să meargă sau nu. Când sosi vremea și ceilalți începură să se îmbrace, ea le spuse că ar dori să stea acasă. Tatăl ei se întoarse și făcu o grimasă, dar nu zise nimic, în timp ce mama ei se înroși de supărare și o privi pe Iudita cu surprindere. Acest refuz de a merge la teatru era pentru ei cea mai elocventă mărturie a poziției ei. Văzură cu toți că schimbarea pe care o speraseră fiecare în parte nu avusese loc. Iudita rămăsese fidelă principiilor pe care le acceptase. Începând cu această seară relația dintre Iudita și părinții ei se schimbă foarte mult. Părinții ei deveniră reci și distanți față de ea.

După vreo trei zile, Ruth și Sara intrară în camera Iuditei după ce-și terminară îndatoririle zilnice. Vorbiseră între ele în timpul zilei și erau hotărâte să o întrebe pe Iudita care au fost motivele refuzului ei de a le însoți la teatru duminica trecută. De asemenea, se gândiră ele, vor folosi ocazia să o înduplece să-și părăsească convingerile prostești, așa cum le numeau cele două fete.

Iudita se rugase tot timpul pentru surorile ei, iar de când se reîntoarse acasă, se rugase lui Dumnezeu cerându-i o ocazie deosebită când să le poată vorbi despre Domnul Isus Hristos. Îi era frică să înceapă o conversație de acest fel, știind că surorile ei fuseseră influențate împotriva ei de către alții și nu vor asculta niciodată dacă ea va începe să le vorbească despre sufletele lor.

Acum Iudita era deosebit de bucuroasă să le vadă pe surorile ei dragi venind în camera ei, și era convinsă în inima ei că era o ocazie trimisă de Dumnezeu. Se așezară pe

canapea, una la dreapta și cealaltă la stânga ei, și Iudita ascultă întrebarea lor. După ce ele terminară, Iudita începu să le explice cu multă dragoste și blândețe de ce refuzase să se ducă la teatru și despre credința ei în Isus Hristos că nu era un capriciu prostesc sau o amăgire ci o ascultare față de voia lui Dumnezeu la care ajunsese după o serioasă și profundă examinare.

Luă de pe măsuță Biblia ei iubită, de care acum nu se mai despărțea, și începu să le citească una după alta promisiunile lui Dumnezeu pentru Israel cu privire la Mesia. Le citi de asemenea cum Mesia a venit pe pământ în persoana lui Isus din Nazaret și felul în care evreii l-au respins pe Mesia lor strigând: „Nu vrem ca omul acestă să stăpânească peste noi," și L-au răstignit, țintuindu-L pe crucea de pe Calvar.

Iudita își deschise inima în fața celor două fete, povestindu-le cum fusese preocupată de întrebări privitoare la Dumnezeu încă de mică. Le spuse cum odată trăsese cu urechea la o discuție dintre bunicul lor și alți doi rabini cu privire la „Yeshua" și cum unul dintre rabini le dovedise celorlalți că „Yeshua" a fost într-adevăr Mesia poporului Israel. Ajungând la acest punct, se uită cu ochii ei veseli la Ruth și-o întrebă dacă-și mai aduce aminte cum s-a trezit într-o noapte pe când erau în casa bunicului și a văzut-o șezând pe pervazul ferestrei. Ruth era atât de absorbită în ceea ce le povestea Iudita încât doar dădu din cap fără să scoată un cuvânt.

„După aceasta," continuă Iudita, „gândul lui Mesia și întrebarea cine a fost acest „Yeshua" nu m-au părăsit niciodată în întregime. Uneori uitam de ele pentru o vreme, dar curând reveneau. Apoi am început să citesc Biblia noastră evreiască cu multă grijă. Cu cât am citit mai mult cu atât am devenit mai convinsă în inima mea că Isus Hristos a fost cu adevărat Mesia poporului Israel. Viața lui

pământească este descrisă cu claritate și acurateţe în special în capitolul 53 al cărții profetului Isaia. Iată ce zice..."

Iudita deschise Biblia și le citi tot capitolul .

„M-am convins că El este Mesia, însă am știut foarte puține despre El și despre viața Lui.Am știut doar ceea ce mi-a spus bunicul despre suferințele și moartea Sa. Cred că vă mai amintiți și voi povestirea pe care ne-a spus-o într-o seară în timp ce stăteam pe prispă. Desigur, bunicul m-a asigurat că „Yeshua" a fost un înșelător și a murit din vina Lui. Totuși Domnul, pe care-L căutam și după care tânjea sufletul meu, m-a călăuzit, după cum știți, înspre o adunare creștină. Acolo am auzit pentru întâia oară adevărul despre Domnul Isus Hristos. Acolo mi s-au deschis ochii și am devenit convinsă pe deplin că El este adevăratul Mesia al poporului Israel, Fiul celui Binecuvântat, Mântuitorul meu personal. Și din acea seară, inima mea îi aparține în întregime Lui. Acum scopul vieții mele este să mărturisesc despre El, vorbindu-le sărmanilor păcătoși de marea Lui iubire, pentru ca și alții dintre cei ce nu știu nimic despre El și care-L persecută și-L urăsc să poată să-L cunoască și să fie fericiți cu El."

„O, dragele mele Sara și Ruth, cât de mult doresc ca și voi să-I dăruiți inimile voastre. Mă rog neîncetat Mântuitorului meu rugându-L ca acest lucru să se întâmple mai devreme sau mai târziu."

Ochii Iuditei începură să se umple de lacrimi. Le cuprinse pe surorile ei, le îmbrățișă și le sărută cu căldură.

„Am în inimă o durere și o tristeţe de nedescris când mă gândesc că adânc în inima voastră aveți sentimente de ură față de mine. Singurul lucru care mă mângâie este că o faceți fără să vă dați seama. Vi s-a vârât în cap ideea că sunt o apostată, că L-am părăsit pe Dumnezeu, o eretică și după legea străbună aș merita să fiu ucisă cu pietre fără nici un pic

de milă. Astăzi am ocazia pentru întâia oară să-mi deschid inima înaintea voastră.... Nu știu cum îmi veți accepta cuvintele; asta depinde de voi. Nu mai sunteți copii și puteți să judecați voi înșivă. Vă rog însă ceva. Nu fiți prea aspre cu mine, vă rog... Începeți să citiți această Carte sfântă, minunată, și Domnul vi se va descoperi...."

„Te rog iartă-mă, Iudita dragă!" o întrerupse Ruth, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și aruncându-se în brațele Iuditei.

„Iartă-mă și pe mine, te rog," zise Sara, plângând cu amar.

Urmară câteva momente de tăcere în care surorile stătură îmbrățișate, fără să scoată un cuvânt. Era o liniște deplină. Doar suspinele lor întrerupeau tăcerea din când în când.

„De ce ne-am separat una de cealaltă?" suspină Sara plecându-se și mai mult pe pieptul Iuditei. „Cât de cruzi sunt oamenii să semene neînțelegeri între noi!"

„Iudita dragă, noi n-am știut nimic din lucrurile despre care ne-ai vorbit în seara asta. Noi două nu am fost niciodată interesate în chestiuni de religie sau în Dumnezeu. Dar acum știu un lucru," zise Ruth cu hotărâre, „orice s-ar întâmpla--- nu voi înceta niciodată să te iubesc din toată inima mea. Dacă a existat ceva în inima mea împotriva ta, te rog încă o dată, iartă-mă, Iudita dragă. Fie ca Dumnezeul tău să te ajute și să te binecuvinteze!"

Ceasul arăta aproape ora unu noaptea când cele trei surori se despărțiră și fiecare se duse în camera ei. Ele plecară reconciliate pe deplin cu sora lor și ferm hotărâte să o apere oriunde ar fi fost nevoie, de atacurile altor persoane.

Rămasă singură din nou, Iudita își înălță inima într-o rugăciune fierbinte înspre Domnul, preamărindu-L pentru că îi dăduse această ocazie minunată de a le vorbi surorilor ei despre El. El îi ascultase rugăciunile și-i dăduse ceea ce

ceruse și-și dorise. Îi producea o foarte mare bucurie să știe că surorile ei o iubeau din nou, că nu o mai urau și că de acum înainte vor fi prietene ca mai înainte.

„O, cât de milostiv ești Tu, iar bunătatea Ta este minunată, binecuvântatul meu Răscumpărător! Tu m-ai apărat întotdeauna la umbra aripilor Tale și m-ai ajutat în slăbiciunile mele. Te rog să-mi mântuiești și părinții și surorile mele și fă ca ei să devină ucenicii Tăi adevărați. Descoperă-Te în dragostea și slava Ta și lor așa cum mi Te-ai descoperit și mie. Fă-i să Te primească pe Tine, Cel pe care L-au străpuns. Lauda, cinstea și slava să fie ale Tale, pentru tot ce ai făcut pentru mine, Domnul meu și Dumnezeul meu. " Aceasta fu rugăciunea fierbinte a Iuditei înainte de a se culca.

Trecură două zile liniștite. D-na Weinberg și Ruth ședeau în salon. Ceilalți membri ai familiei nu erau acasă. Iudita merse la o oră de rugăciune . Cele două care rămăseră acasă erau antrenate într-o discuție foarte serioasă.

„Nu cumva vrei și tu să calci pe urmele scumpei tale surori?" întrebă mama pe un ton batjocoritor, după o scurtă pauză, privindu-și fiica cu ochii mânioși.

„Nu, mamă," răspunse Ruth umilă, „dar mi se pare foarte nedrept și inuman să o tratăm pe Iudita în felul în care am tratat-o cu toții până acum, pentru simplul motiv că ea crede în Dumnezeu într-un fel puțin diferit de felul în care credem noi."

„Nu-i adevărat! Iudita i-a întors spatele lui Dumnezeu și crede într-un impostor," veni replica tăioasă a mamei, întărâtată foarte mult de cuvintele fiicei ei.

„Nu, mamă dragă, în ochii Iuditei „Yeshua" nu e un înșelător ci Mesia evreilor. Ea este foarte convinsă că acest lucru este adevărat. Dar în cazul în care nu are dreptate, lasă-l pe Dumnezeu s-o pedepsească. De ce s-o persecutăm

cu atâta cruzime? Și la drept vorbind, s-a schimbat ea oare în rău din ziua în care a devenit creștină? Eu știu că din contră - s-a schimbat în bine. E de-a dreptul un înger. Noi toți o urâm și o persecutăm, iar ea suferă totul cu umilință, ne iartă și continuă să ne iubească cu blândețe și căldură."

Această remarcă fu prea de tot pentru mama întărâtată. Era așa de furioasă încât nu se mai putu stăpâni. Își ațintì fiica cu o privire care azvârlea flăcări și începu să țipe cât o țineau plămânii: „Ce v-a apucat? Ieri am auzit aceeași poveste de la Sara, iar azi vii și tu, de parcă v-ați fi înțeles s-o faceți. A reușit eretica asta să vă sucească și vouă mințile? O, de ce, de ce am lăsat-o să pună piciorul în casa mea?"

„Iudita nu ne-a sucit mințile. Cu vreo două trei zile în urmă, Sara și cu mine am avut o mică discuție cu Iudita și am văzut că nu există nici un motiv pentru care să o urâm pe sora noastră, ba dimpotrivă - ar trebui s-o iubim cu toții sincer, deoarece și ea ne iubește din toată inima. "

„O Adonai--- Dumnezeule! Mi le-a corupt și pe astea două!" se văicări mama cu lacrimi în ochii. „De ce am făcut-o?... De ce i-am dat voie să pună piciorul în casa mea?... O Ruth, cum a fost posibil ca tu să asculți de ea? Și tu ai crezut ce ți-a spus?... De asta a vorbit Sara în felul în care a vorbit ieri și de aceea încercați amândouă să o apărați și să o justificați."

„Bună seara," salută d-l Weinberg intrând în cameră. „Despre ce discutați atât de aprins? Ce s-a întâmplat cu tine, Rachel?" Se întoarse înspre soția lui. „Pari agitată și supărată. Ce se întâmplă aici?"

Ruth era palidă și înspăimântată. Era îngrozită de rezultatul conversației lor și de apariția neașteptată a tatălui în aceste momente neplăcute. Sperase să poată discuta calm cu mama ei, dar dăduse greș.

După discuția lor cu Iudita, ambele fete se deciseră în inima lor să vorbească cu mama cu privire la Iudita, dar nu-și împărtășiseră una alteia această intenție. Și așa, vrând să o ajute pe Iudita, provocaseră involuntar această furtună teribilă în inima mamei lor. Inima lui Ruth era plină de durere acum văzând că-i făcuse doar rău Iuditei prin intervenția ei. Se simțea zdrobită, șezând cu capul plecat într-o liniște de mormânt.

„Cu ce am greșit oare?" suspina d-na Weinberg. „Toată familia ni se duce de râpă! Ce am făcut? ... O, oare ce am făcut?"

„Deci, ce s-a întâmplat?" D-l Weinberg începea să-și piardă răbdarea.

„O, David! Asupra casei noastre planează un blestem. Închipuiești, apostata asta s-a folosit de timpul petrecut acasă pentru a semăna sămânța ereziei în inimile surorilor ei. Ieri Sara, iar astăzi Ruth, vin la mine și încearcă să o îndreptățească în fața mea. Am descoperit că a reușit să le vorbească. Tot timpul am sperat că greutățile și despărțirea de cei de acasă o vor face să-și vină în fire, să se trezească și că se va căi, va mărturisi că a rătăcit, dar totul e în zadar. Trebuie să aflăm de la ea, o dată pentru totdeauna, dacă are de gând să renunțe la erezia aceasta sau nu. O voi întreba."

„Te-am prevenit din timp, Rachel, să nu o aduci în casă la noi. Bănuiesc că deja este membră a bisericii creștine. Am încercat să aflu câteva lucruri de la evreii noștrii când am fost ultima oară în M - . Mi-au spus că este activă în biserica de acolo, luând parte la toate acțiunile, și cred că acest lucru nu e posibil decât pentru membrii... Acum trebuie să suporți consecințele încăpățânării tale. Tu ai invitat-o, tu să găsești o cale să îndrepți lucrurile și să te descotorosești de ea. Mi-e deja lehamite de toată treaba asta. În ceea ce mă privește pe mine, mă uit la ea ca la un străin, fiindcă pentru mine

Iudita noastră e moartă- a murit demult."

„David, e oare posibil ca Iudita noastră să li se fi alăturat creștinilor definitiv?... E oare totul pierdut și toate speranțele în zadar?"

„Nu știu," răspunse soțul ei ridicând din umeri. „Mi-am exprimat doar părerile și bănuielile; dar hai să lăsăm asta acum și s-o întrebăm pe ea mai târziu. Acum spune-mi de ce le acuzi pe Sara și pe Ruth? Ce ai de spus cu privire la lucrurile pe care mi le-a spus mama? " întrebă tatăl întorcându-se spre Ruth.

Ruth răspunse ridicându-și capul și scoțând un oftat adânc: „Nu știu ce să zic, tati. Știu un lucru, că Iudita nu ne-a corupt. Zilele trecute am fost în camera ei, Sara și cu mine, și am avut o mică discuție după care am văzut că nu avem nici cel mai mic motiv să o urâm. Prin urmare am crezut că ar trebui să stăm de vorbă cu mama despre acest lucru. Asta-i tot ce știu și ce pot să-ți spun."

„Ai dreptate pe de o parte, fiica mea," fu de acord tatăl ei. „Iudita nu ne-a pricinuit nici un rău pentru care să trebuiască să o urâm. Pe de altă parte ea a făcut foarte multe lucruri împotriva religiei părinților noștri și împotriva șirului onorabil al strămoșilor noștri, care au fost timp de secole purtătorii religiei pe care ne-a dat-o Iehova. Câți apărători bravi ai credinței au răsărit din familia noastră în vremurile trecute! Și într-o asemenea familie a apărut acum această apostată, care a abandonat religia pentru care strămoșii ei au fost gata să-și dea și ultima picătură de sânge. Iudita e o dezonoare pentru familia noastră. Cum să putem să continuăm să o iubim? Religia noastră ne cere ca să omorâm cu pietre pe una ca ea. Noi trebuie să-l urâm pe fiecare Goyim, dar dacă cineva din poporul nostru devine un Goyim, nu numai că trebuie să-l urâm, ci este datoria noastră să-l exterminăm în întregime. Este adevărat că legile țării în

care trăim nu ne permit să o ucidem cu pietre, dar nu ne împiedică nimeni să o alungăm din casa și societatea noastră, și este datoria noastră sfântă să procedăm astfel. Nu trebuie să mai avem nimic de-a face cu ea în viitor. M-am întâlnit cu onorabilul nostru rabin zilele trecute. A auzit de reîntoarcerea ei acasă și s-a interesat de convingerile ei religioase. A vrut să știe de ce am primit-o în casa noastră. I-am răspuns, binențeles, că nu știu nimic sigur cu privire la poziția ei. Însă, în cazul în care continuă să se țină de ereziile ei și mai ales dacă încearcă să momească și pe alții, atunci desigur că trebuie să o alungăm din mijlocul nostru fără ezitare. Și trebuie să facem acest lucru cât mai degrabă. Apropo, unde este Iudita? Să vină încoace și să ne răspundă de îndată." Ultimele cuvinte fură adresate soției lui.

„Unde este?... Probabil cu prietenii ei dragi, cu Goyim," răspunse aceasta pe un ton batjocoritor. „Poporul ei și familia sunt nimic pentru ea."

Se făcuse aproape miezul nopții când se reîntoarse Iudita de la adunare. Acolo găsise mângâiere și bucurie în părtășia cu copiii lui Dumnezeu. Le povestise despre viața ei, despre multele binecuvântări și despre ajutorul minunat al Domnului, pe care-l experimentase de la plecarea ei din G - Menționă de asemenea cu bucurie faptul că fusese botezată și acceptată ca membră în biserică. Întreaga adunare se unise într-o rugăciune fierbinte înaintea lui Dumnezeu, slăvindu-L și preamărindu-L pentru tot ceea ce făcuse pentru Iudita și rugându-L ca să o călăuzească și în viitor ca și cum o făcuse în trecut.

Părinții Iuditei căzură de acord să nu o mai aștepte în acea seară deoarece era târziu, ci să-i ceară explicații finale ziua următoare. Așa s-a și întâmplat. Aceasta fu ultima ei discuție cu părinții ei. Nu îi mai revăzu niciodată. Fie ca Domnul să-i ajute să se reîntâlnească dincolo de râu.

După amiaza următoare, dl. Weinberg își termină afaceri-le mai devreme ca de obicei și se reîntoarse direct acasă. Curând întreaga familie se strânse la masă. Atmosfera era încărcată, și nimeni nu începu conversația. Părinții erau gravi și încruntați, în special mama care era extrem de iritată. Toată ziua evitase să se întâlnească cu Iudita. Cele două fete mai mici erau triste și abătute. Gândul că eșuaseră în bunele lor intenții le apăsa pe amândouă. De asemenea știau că după cină, pe Iudita o așteptau clipe neplăcute, când părinții aveau să-i ceară explicații și un răspuns definitiv. Le era frică de rezultate.

Iudita se simțise neliniștită de dimineață. Inima îi era apăsată de o tristețe inexplicabilă. Deși nu știa nici ce se întâmplase cu o seară în urmă și nici ce o aștepta mai târziu, fusese tristă toată ziua. La masă fu tăcută, iar chipul ei gingaș fu plin de seriozitate. Expresiile de pe fețele celorlalți membri ai familiei o făcură să suspecteze că ceva nu era în regulă. Inima îi fu străfulgerată de fiori fără să vrea.

După ce terminară de mâncat, fetelor mai mici li se ceru să curețe masa. Privind-o câteva clipe cu severitate, tatăl Iuditei îi ceru să treacă împreună cu mama ei în camera lui. După ce intrară, închise ușa cu grijă și-i indică Iuditei un scaun pe care să se așeze. După o clipă de tăcere amenințătoare se întoarse înspre ea.

„Multă vreme am încercat să te fac să revii la credința părinților noștri, dar fără nici un efect. Ultima măsură extremă pe care am încercat-o a fost să te trimitem de acasă. Mama ta a sperat că aceasta te va face să-ți vii în fire și-ți va risipi iluziile. Acum te-ai reîntors de o vreme în casa noastră. Am vrut să te vedem. Mama ta și surorile tale nu au mai suportat despărțirea. Mama nu a încetat niciodată să spere că în cele din urmă te vei reîntoarce în mijlocul nostru. Totuși, ne-am înșelat, deoarece în loc să te căiești și să-ți

mărturisești vina, ai început să-ți exerciți influența nefastă și asupra surorilor tale. Acum este ultima ta șansă. Te întrebăm pentru ultima oară, vrei să te reîntorci la familia ta, la Dumnezeu și la poporul nostru? Sau mai bine zis, mai există vreo șansă de reabilitare pentru tine? Ori te-ai alăturat deja bisericii? Știu că ei botează înainte de a accepta noi membrii. Ai fost botezată? Noi, părinții tăi, trebuie să știm aceste lucruri. Trebuie să fii cinstită și deschisă și să ne spui întregul adevăr. Suntem aici ca să te ascultăm."

Pauza care urmă fu una de neuitat. Doamna Weinbereg tremura de nerăbdare. Ținea mâna soțului strânsă în mâna ei. Ochii Iuditei erau îndreptați în sus, de unde aștepta ajutor în aceste momente cruciale. Printr-o rugăciune scurtă, tăcută, își trimise spre cer strigătul ei către Domnul. În cele din urmă se întoarse cu fața înspre părinții ei și începu pe un ton blând dar ferm: „Să mă reîntorc la Dumnezeul părinților mei? Dragă mamă și tată, m-am reîntors la El cu multă vreme în urmă. Cred în El și Îl slujesc cum pot mai bine."

Un nor întunecat de batjocură și nemulțumire apăru pe fața lui David Weinberg, dar el rămase calm, nevrând să-și întrerupă fiica.

„Cu privire la surorile mele, nu am încercat niciodată să le abat de la Dumnezeu și nici să le duc în rătăcire. Le-am spus doar că dorința inimii mele este să-L slujesc pe Domnul meu cât voi trăi și că-mi este nespus de greu, deoarece sunt urâtă din această cauză de către cei pe care îi iubesc cel mai mult. Oamenii din biserica de care aparțin nu sunt nici păgâni și nici Goyim ,așa cum li se spune. Ci sunt închinători și slujitori adevărați ai binecuvântatului Iehova, care a venit în lume, a luat forma unui om și a murit ca Mielul nevinovat al lui Dumnezeu, pentru păcatul poporului Israel și pentru nelegiuirea întregii lumi. Cu privire la botez -pot doar să vă spun că acum sunt gata să-I fac voia oriunde

și în orice. Iar El a zis: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit!" Ca slujitoarea lui, ascult de El, așa că am procedat în conformitate cu sfintele Lui porunci. Cred că El este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul meu; prin urmare am fost botezată în Numele Lui."

„O Adonai - Dumnezeu!" Exclamă mama, frecându-și mâinile cu nervozitate. „Ah, ce a trebuit să aud de la propriul meu copil! De ce te-am mai adus pe lume?" Apoi dintr-o dată „Ar trebui să te sugrum chiar acum cu mâinile mele!"

Zicând aceste vorbe, mama furioasă se ridică și se aruncă înspre Iudita. Fața îi era palidă și urâțită de furie. Dl. Weinberg fu de îndată lângă ea. O prinse de mâini și se interpuse între mamă și fiică.

„Blestemată să fii! Te blestem cu blestem de mamă și nu-mi voi găsi odihna până nu te voi vedea moartă la picioarele mele!" Scoase un țipăt sfâșietor și se prăbuși leșinată.

Iudita, deși înmărmurită și zdrobită, sări în ajutorul mamei ei, dar înainte de a o atinge, fu oprită cu brutalitate de către tatăl ei. Împingând-o la o parte și arătând înspre ușă, se răsti la ea cu o voce răgușită și gâfâită: „Ieși afară! Să nu îndrăznești să o atingi! N-ai dreptul să te apropii de ea ! Ieși afară! Să nu îndrăznești să mai apari în fața ochilor mei vreodată! Nu mai e loc pentru tine în casa noastră!"

Își ridică soția și o așeză pe o canapea. Apoi se duse la ușă, o deschise larg și o împinse afară pe fiica lui care stătea înmărmurită în același loc, cu fața palidă și cu ochii plini de durere.

Aproape fără să-și dea seama, ca într-un delir, Iudita ajunse în camera ei și se prăbuși vlăguită în pat. Înfățișarea terifiantă a mamei ei o urmărea, iar cuvintele îngrozitoare ale blestemului ei continuau să-i răsune în urechi.

Brusc, ușa se deschise, și în prag Iudita le zări pe Ruth și Sara, amândouă plângând. Iudita se ridică și se așeză pe marginea patului. Fetele stând în prag arătau foarte triste, și în cele din urmă Ruth îngăimă printre lacrimi: „Tata ne-a trimis să-ți spunem să părăsești casa de îndată. Nu vrea ca mama să te mai vadă vreodată."

„Să plec?" repetă Iudita tulburată. „O, da, sunt blestemată. Propria mea mamă dragă m-a blestemat," rosti ea cu o voce înceată, de parcă doar ea să audă. „Trebuie să plec de îndată?"

„Așa a zis tata," ziseră bâlbâind surorile.

„O, Dumnezeul meu, nu mă părăsi acum!" izbucni Iudita din adâncul inimii. „Întărește-mă, Doamne! Nu știu ce să fac... Trebuie să plec... Sunt blestemată..." murmurară buzele ei palide, ca de mort.

„O, așteptați să mă vedeți plecând, nu-i așa?" zise Iudita către surorile ei, care continuau să stea nemișcate în pragul ușii și să o privească.

„Bine, plec." Iudita se ridică repede și se îmbrăcă. Din toate lucrurile pe care le avea în cameră, luă doar Biblia ei iubită de pe măsuță. Se îndreptă înspre surorile ei să le sărute de rămas bun, dar acestea se dădură înapoi când o văzură apropiindu-se.

„Am uitat că sunt blestemată. Nu vă puteți atinge de mine! Atunci rămas bun! Domnul să vă binecuvinteze pe mama, pe tata și pe voi amândouă..."

Iudita se îndreptă înspre ușă parcă în vis. Suspinele surorilor ei o făcură să se întoarcă și să mai privească odată înapoi. Fu pentru ultima oară. Apoi păși în stradă.

Era o noapte răcoroasă de primăvară timpurie. Zăpada începuse să se topească în timpul zilei, dar noaptea îngheța din nou. O pală de vânt rece izbi fața Iuditei. Câteva minute

stătu în fața ușii ca paralizată. În cele din urmă se întoarse și făcu câțiva pași înceți pe stradă în jos. Străzile erau viu luminate și pline de grupuri de trecători care mergeau în ambele direcții sporovăind cu veselie. Printre ei erau mulți tineri evrei, foști prieteni și cunoștințe de-ale Iuditei. Știau cu toți că Iudita era acasă în vizită, dar o ignorară cu toții. Nici unul din cei ce treceau pe lângă ea nu o salută sau nu-i spuse măcar un cuvânt. Toți își întoarseră capetele de parcă nu o cunoșteau.

Trecând de străzile luminate ale centrului orașului, Iudita ajunse în cartierul mai sărac de la margine, care părea pustiu și părăsit. Dintr-o dată se opri ca trezită dintr-un vis. Era înconjurată de liniștea nopții. Muncitorii care locuiau în această zonă dormeau. Totul era scufundat în întuneric, cu excepția câtorva luminițe care se arătau cu timiditate la ferestre.

„Ce s-a întâmplat cu mine? Unde mă duc?" întrebă ea încetișor. Evenimentele serii îi trecură încă o dată cu repeziciune pe dinaintea ochilor ei.

„M-au ocărât, blestemat și m-au alungat din casă!"

Iudita își ridică ochii înlăcrimați înspre cerul împodobit cu o mulțime de stele strălucitoare și luminoase.

„Tu mă vezi din înălțimea tronului Tău, o Doamne! Ia-mă de mână, căci sunt copila Ta slabă și singuratică și condu-mă în aceste momente de întuneric. Tu știi că sunt singură în această lume! Rămâi cu mine!"

Această scurtă părtășie cu Domnul ei sub cupola cerului înstelat avu un efect liniștitor asupra ei și putea acum să gândească cu luciditate.

„E noapte și nu am nici un tren până dimineață. De asemenea nu am nici bani nici alte lucruri. Tot ce am avut a rămas în casa din care am fost alungată. Acolo nu mă mai pot reîntoarce. În condițiile actuale, cel mai bun lucru ar fi

să mă duc la casa păstorului. Domnul meu nu mă va părăsi. El îmi va arăta care va fi următorul pas pe care trebuie să-l fac," fu concluzia la care ajunse Iudita.

Păstorul deschise ușa la care se auziră ciocăniturile. Mare i-a fost surpriza s-o vadă pe Iudita în fața lui la o oră atât de târzie. Fără să scoată un cuvânt se strecură pe lângă el și fără să aștepte să fie invitată să se așeze se prăbuși într-un fotoliu de lângă perete, frântă de încordarea extraordinară a bătăliei care o duse în inima ei în ultimele ore. Iudita avuse totdeauna grijă să nu-i lase pe alții să-i vadă lacrimile vărsate sub povoara suferințelor și persecuțiilor, dar acum durerea îi era prea mare. Nu mai putea să o ascundă și să o poarte singură. Întregul ei trup se cutremura de plâns, fără să se poată opri.

Păstorul, soția și fiica lui stătură în tăcere o vreme îndelungată privind-o pe tânăra cu inima zdrobită cu lacrimi de caldă compasiune. Simțiră că Iuditei i se întâmplase ceva foarte grav, căci cunoșteau curajul cu care înfruntase ea toate încercările anterioare. Nimeni nu o mai văzuse plângând sau plângându-se. Sosirea ei neașteptată la această oră târzie, vorbea de asemenea despre faptul că se întâmplase ceva crucial.

După ce trecu primul val de plâns și Iudita se liniști puțin, simți două brațe gingașe și pline de dragoste în jurul umerilor ei. Își ridică ochii grei și umflați. În fața ei era Elizabeth, fosta ei colegă de școală. Ea era fata în care văzuse Iudita pentru întâia oară lumina adevărului Evangheliei. Elizabeth o privea cu ochii ei albaștri, frumoși și liniștitori, plini de lacrimi de compasiune iubitoare.

„Pace ție, Iudita mea iubită," zise ea încetișor, sărutându-și prietena. Fetele care deveniseră surori prin sângele și dragostea lui Isus Hristos, stătură îmbrățișate timp de câteva minute. După ce își reveni și se liniști, Iudita le

povesti prietenilor ei ce se întâmplase și prin ce trecuse în ultimele ore.

Slujitorul lui Dumnezeu luă Noul Testament de pe masă și începu să citească despre suferințele și moartea Domnului Isus Hristos, începând cu intrarea Lui triumfală în Ierusalim.

„Soră dragă," se adresă el Iuditei după ce termină de citit, „vezi ce a trebuit să îndure Creatorul din partea creației Lui. Când ei, pe care El i-a creat, L-au crucificat, El s-a rugat pentru cei ce-L chinuiau, zicând: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac." Noi suntem ucenicii Lui și trebuie să mergem pe aceeași cale înspre scopul nostru suprem. Pe această cale a noastră, și noi va trebui să trecem prin Ghetsimani și pe la Calvar. Astăzi tu ai ajuns în Ghetsimani. Sufletul tău este cuprins de o întristare de moarte. Dar nu-ți fie teamă. El te va întări și te va susține. Probabil că în viitor va trebui să treci și pe la Golgota. El va fi și acolo cu tine. El nu-i părăsește niciodată pe cei ce sunt ai Lui. El a mers pe acest drum înaintea noastră. Să nu ne dezlipim niciodată ochii de pe Acel ce a mers înaintea noastră și ne-a iubit până la moarte, și încă moarte pe cruce. Acum haideți să-I urmăm exemplul nobil și sfânt. Să nu lăsăm ca tristețea să ne domine inimile și să nu cădem de somn din cauza tristeții, cum au făcut ucenicii în Ghetsimani. Haideți să ne rugăm acum și El va fi cu noi și ne va ajuta să ieșim din toate victorioși."

Rugăciuni fierbinți și sincere se înălțară din inimi apăsate înspre tronul harului. Întărită foarte mult de Domnul și de rugăciunile pline de compasiune ale sfinților Lui, Iudita se simți mângâiată. Pecetea păcii era din nou pe chipul ei frumos care părea transfigurat de prezența lui Hristos.

Dimineața următoare Iudita luă trenul înspre M - . Frații plini de bunătate îi dădură banii necesari pentru drum. Multe urări de binecuvântare o însoțiră. Aceasta fu ultima

dimineață pe care avea să o mai petreacă vreodată în acest oraș. Se îndepărta cu viteză de orașul în care rămâneau părinții ei dragi, surorile ei, Solomon, și adunarea dragă. Părăsea pentru ultima oară locul unde-L întâlnise pe Mântuitorul ei și unde-i dăruise inima ei tânără, locul unde trecuse prin cea mai mare încercare din viața ei și rămase credincioasă și loială Dumnezeului ei. Într-adevăr, acest oraș fusese un Ghetsimani pentru ea, și ieșise victorioasă.

Scena de la gară trecu din nou pe dinaintea ochilor ei. Mulți prieteni creștini fuseseră acolo și ea fusese mișcată să vadă atâtea lacrimi de dragoste și compasiune. Continua să-i audă urându-i: „La revedere, Iudita dragă! La revedere sora noastră iubită în Domnul! Ne vom mai vedea oare pe pământ? Sau poate ne vom revedea doar acolo, acasă, unde vom fi cu Domnul pe vecie. "

Capitolul 5

Dedicată Domnului

Întâlnirea cu misionarul - Decizia de a-și devota viața în slujba Lui - Lucrarea și greutățile întâmpinate - Boala

În biserica Evanghelică din M - avu loc o trezire spirituală binecuvântată. Trecuse cam o săptămână de când un evanghelist din altă parte a Rusiei sosise în mjlocul lor. Prin mesajele lui răscolitoare, pline de dragoste și de inspirație, Duhul Sfânt atinse inimile păcătoșilor celor mai împietriți și înrăiți și îi trezise la o viață nouă în Isus Hristos. Mulți s-au pocăit și au găsit iertare și pace. Creștinii fură îmboldiți la o nouă dragoste și la mai multă râvnă în lucrarea Domnului, pentru a putea fi folosiți de El să îi aducă în turmă și pe acei ce erau încă morți în păcat și departe de Păstor. Aceste zile fură pentru foarte mulți zile de curățire și sfințire. În ultima seară, înainte de plecarea lui, evanghelistul avu un mesaj în exclusivitate pentru creștini.

„Deschideți-vă ochii și priviți în jurul vostru," rosti el la încheiere. „În ultimi ani întreaga țară a fost saturată cu sânge de frați. În fiecare zi, mii de suflete nemântuite ajung într-un mormânt fără Hristos și în suferințe veșnice.

„Țara noastră este asemenea unui vulcan în erupție sau a unei mări înfuriate ale cărei valuri se agită și răcnesc ca un tigru flămând și nimic nu le poate liniști. Priviți în jur și

vedeți mulțimile de oameni care pier în valuri. Ascultați chemarea disperată după ajutor care vine din această mare de oameni. S.O.S.-ul răsună din fiecare oraș, din fiecare comună și casă, de la țărmurile Mării Arctice până la fierbintele Colchis (Transcaucazia).Cine va întinde o mână frățească celor ce pier? Cine va auzi și răspunde strigătului lor? Nu există nimeni? Se pare că fiecare este înarmat împotriva tuturor celorlalți.

„Nu trebuie oare ca noi, creștinii, să urmăm astăzi exemplul Domnului și Stăpânului nostru? Nu trebuie oare să uităm de noi înșine și să ne aruncăm în mijlocul elementelor amenințătoare ale certurilor și răzbunărilor omenești ca să salvăm sufletele nemuritoare din încleștarea păcatului și a Satanei, chiar cu prețul vieților noastre?"

„Viața binecuvântatului nostru Domn și Mântuitor a fost cea mai prețioasă viață, nu numai de pe pământ dar și din întregul univers, și El și-a dat-o pentru mântuirea noastră. Să credem noi oare că viețile noastre sunt prea de preț? N-ar trebui să ni le dăm de bună voie pentru salvarea altora? Este adevărat că aceia dintre voi care sunt în vârstă nu pot merge să lupte cu lipsurile și greutățile și nici aceia dintre voi care au familii. Datoria voastră este să ajutați cu rugăciuni și să faceți ca odraslele voastre să crească în frică și cunoștință de Dumnezeu și să le asigurați pâinea cea de toate zilele. Dar voi tinerii mei, frați și surori? Sunteți tineri, plini de viață și de energie. Nu aveți piedici în calea voastră. Sunteți liberi. Sufletele pier și se duc în osândă veșnică! Domnul vă cheamă! Cine va merge? „Pe cine voi trimite?" zice Domnul."

„În această seară El îți vorbește prin mine. Cine este gata să ni se alăture grupului nostru mic și să meargă din oraș în oraș, din sat în sat, de la casă la casă, să predice Evanghelia și să caute suflete pierdute? Desigur această muncă nu este

pentru laşi şi fricoşi. Ea cere curaj şi rezistenţă, deoarece în drumurile noastre întâmpinăm foamete, oboseală din cauza drumurilor lungi pe jos, persecuţii şi poate chiar şi moarte. Eu însumi am experimentat multe greutăţi şi ştiu ce înseamnă, prin urmare vă avertizez pe toţi cei care s-ar putea să vă gândiţi sau să doriţi să intraţi în câmpul de misiune, să vă gândiţi bine şi să vă rugaţi înainte de a lua vreo decizie. Să nu porniţi şi după aceea să daţi înapoi la prima încercare. Dar pentru toţi cei cu inima decisă, puternică, Domnul are un cuvânt: „Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii!" Acum, deci - cine e gata? Cine va merge?"

Ultima chemare se stinse printre băncile înţesate. O linişte solemnă domnea în încăpere. Slujitorul lui Dumnezeu privea audienţa rugându-se.

Multe din inimile prezente aparţineau Domnului. Un număr frumos erau membrii activi, plini de râvnă în a-şi slăvi Stăpânul. Dar a răspunde la un apel ca şi acesta păru un lucru prea greu pentru mulţi. Flacăra teribilă a războiului civil devasta ţara de ani de zile. În multe locuri foametea făcea ravagii. Multe epidemii, rezultatul inevitabil al războiului şi al foametei, secerau vieţile a mii de oameni. Aşa că vieţile şi avuturile oamenilor erau într-o mare nesiguranţă din cauza soldaţilor şi a bolilor. Nimeni nu se simţea în siguranţă în propria locuinţă. A merge în asemenea vremuri din loc în loc şi a predica Evanghelia, era prea periculos. Ascultătorii acestui slujitor devotat şi altruist al lui Hristos realizau acest lucru.

„Eu sunt gata să răspund chemării Domnului meu!" se auzi o voce subţire dar hotărâtă dintr-una din băncile din spate. Dintr-o dată, cu toţii se întoarseră să vadă cine era cea care a răspuns astfel apelului. Era o tânără cu un trup firav şi cu ochi mari, frumoşi şi meditativi.

„Îmi dedic viaţa în întregime Lui. Deşi nu sunt puternică

și nici potrivită pentru o astfel de muncă, știu că El poate să lucreze prin mine. Nu am experiență în lucrarea Domnului, dar Îl iubesc pe El și pe aceia pentru care El și-a dat viața."

„Iudita!" se șopti de la un capăt la altul al adunării.

Da, era Iudita. Odată cu reîntoarcerea ei în M -, după dureroasa despărțire de părinții și căminul ei, Iudita continuă să lucreze ca să-și câștige existența. Dar fiecare minut liber pe care-l avea era dedicat slujirii din dragoste. Cea mai mare plăcere a ei era să-i viziteze pe bolnavi și să-i îngrijească. Îi mângâia pe cei întristați și îi ajuta pe nevoiașii din jurul ei. Duminicile și sărbătorile le petrecea, ca mai înainte, la țară, unde radia bucurie și lumină împărtășind mesajul simplu al mântuirii și ajuntând oamenii în nevoile lor spirituale și fizice.

Deși aceasta era o lucrare binecuvântată, Iudita își dorise de multă vreme să aibă posibilitatea să lucreze mai mult și să se dedice în totalitate lucrării. După ce ajunsese să-i cunoască pe țăranii ruși, simpli, needucați, care deși se numeau creștini știau prea puțin despre binecuvântatul Mântuitor al oamenilor, ea îi înconjură din toată inima cu dragostea ei bogată. În repetate rânduri se gândise să renunțe la serviciul care o limita și să se încreadă în Domnul în ceea ce privea nevoile ei materiale și să meargă în mijlocul acestor oameni , să trăiască cu ei și să-i conducă la Hristos. Dar de fiecare dată amână, nefiind sigură dacă Domnul voia ca ea să facă așa ceva și nici dacă o asemenea slujire era pe placul Lui. În timp ce-l ascultă pe acest om al lui Dumnezeu chemând lucrători, primi asigurarea că sosise momentul când dorința inimii ei avea să se împlinească.

Iudita participase la fiecare întâlnire cu acest evanghelist fiindu-i un ajutor credincios. Se rugase pentru el în timp ce acesta predica, iar la terminare era mereu prezentă în camera în care se strângeau aceia care ridicaseră mâinile și

se ruga împreună cu ei. Predicile lui însuflețitoare întețiră în inima ei o dragoste și mai fierbinte pentru cei pierduți și un zel mai mare pentru slujire în via Domnului.

Iudita nu pierdu nici un minut când auzi apelul. O voce încurajatoare îi zicea: „Acum este timpul. Acesta este drumul pentru tine, Iudita. Dorul inimii tale va fi împlinit acum." Prin urmare se ridică și zise: „Sunt gata." Și într-adevăr era gata. Dumnezeu însuși își pregătise acest instrument pentru slava și gloria Sa.

La sfârșitul serviciului se consultă cu evanghelistul cu privire la detalii, iar acesta îi dădu o adresă și timpul când trebuia să se reunească cu ceilalți misionari. Iudita era foarte fericită și mulțumită de faptul că Dumnezeu o călăuzise și o conduse într-un chip atât de minunat. Nu își făcu iluzii deșarte. Știa că drumul pe care-l alesese nu era ușor. Avea să însemne renunțare la sine și greutăți, dar lucrurile acestea nu o înfricoșau. Adânc în inima ei simți o pace și o bucurie de nezdruncinat. Siguranța binecuvântată a faptului că Dumnezeu mergea cu ea îi era foarte scumpă. Era calea Lui, iar ea era decisă să calce pe urmele pașilor Săi.

Sosi ziua despărțirii. Mulți dintre prietenii ei creștini o conduseră la gară. Una dintre fete, care lucrase mai mult cu Iudita decât oricare alta, o întrebă printre lacrimi, „Iudita dragă, ne părăsești pentru un timp îndelungat? Pentru câtă vreme te-ai alăturat acestei misiuni?"

„Cred, draga mea Jean, că m-am dedicat Domnului și lucrării Lui pentru toată viața mea," răspunse Iudita privind gânditoare în depărtare. „Cel puțin aceasta este dorința mea."

Lucrarea la care se angajase Iudita fu într-adevăr foarte grea. Avertizările evanghelistului nu fuseseră exagerate de loc. Fiecare zi aducea noi încercări și noi lipsuri. În unele zile încercările erau mai grele decât se așteptase ea. O

asemenea viață era foarte dificilă mai ales pentru Iudita. Sănătatea ei nu era într-o stare prea bună și nu era obișnuită cu asemenea încercări deoarece toată viața ei fusese sub îngrijirea constantă a părinților ei iubitori, precauți și bogați. Cei din jurul ei credeau că nu va mai putea să continue munca prea multă vreme. Dar dragostea și mila față de cei în suferință continuau să o inspire din nou în fiecare zi. Neavând puteri proprii se rezema pe deplin pe Acel care putea să dăruiască toate lucrurile de care avea ea nevoie, clipă de clipă.

Oceanul de suferințe și sărăcie care-i înconjura în fiecare zi cerea de la ei o doză mereu crescândă de renunțare la sine și de muncă fără preget. Pretutindeni era evidentă o mare foame spirituală. Bărbați și femei, chiar și copii, cu toții erau obosiți și sfârșiți de lupta pentru existență, război și frica zilnică de moarte. Tânjeau și însetau după pace și odihnă în Hristos. Mulți acceptau Evanghelia care le era predicată, cu mult zel și cu mulțumire față de Dumnezeu. În fiecare localitate unde misionarii duceau vestea păcii, păcătoșii se prăbușeau sub povoara păcatelor și găseau iertare, pace și viață veșnică. Pe lângă foamea spirituală, misionarii erau întâmpinați în fiecare sat de sărăcie și boli. Acești oameni nenorociți erau lăsați fără asistență medicală și îngrijire adecvată (doctorii și farmaciștii fugiseră să-și scape viețile) și mureau cu zecile, adesea familii întregi.Existaseră cazuri în care membrii familiei muriseră unul după altul, și cadavrele rămaseră în casă săptămâni întregi, până s-a întâmplat că cineva le-a descoperit. Împreună cu ceilalți, Iudita se dărui din toată inima scopului ajutorării acestor suferinzi, neprecupețindu-și sănătatea și puterea în efortul de a face viața acestora un pic mai ușoară.

Așa se desfășură viața Iuditei, zi după zi. Domnul îi dăduse acest câmp de misiune și ea își îndeplinea partea cu

mare bucurie și recunoștință față de Stăpân.

Era o vară deosebit de caldă. Aerul era fierbinte de parcă fusese încălzit la foc și de abia se mai putea respira. Praful greu și înecăcios de pe ulițe umplea camerele cocioabelor din satul în care erau mulți bolnavi. Nu era nici o scăpare de canicula și praf.

Cu câteva zile în urmă, un grup de străini sosiseră în acest sat din sudul Rusiei și se stabiliseră într-o casă de la periferie care era așezată în mijlocul unei livezi. Trei dintre acești străini contractaseră tifos și erau foarte bolnavi - mai aproape de moarte decât de viață. Alți doi dintre ei îngrijeau cu schimbul de cei bolnavi, zi și noapte.

Era una din acele nopți fierbinți de vară. Aerul era arzător și sufocant. Era extrem de greu pentru pacienți care de abia mai puteau respira. Toate gemurile erau larg deschise, dar nu se simțea nici o briză.

Lângă fereastra care dădea înspre livadă era un pat pe care zăcea o fată tânără. De câteva ore era în delir. La o masă în apropiere ședea „bunicul" Asin. (Așa era chemat conducătorul grupului de către cei ce lucrau cu el.) El urmărea cu atenție pacienta care zăcea înaintea lui și care îl privea arătând cu mâna ei subțire, albă, în depărtare, vorbind foarte repede.

Deoarece pacienta i se adresa, „bunicul" Asin se apropie străduindu-se să-i prindă cuvintele. Dezamăgit dădu din cap. Nu putu înțelege nici un cuvânt deoarece fata vorbea în ebraică. Dintr-o dată își recăpătă conștiința și întrebă întinzându-și brațul ei slab și tremurând, „Nu m-ai înțeles, bunicule? Am crezut că ai înțeles tot ce am spus."

Prietenul ei o luă de mână și-i răspunse în timp ce-i palpă pulsul, „Nu, n-am înțeles nici un cuvânt. Cu cine ai fost? Ce te-a tulburat așa de mult, Iudita? Ai vorbit timp de aproape

două ore și ai fost foarte agitată tot timpul."

„O, am avut o vedenie minunată, bunicule. Dumneata și cu mine eram undeva într-un templu splendid, înțesat până la refuz cu evrei. Marele preot era acolo și el, îmbrăcat într-o robă preoțească frumoasă, somptuoasă. În mijlocul templului am zărit un om îmbrăcat sărăcăcios. Ședea acolo în tăcere. Ochii îi erau îndreptați înspre partea de răsărit a clădirii și acolo se odihneau asupra mulțimii prezente. Nu mi-am putut lua ochii de pe El. Cumva, am simțit că Acesta trebuie să fie Domnul Isus Hristos, Mesia lui Israel, Cel ce a venit acum la poporul Său. Și dumneata mi-ai spus că El este.... M-am decis atunci că voi mărturisi înaintea acestei mulțimi că El m-a mântuit de păcatele mele și că El e gata și poate să mântuiască pe oricine.

„Am început să le spun ce a făcut Hristos pentru mine. În tot acest timp El a rămas nemișcat. Am arătat cu degetul înspre El, spunându-le că El era acolo, în mijlocul nostru, dar nu știu din ce cauză, ei nu L-au văzut. Cu toate acestea mulți dintre cei care au auzit cuvintele mele au început să plângă și să se bată pe piept. Mulți dintre cei prezenți, inclusiv marele preot, și-au ridicat mâinile și au început să strige după iertare, plângând și văietându-se. Am fost atât de fericită de pocăința lor, dar a trebuit să-mi forțez vocea ca să mă fac auzită în ciuda zgomotului mare. Mi-a fost foarte greu. „Și știi, bunicule, acum mă simt așa de ușurată și de liberă, de parcă n-aș fi fost bolnavă niciodată. Domnul Care mi S-a arătat mai înainte m-a vindecat! O, ce moment fericit și binecuvântat a fost să-mi văd poporul pocăindu-se înaintea lui Iehova! Mi-aș dori să mai am o asemenea vedenie. Cred că binecuvântatul nostru Mântuitor va veni în curând să-și adune poporul din orice ținut, din orice popor, seminție sau limbă. Probabil că El mi-a arătat templul măreț care va fi zidit în Ierusalim în viitorul apropiat."

Prietenul ei o asculta în tăcere. Această schimbare bruscă în Iudita, care în ultimele zile se luptase cu moartea, îl uimea nespus de mult. Ea îi povestea experiența ei, vorbind cu vocea ei normală, sănătoasă, iar ochii cu care-l privea erau plini de bucurie. Pulsul și temperatura erau și ele normale. După o tăcere scurtă îi spuse: „Da, Iudita, Domnul va veni în curând pentru lumea întreagă și pentru Israel, dar după cum văd, pentru tine El a venit chiar în ceasul acesta. S-a atins de trupul tău bolnav și te-a vindecat. Lăudat și slăvit să fie Dumnezeu! Haide să-I mulțumim pentru bunătatea și mila lui și pentru ajutorul Său minunat!"

Cu aceste cuvinte, servul lui Hristos îngenunchie lângă pat și își vărsă inima în rugăciune și laudă pentru ajutorul minunat și dragostea lui Dumnezeu.

„În curând voi putea începe să lucrez din nou, nu-i așa?" întrebă pacienta după ce tovarășul ei se ridică de pe genunchi.

„Desigur. De îndată ce-ți recapeți puterile cu ajutorul lui Dumnezeu, vei putea să le folosești din nou pentru slava Stăpânului. Ne vom bucura să putem să lucrăm împreună din nou. Dar deocamdată, cred că cel mai bun lucru pe care ți l-ar putea da Dumnezeu ar fi un somn zdravăn. Trebuie să încetăm cu vorba acum, să fi fată cuminte și să încerci să dormi."

Din acel moment, Iudita se refăcu cu repeziciune. Era clar că Domnul voise să-și mai lase serva aici pe pământ pentru o vreme. Încă nu sosise clipa pentru ea când să meargă acasă și să fie pe vecie cu El. Mai era încă lucru pentru ea pe pământ, pentru ca Domnul să poată fi onorat prin ea. Multe suflete așteptau să fie duse la Hristos prin lucrarea ei. Domnul își manifestă dragostea și puterea redând sănătatea copilei Lui, când mai erau doar niște speranțe foarte mici de scăpare în prima parte a bolii ei.

Perioada anterioară îmbolnăvirii fusese extrem de obositoare, atât pentru ea cât și pentru colegii ei, cu muncă neîntreruptă și cu drumuri lungi, făcute pe jos, de la un sat la altul, uneori între 30 și 50 de kilometri, câteodată fără mâncare toată ziua, și nu rareori pe ploaie; alteori sub arșița arzătoare a soarelui. Pe lângă acestea, fiecare trebuia să care un bagaj în spate - Biblii și alte cărți, haine de schimb și lenjerie de corp și alte lucruri strict necesare. Mâncarea era foarte săracă și nu se prea găsea în acele vremuri. Și pe lângă toate acestea mai erau și persecuțiile din partea dușmanilor evangheliei lui Isus Hristos, care inventau tot felul de rele ca să le facă greutăți misionarilor. Oriunde și ori când aveau ocazia, aceștia îi hărțuiau și le făceau necazuri adesea arestându-i în mod ilegal. Uneori grupuri întregi de împotrivitori înfuriați veneau la adunările lor, gata să-i sfâșie în bucăți pe martorii adevărului, cum sfâșie lupii oile. Și ar fi făcut-o dacă nu ar fi intervenit Domnul în felul Lui minunat.

Cu puțină vreme înainte de a pica la pat, Iudita fusese în vizită la săraci. Ajunsese la o casă de la marginea satului, unde găsi câțiva copii bolnavi pe moarte. Ambii părinți muriseră de aceeași boală. Copiii erau toți inconștienți. Zăceau jos pe pământ, pe un braț de paie murdare într-un colț al încăperii. Nu aveau haine pe ei ci doar câteva cârpe murdare, putrezite pe jumătate care le înveleau trupușoarele. Peste tot mișunau păduchi. Nu era nimeni cine să-i îngrijească și erau sortiți unui sfârșit încet dar sigur.

A trece pe lângă acești copii săraci și nenorociți fu cu neputință pentru Iudita și pentru tovarășii ei. Deși Iudita nu se simțise bine în ultima vreme, împreună cu ceilalți, începuse de îndată să încerce să-i scape dacă era cu putință. După o muncă grea, îndelungată și neplăcută de spălat,

frecat și curățat, bolnavii s-au trezit în așternuturi proaspăt spălate, în odăi curate și bine aerisite, îmbrăcați în cămăși simple dar curate. După câteva zile de îngrijire bună și plină de dragoste, pacienții se simțiră cu mult mai bine și se aflară pe cale de refacere. Dar Iudita, obosită și epuizată, contactase tifos de la pacienții ei și se prăbuși sub povara bolii. Timp de săptămâni zăcu în pat, atârnând între moarte și viață. Însă Tatăl ceresc, plin de dragoste, veni în ajutorul copilei Lui credincioase.

În toată această perioadă de muncă istovitoare și în timpul bolii, Iudita nu-i uită pe părinții ei iubiți și pe poporul ei. Nu mai auzise nimic de la ei din noaptea în care tatăl ei o alungase de acasă. Nici una din scrisorile ei nu primi răspuns. Acesta fu cel mai greu test al credinței ei. De multe ori se retrăgea în singurătate și căuta câte un loc liniștit unde vărsa multe lacrimi fierbinți și unde mijlocea la Dumnezeu pentru mântuirea părinților și surorilor ei. Uneori povara devenea aproape de nesuportat la gândul că mama ei dragă o alugase cu un asemenea blestem pe buze. Gândul că mama ei ar putea muri pe neașteptate, fără să aibă pace cu Dumnezeu și fără să se fi împăcat cu ea, era o mare tortură pentru Iudita. Nici nu-i venea să se gândească la faptul că mama ei ar putea merge în pierzare veșnică. În asemenea momente simțea o dorință aproape irezistibilă să meargă acasă și să-și implore mama să se împace cu Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. Dar imposibilitatea situației în care se afla o determinase să renunțe. Neputând să facă nimic pentru mântuirea tatălui, mamei și surorilor ei, Iudita se ducea mai des și cu mai multă ardoare în rugăciune înaintea Domnului pentru ei.

Boala care o reținuse pe Iudita de la lucru câteva săptămâni trecuse. De îndată ce se simți în stare, se angajă din nou cu toate forțele în lucrarea binecuvântată de

răspândire a evangheliei printre acei ce nu cunoșteau minunata bucurie a unei vieți sfinte în comuniune cu Domnul Isus Hristos.

O pagină ruptă din jurnalul ei și găsită întâmplător după plecarea ei acasă ne spune câte ceva despre această perioadă:

„Luni, 1 septembrie 1919. B -. Lăudat să fie Domnul că m-a întărit din nou și pot să fac și eu ceva pentru Domnul meu! Vineri am fost în satul G -, sâmbătă în H -. Duminică dimineață am fost la adunarea fraților ruși. După amiază am fost la biserica germană. După aceea din nou la frații ruși. Mai târziu am avut o adunare a surorilor. După această întâlnire ne-am dus la serviciul de seară. Am cântat mult, am depus mărturii și ne-am rugat cu frații. Tatăl ceresc și-a slăvit Numele și ne-a binecuvântat din belșug."

Iudita era întrebată adesea de către țăranii care se strângeau în jurul ei și de către bolnavii pe care-i îngrijea, care-i ascultau mărturisirea simplă și sinceră a credinței ei în Isus: „Cum se face că tu, o evreică, ni-L predici pe Domnul Isus? Căci evreii au fost cei ce L-au răstignit pe Hristos și ei nu-l recunosc nici până astăzi."

De obicei, Iudita răspundea acestor întrebări în stilul ei umil, dulce și simplu, și le povestea felul în care l-a găsit pe Mântuitorul ei și cum și-a dedicat întreaga viață în slujba Lui datorită faptului că singura ei dorință era să trăiască doar pentru El.

„Dar ești încă atât de tânără și ești așa de delicată și de drăguță," o întrerupse o dată o bătrânică, în timp ce ea le vorbea despre Prietenul păcătoșilor care și-a dat viața ca să ne salveze. Această bătrânică o ascultase cu multă atenție, iar pe obrajii ei zbârciți se prelingeau lacrimi.

„Pentru noi cei bătrâni a sosit vremea să ne gândim la Dumnezeu, dar tu ești încă așa de tânără. Stau aici și mă uit

la tine - ești o fată atât de frumoasă - și nu pot să nu mă gândesc la faptul că tu ești așa de diferită față de alți oameni!"

„De ce, bunicuță dragă, nu sunt la fel ca și ceilalți oameni?" o întrebă Iudita pe bătrânică privind-o cu ochii ei veseli și jucăuși.

„De ce, draga mea? Păi alții de vârsta ta nici măcar nu se gândesc la Dumnezeu. Ei se distrează și-și caută drăguți și drăguțe. Iar - tu mergi din loc în loc cu rucsacul pe umerii tăi slăbuți și ne vorbești de Domnul Dumnezeul nostru, vindecând bolnavii și ajutându-i pe cei săraci. Și nici măcar nu accepți o plată pentru munca ta de la nimeni. O, de ar trimi-te Dumnezeu mai mulți binefăcatori buni și cinstiți ca tine la noi, oameni neînvățați și săraci!"

Iudita ascultă cuvintele venite din adâncul inimii sincere a acestei femei simple și nu putu să-și rețină lacrimile de compasiune.

„Da, bunică dragă," adăugă ea după o scurtă pauză; „și eu am fost la fel ca toți ceilalți mai demult. Am avut de toate din belșug. Mi-au plăcut și distracțiile. Am fost logodită cu un băiat bun, frumos și bogat. Am iubit plăcerile și m-am distrat ca și restul lumii. Dar într-o zi am auzit de Domnul și Mântuitorul meu și am renunțat la traiul meu păcătos și de asemenea la iubitul meu și am devenit mireasa Domnului Isus Hristos. I-am dat lui inima și întreaga mea viață. El m-a învățat să iubesc pe toată lumea și să fac munca pe care încerc să o fac în mijlocul vostru. În ceea ce privește munca mea, El Însuși îmi va da o răsplată minunată, acolo sus în ceruri, când am să fiu cu El o veșnicie întreagă. Dar și aici jos pe pământ, El a făcut așa de mult pentru mine și pentru voi toți. Și-a dat viața lui scumpă pentru voi. A murit cea mai crudă și dureroasă moarte pe cruce. Dragostea Lui cea mare față de noi, niște sărmani păcătoși, L-a determinat s-o facă.

De la noi nu cere nimic decât inima noastră rea, încăpățânată și îmbolnăvită de păcat, pe care vrea să o spele și să o curățească în sângele Lui scump. Dacă îi dăm voie să o facă, după moarte ne va duce în minunata și slăvita Lui împărăție cerească."

„O, copila mea scumpă, cât de mult doresc să fiu cu El în împărăția Lui! M-am gândit mult la acest lucru în ultima vreme, dar știu prea bine că sunt o păcătoasă rea și am păcătuit mult. Cum poate El oare să ducă o asemenea păcătoasă în ceruri când acolo sunt doar sfinți și oameni fără de păcat? Am fost și eu odată tânără și frumoasă ca și tine, dar vremea a trecut. Acum fața îmi este acoperită de ridurile astea urâte. Cugetul meu nu-mi dă pace. El vorbește cu glas tare despre păcatele mele din trecut, deoarece viața mea în tinerețe nu a fost ca și a ta. Nu m-am gândit niciodată la Dumnezeu, la moarte și nici la faptul că într-o zi va trebui să dau socoteală de viața mea păcătoasă înaintea Judecătorului cel drept. Atunci mi s-a părut că voi fi mereu tânără, frumoasă, sănătoasă, iar acum sunt doar o epavă veche. Sfârșitul nu-mi este prea departe. Dar după aceea? Mi-am trăit toată viața fără de Dumnezeu. Inima îmi este pătată și neagră din cauza păcatului. Toate sunt în urmă acum. Nu pot lua cu mine nimic în lunga călătorie care-mi stă în față. Doar păcatele mele și rușinea mă vor urma. Gândul la ceea ce mă așteaptă de cealaltă parte a mormântului mă înspăimântă. Petrec multe nopți nedormite gândindu-mă la acest lucru. De-ar avea milă de mine Dumnezeu cel îndurat și să-mi ierte păcatele cele multe!"

Lacrimi mari de pocăință neprefăcută se prelinseră pe obrajii ei uscați, palizi și zbârciți.

Câteva ore mai târziu, la ușa bordeiului, o femeie schimbată, veselă, o sărută din toată inima pe Iudita de rămas bun. Ochii îi erau luminați de bucurie și pace în timp

ce-i ura Iuditei binecuvântări bogate de la Dumnezeu. Prin Iudita auzise pentru prima oară în viața ei de dragostea și puterea mântuitoare a lui Isus Hristos, și ea răspuse dragostei Lui dăruindu-i inima ei întunecată, păcătoasă, pe care El o curăți și o spălă în sângele Său ispășitor. Iar acum pacea, o pace minunată, și bucuria domneau în inima ei în aceste zile pe care le mai avea de trăit pe acest pământ.

„Domnul cel bun te-a trimis la mine ca mesager al Lui, ca un înger al Lui. Păstorul cel plin de dragoste și de milă m-a căutat și pe mine, sărmana oaie pierdută," zise bătrânica plină de bucurie. „Du-te acum la alți disperați, oameni bolnavi de păcat așa cum am fost și eu. Du-te acum, du-te draga mea, du-te mireasă a lui Hristos! El Însuși va fi cu tine ori unde vei merge. Eu nu pot să merg să-L servesc în acest fel, deoarece nu mă mai țin picioarele. Sunt gata acum să intru plină de bucurie în împărăția Lui slăvită! Moartea nu mă mai sperie. Dimpotrivă, mi-e dor de ea și o aștept."

Un șuvoi proaspăt de lacrimi începu să i se reverse pe obraji. Era fericită că a fost mântuită, dar în același timp îi părea rău să se despartă de Iudita.

„Rămâi cu bine, bunică dragă, de-acum iubită soră în Hristos. Trebuie să plec. Sunt încă multe suflete pe care Mântuitorul vrea să le atragă la Sine. Poate ne vom revedea în curând acolo!" zise Iudita ridicându-și fața radiind de bucurie înspre ceruri. „Domnul să fie cu tine, soră dragă, în aceste zile din urmă."

Ridicându-și rucsacul pe umeri, Iudita se uită pentru ultima oară în ochii noii sale prietene, după care o luă din loc.

În acest fel își petrecea Iudita timpul în lucrare. Dragostrea lui Dumnezeu și numeroasele convertiri care transformau viețile într-un mod atât de vizibil, o inspirau pe

Iudita de fiecare dată. Munca ei nu era în van și nici lipsită de roade.

Se întâmpla adesea că era întâmpinată cu răceală, uneori chiar cu dușmănie, dar sinceritatea ei, simplitatea și dragostea ei neprefăcută câștigau întotdeauna victoria și nu puțini erau cei conduși de ea la Calvar, unde se plecau în pocăință sinceră și găseau bucurie, pace și viață veșnică.

Acele situații erau surse deosebite de bucurie pentru Iudita și era foarte încurajată să vadă că acei ce îi arătaseră ură și ostilitate la început, acum veneau înaintea lui Isus Hristos și I se plecau cu umilință, deoarece aceasta îi întețea în inimă speranța că poate și părinții ei vor fi biruiți în timp de dragostea lui Hristos și că și ei își vor pleca genunchii înaintea Celui pe care îl urau acum, Mesia și Salvatorul lor.

Încercarea care venise asupra Iuditei, prin boala gravă, nu trecu fără să lase un semn permanent asupra vieții ei. Iudita se ridică de pe pat o persoană schimbată. Totdeauna fusese plină de viață și de bucurie, dar acum era parcă transfigurată. Arăta de parcă ar fi fost pe muntele schimbării la față, unde gloria lui Dumnezeu i-ar fi apărut iar acum s-ar fi reflectat asupra întregii ei vieți. Devenise mai tăcută, și o umbră ciudată de melancolie i se putea zări adesea pe chipul care altădată strălucea de veselie. Aceasta nu era tristețe sau dor după ceva de pe pământ, ca de exemplu părinți sau prieteni. Iudita se gândea mai mult la lucrurile cerești după boala ei. Întreaga ei ființă părea să exprime un dor nespus după locașurile cerești. Sufletul îi înseta și tânjea să fie acolo cu El. Cuvintele și acțiunile ei erau mai profunde și mai pline de seriozitate decât înainte.

Această schimbare nu putea să scape de ochii colegilor ei, cu care era în contact zi de zi. Subiectele ei de conversație preferate în timpul călătoriilor lungi dintre sate și orașe erau venirea Domnului, răpirea bisericii și întâlnirea cu El.

„Știi bunicule," îi zise conducătorului grupului în timpul uneia dintre aceste călătorii, „L-am văzut pe Domnul Isus adesea în timpul bolii mele, în diferite forme și în diferite locuri. Dar de fiecare dată era în legătură cu cea de a doua venire a Lui. Nu știu, mi se pare tot mai mult că venirea Lui după biserică va avea loc în curând. Uneori mă gândesc că trebuie să-I auzim chemarea în orice clipă.

O voce interioară, voce care m-a mângâiat, inspirat și îmbărbătat de atâtea ori în orice situație din viața mea după convertirea mea, dar în mod deosebit în perioade de persecuții și încercări, îmi spune mereu să fiu gata să mă întâlnesc cu Dumnezeul meu. Îl aștept să vină în orice clipă. Această lume mi-a fost dragă în trecut și am fost atât de preocupată cu lucrurile pământești, dar în ultima vreme toate acestea îmi par atât de străine și de îndepărtate de mine. În ultimele zile nici măcar nu am simțit povoară și tristețe așa de mult gândindu-mă la părinții mei. Am putut să mă gândesc la ei cu calm. Nu simți și matale la fel?"

„Nu, Iudita," răspunse evanghelistul. „Nu simt exact la fel ca tine, dar și eu cred că venirea Domnului nostru este foarte aproape. Cred că El va veni cât timp mai sunt în viață pe acest pământ și Îl voi vedea față în față. Dorința cea mai mare a inimii mele este să trăiesc și să le spun oamenilor de apropiata lui revenire. Privindu-te, am observat o mare schimbare în tine de când cu boala. Câteodată m-am gândit că nu ți-ai revenit pe deplin și că ai reînceput lucrul prea devreme. Multele privațiuni și greutăți sunt o povoară prea grea pentru trupul tău firav. Uneori mi-a venit gândul să te trimit la unul dintre prietenii noștri creștini pentru odihnă și recuperare. Chiar astăzi m-am gândit la acest lucru în timp ce veneam pe drum. Ești destul de obosită și de epuizată."

„O, nu, frate, mă simt bine și sănătoasă, iar greutățile din drumul nostru mi se par mult mai ușoare decât înainte. Nu

mă gândesc deloc la odihnă. Aș fi cea mai nefericită ființă dacă m-aș îndepărta de la lucrul pe care-l fac, chiar și pentru o perioadă de timp scurtă. Gândurile și simțămintele pe care ți le-am împărtășit nu sunt rezultatul bolii sau al oboselii, ci în mod exclusiv al convingerii că Domnul Isus mă va lua în curând la Sine."

Ultimele cuvinte ale Iuditei fură rostite aproape în șoaptă, iar fața ei, strălucind de bucurie și de anticipare, era îndreptată în sus; ochii ei îngândurați priveau la cer de unde Îl aștepta pe Domnul și Mirele ei ceresc.

„Dacă e așa, facă Domnul să fii gata să te întâlnești cu El în orice moment. Timpul nostru este în mâinile Lui. Poate că vremea plecării tale acasă este într-adevăr foarte aproape. Ori s-ar putea ca pentru noi toți și pentru toți sfinții Lui de pe pământ, clipa răpirii să fie iminentă. Sunt foarte sigur că ziua venirii Lui nu este foarte departe deși nu simt întocmai la fel ca și tine. Prin urmare, haide să lucrăm cu credincioșie în aceste zile care s-ar putea să fie de pe urmă, ca atunci când El va veni să nu ne găsească lenevind ci angajați din plin în lucrarea la care ne-a chemat. Vocea Lui ne cheamă mai mult ca oricând în aceste zile la priveghere și lucrare.

Vedem cum noaptea întunericului și a păcatului acoperă popoarele tot mai mult pe zi ce trece. Nelegiuirea crește cu repeziciune și se revarsă asupra pământului ca un potop. Dragostea din inimile multor creștini se răcește. Poporul lui Dumnezeu din Rusia este prigonit și persecutat de către guvern. Creștinii îndură foame, lipsuri și martiraj din pricina credinței lor în Isus Hristos. În Europa de vest și în special în America, Domnul Isus Hristos este respins și lepădat tot mai mult pe zi ce trece, și aceasta de bună voie, fără presiuni și persecuții.

Luminile bisericilor devin mai slabe pretutindeni. Nenorocirile și durerile cresc și se răspândesc peste tot

pământul asemeni unor monștri amenințători. Dumnezeu le trimite ca pe niște ultime mijloace de a trezi lumea și de a-și avertiza poporul că venirea Lui este aproape și ultima mare judecată asupra lumii se apropie. Lumea îl respinge și îl disprețuiește tot mai mult pe Dumnezeu, pe Domnul Isus, legile și poruncile Lui. Și deoarece oamenii nu vor ca El să domnească peste ei, Dumnezeu le îngăduie precursorilor lui Anticrist să domnească. Obosită și nemulțumită de poruncile date de Dumnezeu, lumea culege dezordine și distrugere.

Un lucru însă îmi mângâie și îmi înveselește inima în aceste zile, și anume că în aceste zile întunecate de judecată, ce s-au abătut asupra țării noastre, așa de multe suflete se trezesc din somnul păcatului și morții și înviază pentru Dumnezeu, dăruindu-i Lui viețile și inimile lor, așa că aceste zguduiri groaznice nu mișcă țara noastră în zadar."

Capitolul 6

Tânăra martiră

Norii se întunecă - Ultimele zile-
- Credincioasă până la moarte

Se făcuse toamnă târzie. Frunzele galbene și maronii, rupte din copaci de vânt, acopereau pământul jilav asemenea unui covor colorat. Ploaia rece se revărsa în torente.

Un grup de oameni își croiau drum prin pădurea din apropierea unui sat, străduindu-se să evite băltoacele și noroiul, pășind pe frunzele veștejite și pe vreascurile care acopereau pământul. Ploaia îi udase până la piele, iar straiele le erau de noroi până la genunchi. Ranițele pe care le purtau în spate, pline cu haine și alte necesități, erau ude și grele.

Ajungând în apropierea satului, străinii se opriră pentru o clipă și se uitară în jur, de parcă ar fi căutat ceva. Apoi se întoarseră și o luară înspre una dintre casele țărănești în care apoi intrară după ce ciocăniră la ușă. Țăranul și nevasta lui îi salutară pe musafiri cu căldură, iar apoi îi ajutară să se descotorosească de hainele și încălțămintea udă și plină de noroi. Călătorii erau obosiți după drumul lung pe care-l străbătuseră și de asemenea erau flămânzi, dar fețele le erau luminate de o bucurie interioară, iar vocile lor nu trădau vreo urmă de cârtire sau nemulțumire. În timp ce-și curățară hainele, atât cât se putea, le povestiră gazdelor primitoare

despre drumul lor de cinsprezece- douăzeci de kilometri pe jos, pe drumul noroios, sub rafalele de ploaie. Apoi îngenunchiară și se uniră în rugăciune, lăudându-L pe Dumnezeu pentru puterea și paza din timpul călătoriei și pentru fericita întâlnire cu copiii Lui, sub al căror acoperiș își găsiră un adăpost temporar.

„Ne bucurăm și mulțumim din toată inima Domnului că ați venit la noi și că ați ajuns cu bine," zise gazda. „Noi și cu alți câțiva din acest sat v-am așteptat cu nerăbdare de câteva zile. Ni s-a spus că un grupuleț de misionari se îndreaptă încoace. Așa că ne-am gândit să ne luăm caii și căruța și să mergem în întâmpinarea voastră. Din păcate, a continuat să plouă, ba parcă vremea s-a făcut și mai rea în loc să se îmbunătățească, așa că drumurile au devenit impracticabile. Ieri au trecut trupele prin sat și aveau cu ei o căruță plină cu soldați răniți și bolnavi, trasă de patru cai, care de-abia târau căruța pe uliță. Cu doi cai ar fi imposibil să tragi o căruță, chiar și pe o distanță scurtă, mai ales cu niște cai slabi ca cei pe care mi i-au dat soldații în schimbul celor patru cai buni și tari pe care mi i-au luat. Deci v-a trebui să vă mulțumiți cu bunele noastre intenții. Deci, slavă Domnului că ați ajuns până aici! Domnul nu v-a lăsat fără de ajutor."

„Cred că vreți să vă începeți lucrarea diseară, în acest loc, nu-i așa? Dacă da, pot să-i anunț pe săteni de îndată. Cu toții sunt așa de descurajați și de sătui de întâmplările din ultima vreme, încât până și cei ce se împotriveau Evangheliei din răsputeri înainte, acum încep să-L caute pe Dumnezeu. Toate satele dimprejur sunt ocupate de trupe, și majoritatea caselor sunt pline de bolnavi și de răniți. Soldații au răspândit tifos și alte boli în rândul civililor, și la fiecare pas dai de suferință și necaz. Cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt la limita disperării, iar noi suntem doar o mână de creștini, numai câteva familii, și chiar și noi suntem

câteodată descurajați și tremurăm de frică, neștiind care va fi ieșirea din această situație. Soldații dau raite prin sat zilnic, prădând, amenințând și uneori omorând. Ne iau ultima bucată de pâine, animalele, hainele și tot ceea ce le convine. Să protestezi sau să ascunzi lucruri e imposibil, pentru că în momentul în care găsesc ceva ascuns îl împușcă pe proprietar pe loc. Da, trăim vremuri grele! Cine știe cum se vor termina toate acestea și ce ne va aduce viitorul?" Încheie cu un oftat adânc.

„Bunicule, n-ar trebui să începem de-acum și să mergem să vizităm câțiva bolnavi?" întrebă o voce dintre musafiri.

„Nu, Iudita, suntem cu toții foarte obosiți și nu te socotesc nici pe tine mai prejos decât pe ceilalți. Pe lângă aceasta, mi se pare că gazda noastră se îndeletnicește cu ceva în bucătărie, pregătindu-ne ceva de-ale gurii și cred că ar fi un lucru înțelept să ne întărim un pic, deoarece suntem cu toții foarte flămânzi. Mai întâi de toate, trebuie să încercăm să ne uscăm hainele și pantofii atât cât putem. Diseară vom ține prima adunare, așa că vom avea ocazia să ne cunoaștem cu localnicii. Mâine, dacă Domnul îngăduie, vom fi gata pentru orice slujbă ne pregătește El. E clar că vom avea suficient de lucru în acest loc."

Era mai mult de lucru în satul respectiv și în vecinătăți decât era în stare să acopere un grup mic de lucrători zeloși. Pretutindeni împrejur erau trupe rivale, care luptau între ele, răspândind moarte și distrugere. Bolile epidemice, printre care predominau tifosul și febra tifoidă, secerau mai multe vieți, atât din rândul civililor cât și al soldaților, decât în luptele propriu-zise.

Iudita, asemeni unui mic samaritean, umbla prin această vale a morții în mijlocul tristeții și al vaietelor. Frigul, noroiul și ploaia nu o puteau reține de la slujba ei plină de dragoste în mijlocul acestor oameni nenorociți, bolnavi în

trup și în suflet. Dând o mână de ajutor acolo unde era nevoia mai mare, îngrijind de bolnavi, nu pierdea nici o ocazie de a vorbi despre Domnul Isus Hristos și de dragostea Lui față de oameni.

Când citea Biblia în casele în care se strângeau prietenii și vecinii ca să o asculte, printre cei adunați erau adesea și soldați. Unii dintre ei, atinși de Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, își recunoșteau păcatele și își mărturiseau crimele. Nu mic fu numărul soldaților care veniră la picioarele lui Isus cerându-și iertare, și fură născuți din nou, după care părăseau stilul de viață sângeros care ducea la pedeapsă și moarte veșnică și începeau o viață nouă, sfântă, urmându-L pe Domnul Isus pe calea care duce la bucurie și viață veșnică.

Pocăința tovarășilor lor și proclamarea adevărului i-au făcut pe alții să turbe de furie. Aceștia veneau la adunări, unde începeau să se împotrivească, să înjure, să blesteme pe Dumnezeu și pe acei ce citeau Biblia și predicau adevărul.

„Voi mergeți peste tot cu un singur scop, acela de a-i prosti și a-i înșela pe oameni cu Evanghelia voastră," zise o dată unul dintre acești împotrivitori. „Vă cunoaștem noi pe voi predicatorii foarte bine! A venit vremea să vă retezăm capetele, și asta cât de curând! Unde ați fost până acum? Aș vrea să știu și eu. De ce nu le-ați vorbit de pocăință capitaliștilor, când aceștia asupreau clasa muncitoare săracă? De ce nu le-ați spus să se pocăiască și să înceteze să-i asuprească pe săraci? Acuma, după ce noi ne-am răsculat împotriva lor și am luat armele de la ei, ați apărut și voi printre noi încercând să ne speriați cu chinurile iadului, vorbindu-ne de păcatele noastre și de dragostea Hristosului vostru, îndemnându-ne să ne iubim unii pe alții. Asta-i dragostea noastră față de voi!" țipă el scoțându-și sabia amenințător. „Uitați-vă la mine, aceasta este cea mai bună expresie a

dragostei noastre față de voi și alții ca voi!"

„Fețele voastre vă dau de gol că nu v-a ars soarele pe câmp," continuă soldatul furios. „Nici nu a trebuit să respirați vreodată aerul prăfuit și înecăcios din fabrici. Dimpotrivă, probabil că v-ați trăit viața în cuiburi bogate și pline de comfort. Iar acum, după ce noi am distrus aceste cuiburi comode, păsările au zburat în toate direcțiile implorându-ne să vă iubim și să vă plângem de milă. Vă vom arăta noi dragoste, atât vouă cât și Hristosului vostru!" Scrâșnind din dinți, se întoarse și privi audiența.

„Mai sunt printre voi idioți care vor s-o asculte citind din evangheliile ei? Cartea asta tâmpită, plină de povești, mistificări și închipuiri. Și unii mai plâng ca și niște babe nebune!

Ia uitați-vă la fața ei!" - zise el îndreptându-și sabia înspre Iudita - „nici măcar nu-i rusoaică! Probabil că-i evreică. Ha! Ha! Vă citește din cartea ei de povești că evreii l-au răstignit pe Hristos, iar ea, o evreică, Îl predică în fața voastră pe același Hristos, prezentându-L ca Dumnezeu. Nu-i așa că-i comic? De-ajuns! Ar trebui alungată din mijlocul vostru. Ba nu, cel mai bine și cel mai plăcut ar fi s-o spânzurăm!"

Omul râdea cu hohote, un râs răgușit, diavolesc care umplu de fiori fiecare suflet de față.

Cât timp vorbi soldatul comunist, Iudita nu scoase un cuvânt. Stătu acolo, cu Biblia deschisă, privind audiența cu dragoste și compasiune.

„Prietenul nostru a spus câteva lucruri adevărate despre mine," începu Iudita după ce termină de vorbit comunistul. „V-a spus că sunt o evreică și că nu am lucrat niciodată pe câmp sau în fabrică ci am trăit în bogăție și într-un cămin comfortabil. Toate acestea sunt adevărate. Nu a greșit cu nimic până aici. Cu toate acestea a greșit în toate celelalte

afirmații. Nu pierderea bogățiilor și nici dorința de a-mi înșela semenii m-au făcut să-mi părăsesc căminul. Unicul motiv pentru care sunt aici este dragostea mea față de Mântuitorul meu, Domnul Isus Hristos, și față de sufletele pierdute.

Din fragedă copilărie am fost învățată exact aceleași lucruri de care a vorbit prietenul nostru cu câteva clipe în urmă, și anume că Domnul Isus Hristos a fost un înșelător și că Evangheliile sunt o colecție de povestiri și de minciuni. Am crezut ceea ce mi s-a spus și am trăit la fel ca oamenii din jurul meu. Dar, laudă și slavă Răscumpărătorului meu, El mi-a dat ocazia să particip la o adunare ca și aceasta. Acolo a fost citit și explicat Cuvântul lui Dumnezeu. Și acolo m-am convins că Isus Hristos nu este un înșelător - ci Fiul lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului și de asemenea Creatorul nostru. La împlinirea vremii, El a venit pe pământ și aici a murit pentru noi ca să ne răscumpere din păcat și moarte, ca să ne împace cu Dumnezeu și unii cu alții.

Păcatul i-a împărțit pe oameni în săraci și bogați, în ruși, germani, chinezi, evrei și așa mai departe. Ca rezultat al păcatului oamenii se dușmănesc; se persecută și se omoară unii pe alții. Pornesc războaie sângeroase unii împotriva altora și frații se luptă cu frații lor în cele mai teribile revoluții care ruinează și distrug tot ceea ce e nobil și bun. Dar Hristos a venit ca să-i unească pe toți oamenii într-un popor, într-o singură turmă. După ce am învățat acest adevăr din scripturi am încetat să mă consider evreică. Am găsit acolo că toți oamenii trebuie să fie frați și surori și că trebuie să ne iubim unii pe alții, deoarece aceasta este voia Domnului Isus Hristos pentru noi, oamenii.

Din ziua în care L-am primit pe Hristos, m-am hotărât să merg și să spun această minunată veste bună a dragostei lui

Dumnezeu tuturor și pretutindeni. Despre aceasta vă vorbesc și vouă, celor ce v-ați strâns aici în această seară. De ce se urăsc și se omoară oamenii unii pe alții? Cei ce ucid, nu sunt și ei oameni, la fel ca și victimele lor? Nu sunt și ei îngroziți de posibilitatea unei morți violente, premature, la fel cum sunt cei pe care-i ucid ei? Nu plâng oare părinții, soțiile și copiii lor moartea celor dragi? Văd aici câțiva tineri înarmați până-n dinți. Oare nu vor vărsa mamele voastre în vârstă lacrimi amare când vor afla de moartea voastră prematură? Poate unii dintre voi v-ați lăsat acasă copilașii dragi. Nu vor suferii ei oare din greu dacă ar deveni orfani? Și chiar dacă nu ați avea pe nimeni, ați vrea să muriți? Și totuși, sunteți zilnic în pericol de a fi uciși de alți tineri, înarmați ca și voi.

Cu toate acestea, acesta nu este nici cel mai important și nici cel mai groaznic lucru. Întrebarea cheie este, ce vă așteaptă acolo, de cealaltă parte a mormântului? Cu toții vom muri într-o zi, fără excepție. După cum ne-am trăit zilele aici pe pământ, așa vom trăi și în eternitate. Moartea ne separă sufletul de trup, dar nu ne eliberează de păcatele noastre și nici nu ne scapă de consecințele unei vieți păcătoase, adică pedeapsă veșnică. Conștiința noastră nu va fi curățită când vom trece prin porțile locuinței morților. Dimpotrivă, toate gândurile, cuvintele și faptele noastre vor fi descoperite și făcute de cunoscut după trecerea noastră de pe acest pământ. Ah, ce groază și ce suferință să ne vedem acolo așa cum suntem în realitate, în adevărata lumină a veșniciei. Unde ne vom putea ascunde? Nu putem să scăpăm de noi înșine și nici de faptele care ne urmează.

Domnul vă cheamă deci, acum cât timp se mai poate. Încă nu este prea târziu. El este gata să spele în sângele Său scump fiecare inimă murdărită de păcat care vine la El. Mi-a spălat-o și pe a mea atunci când am venit pentru întâia oară la El. El le va curăți și pe ale voastre, astăzi, chiar în

această clipă, numai dacă sunteți gata să veniți la El. Îi veți respinge oare dragostea, chemarea de a veni cu un duh de căință și de a vă deschide inimile înaintea Lui? Cine este gata să vină?"

Lacrimi de pocăință curgeau pe multe fețe și multe inimi se plecară înaintea Domnului în urma mărturisirii făcute cu simplitate de Iudita. Fu o mărturisire venită din adâncul inimii ei și merse direct la inimile celor ce o ascultau. Dar Satana nu dormea. Cel rău își ațâță slujitorii. Omul care-i amenințase mai înainte deveni tot mai furios pe măsură ce ea vorbea. Privirea lui amenințătoare părea să o străpungă pe Iudita în timp ce izbea în podea cu vârful sabiei. Când își rosti Iudita ultimele cuvinte de chemare, acesta părăsi brusc încăperea trântind ușa și rosti un jurământ înfiorător. Aruncându-i Iuditei o privire plină de venin, urlă: „Tu vei fi prima care te vei căi de cuvintele tale!"

Zilele trecură una după alta. Vremea fusese foarte rea în ultimul timp. Era rece și ploios, iar ploile erau adesea însoțite de furtuni. Întreaga natură era mohorâtă și întunecată, de parcă ar fi fost acoperită cu giulgiul morții. Iudita însă părea să nu bage de seamă imaginea posomorâtă a toamnei. Era prea absorbită de îndatoririle ei de a-i ajuta pe cei bolnavi și în suferință și de dorul ei de a aduce sufletele nemuritoare ale celor ce însetau și flămânzeau după pace și odihnă în Hristos. Ei totul i se părea frumos și bun, deoarece totul părea iluminat de o anumită lumină. Zi și noapte putea fi văzută pe ulițe mergând să-și îndeplinească lucrarea plină de dragoste, indiferent cât era de întuneric, rece sau noroios. Și peste tot unde mergea reflecta lumina cerului și răspândea pace și bucurie în această vale a păcatului și a morții.

Iudita nu băgă de seamă faptul că asupra vieții ei se îngrămădeau nori întunecați și deși, care nu prevesteau

nimic bun și care deveneau tot mai amenințători. Dragostea ei față de cei nemântuiți și așteptarea continuă a venirii Domnului au făcut-o să nu vadă aceste lucruri. Cu toate acestea norii deveneau mai deși și mai negri cu fiecare oră care trecea. Satana, prințul întunericului și a tuturor relelor de pe pământ nu putea să doarmă sau să stea cu brațele încrucișate la vederea muncii neobosite a acestei copile a lui Dumnezeu și a mulțimii de suflete răscumpărate din captivitatea puterii lui întunecate și aduse la lumina și libertatea fiilor lui Dumnezeu.

În ultima vreme, diavolul înarma tot mai mulți oameni, tot mai cruzi și mai răi, împotriva ei. Inimile acestora erau înțelenite de o viață plină de păcat și crime. Sufletele acestea întunecate urau lumina pe care o răspândea Iudita oriunde mergea. Ura lor crescu constant, până când, într-o zi, fură pregătiți să comită încă o crimă bestială.

La una din întâlnirile lor secrete, se deciseră să-i omoare pe toți acei ce le reaminteau în mod constant de păcatele lor și de judecata iminentă a lui Dumnezeu. Erau hotărâți să elimine lumina de pe cărarea lor întunecată care ducea înspre o veșnicie petrecută în iad. Câteva zile mai târziu planul lor diabolic fu pus în aplicare.

La crăpatul zorilor unei zile mohorâte și cețoase de toamnă, un om singuratic se strecura cu grijă peste câmpurile semănate cu grâu. Era clar că venea dintr-un sat și se îndrepta spre celălalt. Tot la câteva minute se uita cu frică în jur, de parcă se temea de ceva. Brazdele, care de obicei erau moi, înghețaseră în timpul nopții, făcându-i deplasarea posibilă. Călătorul singuratic se străduia să o țină cât mai departe de drumuri și era evident că se ascundea de cineva, sau cel puțin încerca să nu dea de gol direcția în care se îndrepta.

Pe fața lui se citea clar o tristețe adâncă, greu de descris.

Din pieptului său apăsat îi scăpa din când în când câte un oftat, iar ochii triști priveau cu durere înspre ceruri. Omul ajunse în vârful unui deal și de acolo începu să coboare încetișor înspre satul Andreievka, ale cărui case erau răspândite în vale. Întreaga vale era cufundată într-o ceață deasă.

Călătorul se opri timp de câteva clipe. Privi cu grijă în jur, după care o luă la stânga, prin livezile și grădinile părăginite din spatele caselor. Din când în când auzea voci omenești, cântecul cocoșilor și zgomotul făcut de animalele care se trezeau.

Când ajunse aproape de celălalt capăt al satului, se îndreptă cu ezitare înspre o șură veche, abandonată, care nu era departe de celelalte acareturi. Mai demult fusese folosită pentru depozitarea fânului și a altor nutrețuri pentru vite, dar acum era goală și abandonată. Străinul făcu câțiva pași, după care se mai uită o dată împrejur cu grijă. Se apropie încetișor, de parcă i-ar fi fost groază să intre pe ușile șurei. Fața i se făcuse albă, ca de cadavru, buzele palide erau încleștate, iar trupul îi tremura din cap până-n tălpi. Cu mâna tremurândă deschise ușa greoaie ale cărei balamale ruginite scârțâiră zgomotos. Intră și închise ușa în urma lui. După ce făcu doi-trei pași, se opri brusc în fața unui obiect întunecat care zăcea pe pământ. În întunericul des nu putu să deslușească ce era acel obiect.

Se întoarse și crăpă puțin ușa, lăsând să intre o dâră de lumină. Se întoarse și dădu cu ochii de ceva groaznic, care-i făcu sângele să înghețe în vine. La vreo doi metri de ușă zăcea trupul fără viață al unei tinere mutilată de săbii nemiloase. Era evident că tânăra martiră fusese pe genunchi când și-a dat ultima suflare. Mâna ei stângă, acum rece și fără viață, continua să țină Biblia, pe care o strânse la piept în ultimele clipe ale vieții ei aici pe pământ. Cartea era

îmbibată cu sângele ei. Mâna dreaptă era sub capul tăiat și mutilat.

Timp de câteva clipe solemne și tăcute, bătrânul privi la rămășițele pământești din care sufletul plecase acasă. Scăpă un oftat din pieptul lui îndurerat.

„Săraca Iudita!" rosti el încetișor. „Aici ți-ai găsit sfârșitul vieții tale în această lume... Tu ești fericită acum, fiindcă ești cu Cel Căruia i-a aparținut inima ta, pentru Care ai trăit și muncit aici, și de dragul Căruia ai murit o moarte de martir. Cine știe, poate și sfârșitul meu va veni în curând... Poate că nu peste mult te va urma și bunicu."

„E prea riscant să mai stau pe-aici!" își zise el după un moment de liniște sfâșietoare. „Ucigașii ei sunt încă în sat și dacă vreunul din ei dă cu ochii de mine, s-a terminat și cu viața mea repede de tot. Poate că încă nu mi-a venit ceasul? Este încă așa mult de lucru pretutindeni." Aruncă o privire plină de durere la trupul înroșit de sânge, adăugă cu părere de rău: „Nici măcar nu putem să-i îngropăm cortul acesta pământesc!"

După ce privi pentru ultima oară rămășițele pământești ale Iuditei, părăsi cu inima zdrobită locul bestialei crime. Pășind pe unde venise, prin livadă, putu să părăsească satul neobservat.

Iudita plecase acasă. Murise binecuvântând și rugându-se pentru ucigașii ei.

Cu o zi înainte de plecarea ei acasă, după o oră de rugăciune la care participaseră cu toții, Iudita își luase rămas bun de la bunicu și de la ceilalți misionari și plecase în satul vecin. Acolo începuse lucrul, după obiceiul ei, vizitând gospodăriile și mărturisindu-L pe Domnul ei prin cuvânt și faptă. În jur de ora patru, un număr mare de săteni se adunaseră într-una din case să o asculte citind și explicând vechea, și tot odată veșnic proaspăta Evanghelie a mântuirii.

Ea le vorbea cu mult entuziasm și cu multă dragoste de Mântuitorul ei. Domnul părea să fie mai aproape de ea ca niciodată. Aproape că-L putea vedea cu ochii ei fizici, în mijlocul oamenilor adunați în casă. Toți cei de față o ascultau cu atenție încordată și dăruire.

Dintr-o dată se auzise un zgomot sălbatic și pe ușă își făcură apariția un grup de soldați înarmați. Fusese clar că veniseră cu gând rău. Judecând după comportamentul lor, veniseră să-și ducă la îndeplinire planul diabolic pe care-l făcuseră cu câtăva vreme în urmă.

„Cărați-vă acasă cu toții dacă mai vreți să trăiți!" fuse ordinul răstit al unuia dintre ei.

„O vrem doar pe ea - cea de colo," adăugase el după un minut, arătând cu spada înspre Iudita.

Altul își scosese din teacă sabia care reflecta razele soarelui de după amiază și se îndreptase înspre fata care stătea calmă la masă cu Biblia deschisă în fața ei.

Mulțimea părăsise locul care avea să devină în câteva momente o nouă scenă sângeroasă cât putură de repede, alergând spre casele lor cu panică. Cu toții văzuseră multe masacre și de-acum știau că tipul acesta de oameni nu puteau fi opriți de nimeni și de nimic. Acești oameni ticăloși erau obișnuiți să-și ducă la îndeplinire planurile diabolice fără să țină cont de nimic. Nu după multă vreme Iudita se trezise singură în mijlocul acestor oameni stăpâniți de cel rău.

„Cine ești tu?" întrebase unul dintre ei cu brutalitate. „Cine te-a trimis să răspândești acest opiu în popor? Cine te-a mituit să-i convingi pe soldații noștri să-și iubească aproapele și până și dușmanii acum, în vremea când trebuie să-i omorâm și să-i distrugem fără milă toate „mâinile albe" și pe toți puturoșii de teapa ta? Răspunde pe loc! Aceasta e ultima șansă care ți-o dăm ca să te aperi."

Iudita stătuse liniștită, privindu-i cu o milă adâncă pe răufăcătorii din fața ei. După o pauză de-o clipă, răspunsese: „Cine sunt eu, nu are rost să vă mai spun pentru că știți și voi foarte bine de multă vreme. Oricum, pot să vă mai spun o dată că sunt o evreică convertită la credința în Domnul Isus Hristos, fiind acum ucenica și urmașa Lui. El este Cel ce m-a trimis să spun tuturor oamenilor, inclusiv vouă, că a murit pentru voi, că vă iubește și că vrea să vă mântuiască. El vă cheamă din nou, chiar în această clipă să vă părăsiți viețile păcătoase și să vă întoarceți la El cu toată inima voastră.

El m-a cumpărat dându-se pe Sine însuși ca jertfă pentru mine. El a plătit marele preț al propriului Său sânge pe crucea Calvarului pentru a mă răscumpăra. Isus vă iubește cu o dragoste curată, pură și sfântă, și m-a trimis pe mine să vă dau această veste."

„Sinko, poruncește-i sabiei tale să oprească limba palavragioaicei pentru totdeauna! Ne-am săturat de cuvântările ei! Ne-ajunge!" fuse comanda sălbatică a ofițerului.

„Oprește-te! Nu; nu-i vrednică să murdărești podelele acestei case cu sângele ei. Du-o într-o șură sau așa ceva!"

„Urmează-mă!" strigase soldatul care o chestionase mai înainte cu o voce răgușită, întorcându-se și ieșind în curte. Ceilalți își scoseseră săbiile și o înconjuraseră pe Iudita. Astfel o conduseră în șura părăsită din spatele livezii.

Iudita își dăduse seama foarte bine că sosiră ultimele momente ale vieții ei pământești. Într-o clipită avea să fie unită cu Mântuitorul și Domnul ei pe vecie. Pășind în mijlocul acelor brute, Iudita simțise frică. Își folosise ultimele clipe prețioase ale vieții pentru a le vorbi despre dragostea Domnului Isus Hristos față de ei și de nevoia pe care o aveau de a se pocăi și de a-i da Lui inimile lor.

După ce ajunse în șură se plecase pe genunchi și, pentru ultima oară aici pe pământ, se adresă lui Dumnezeu în mijlocire și rugăciune pentru părinții ei iubiți.

„Eu vin la Tine, Mântuitorul și Domnul meu. Dar Tu știi că las în urma mea pe pământ pe aceia pe care-i iubesc cu o dragoste nespusă. Mă rog Ție, Dumnezeul meu, nu-i lăsa să piară în nelegiuirea inimilor lor. Mântuiește-i, o Doamne, și atrage-i la Tine. Te rog să-mi ierți mama pentru felul nedrept în care s-a purtat cu mine. Nu-i ține în socoteală acest păcat, Dumnezeul meu!"

O mână nevăzută blocase mâinile oamenilor ticăloși până când Iudita își sfârșise ultima cerere adresată lui Dumnezeu. Cu toții fuseseră ca și paralizați și se uitaseră, fără să scoată un cuvânt, la fata îngenunchiată în mijlocul lor. O putere nevăzută îi reținuse, nepermițându-le să dezonoreze sau să necinstească roaba credincioasă a Domnului.

„Iartă, o Doamne, acești oameni sărmani care sunt gata să-mi ia viața. Nu le ține în seamă acest păcat, ci fie ca mâna Ta străpunsă să le atingă inimile ca ei să poată să vină la Tine! Iartă-i, Dumnezeul meu, și nu le cere sângele meu din mâinile lor - pentru că nu știu ce fac!"

În timp ce rostise aceste ultime cuvinte, lamele strălucitoare ale săbiilor se rotiseră deasupra capului ei și, cu un șuierat, căzură asupra ei, tăind răni adânci prin părul buclat. Ultimele cuvinte muriseră pe buzele palide ale Iuditei, în timp ce un izvor roșu izbucnise din capul și din trupul ei, pătând hainele acelor oameni stăpâniți de diavol.

După ce schimbaseră câteva priviri, fără a scoate un cuvânt, ucigașii se întoarseră și părăsiră scena plină de grozăvie din șură. Liniștea plină de blândețe, pacea de netulburat și ultima ei rugăciune îi uimiseră pe acești oameni cu inimile crude și împietrite și le sigilaseră buzele.

Conștiințele lor adormite începuseră să se facă auzite din nou. Cu privi-rile în pământ, plecaseră cu toții fără să scoată un cuvânt.

Vestea tragică a morții Iuditei ajunsese la urechile misionarilor din satul vecin în timpul nopții. Dimineața, foarte devreme, înainte ca întunericul nopții să fi dispărut, Bunicu plecase să vadă dacă vestea era adevărată. Reușise să intre în sat și să găsească trupul mutilat al Iuditei fără să fie văzut de către soldați. Nefiind în stare să-i îngroape rămășițele pământești, îi rugase pe niște țărani să-i pună trupul într-o groapă pentru ultima odihnă.

Nici unul dintre prietenii, neamurile sau cunoștințele Iuditei nu fuse de față când oamenii luară trupul ei neînsuflețit și-l îngropară în cimitir, dar Acel pentru care trăise și murise fuse acolo și vorbise prin moartea ei acestor țărani simpli cu inima bună.

„Cât de mult a iubit oamenii!" remarcă unul dintre țărani, ștergându-și lacrimile de pe obrajii bărboși, arși de soare, în timp ce coborâră trupul fără sicriu în groapă. „Cât de mult bine a făcut prin zona asta, îngrijind de bolnavi, mângâindu-i și ajutându-i pe cei nevoiași. Și a făcut-o fără să aștepte vreodată mulțumiri din partea oamenilor și fără să fie plătită vreodată pentru munca ei. Avea obiceiul să zică de fiecare dată, „Domnul și Mântuitorul meu, Isus Hristos mi-a plătit deja." Era evident că L-a iubit pe Dumnezeu cu toată inima ei. A fost evreică - Dar cât de mult L-a venerat și L-a iubit pe Domnul Isus, și cât de fierbinți au fost rugăciunile pe care I le-a adresat!"

„Da, după cum ne-a învățat, așa a și trăit! La ea, vorba și fapta nu au fost în contradicție și într-o armonie desăvârșită," adăugă un altul.

„Iată și cartea din care ne-a citit mereu așa de multe lucruri bune. A ținut-o strânsă chiar și moartă, în mâna ei

fără viață. Și priviți - e acoperită cu sângele ei. Felul în care a ținut-o demonstrează cât de dragă i-a fost. A murit pe genunchi, rugându-se până în ultima clipă."

Țăranul apucă colțul șubei lui calde și șterse lacrimile mari care i se scurgeau de pe obraji în barba deasă.

„N-ar trebui să punem, cartea în mormânt cu ea?" întrebă unul dintre țărani în timp ce puse mâna pe un hârleț ca să acopere groapa.

„Da, ai dreptate," aprobară ceilalți. „Toate paginile sunt îmbibate și roșii. Cel mai bine ar fi s-o punem în mormânt cu ea."

„Să ai parte de împărăția cerurilor, domnișoară dragă! Nu te-am cunoscut, cine ai fost, cine ți-au fost părinții și de unde te-ai tras, dar tu ne-ai iubit pe toți, iar noi am știut și am simțit acest lucru."

Zicând aceste vorbe, omul se apucă să astupe groapa.

„De-ar mai trimite Dumnezeu în mila Lui asemenea oameni buni la noi păcătoșii!" oftă unul dintre oameni, odihnindu-se pentru o clipă.

„De ce-or fi existând oare așa de mulți oameni răi și ticăloși și așa de puțini oameni buni în această lume? Și chiar așa puțini, oamenii buni sunt omorâți fără cruțare. Sunt câțiva dintre acești oameni buni în satul din vecini, dar sărmanii oameni nici măcar nu îndrăznesc să se arate aici în timp ce o îngropăm pe tovarășa lor, fără să zică nimic de faptul că nu-i pot oferii nici măcar o îngropăciune cum se cuvine, nici măcar o slujbă - nimic. Dacă ar fi zăriți pe-aici ar fi omorâți pe loc."

„Taci Toadere! Nu mai vorbi lucruri de-astea cu glas tare, că cine știe - în zilele noastre, pereți și tufele au urechi. Dacă ne-ar auzi cineva vorbind așa ceva, s-ar putea să le aducem necazuri, chiar și moarte, oamenilor acelora de treabă."

Pământul acoperă acum trupul rece, fără de suflare al

Iuditei, până când trâmbița lui Dumnezeu va suna iar cei morți în Hristos vor învia în acea dimineață glorioasă. Nimeni nu o va mai vedea pe pământ, dar lucrarea ei făcută cu dragoste va mai trăi încă multă vreme în inimile acelora care i-au experimentat dragostea în viețile lor. Mulți dintre acei ce au întâlnit-o aici și au ascultat-o se vor întâlni cu ea în glorie împreună cu Acel pe Care L-a iubit ea. Multe stele vor străluci în coroana ei cu care îi va fi împodobit capul pe vecie.